

САША ГУЛД ГРАДЪТ НА ТАЙНИТЕ

Част 1 от „Прекоси сърцето ми“

Превод от английски: Мария Чайлд, 2013

chitanka.info

Гондолата му пори водата подобно на разрязващ черна коприна нож. Двамата пътници в нея се въртят и се смеят, но от мястото, на което е застанал, гондолиерът не вижда добре какво правят. А и изобщо не му влиза в работата, че някакъв стар богат господин е пожелал да плати за услугите на млада красавица — дори тя да е дъщеря на някой друг баща.

Гондолиерът въздъхва, забива гребло във водата и забавя движението на лодката, преди напълно да спре. Без да каже нито дума, помага на двамата пътници да стъпят на улицата. Докато поема парите, за секунда среща погледа на мъжа, после двойката се отдалечава. Обувките на мъжа бързо потропват по камъните, смехът на момичето се разнася из нощта. Стъпките им затихват по посока на площад „Сан Марко“.

Гондолата проблясва на лунната светлина, докато собственикът ѝ се отправя обратно към дома си. Управлява я с умение, отработвано от много поколения предци преди него, кара я да се плъзга покрай неясните очертания на големите палацо, да завива покрай Сан Зулиан, Сан Салвадор и Мадини — по протежение на черните канали, чиято сложна плетеница започва от „Сан Марко“ и свършва при моста Риалто. Мрежата е объркваща, пълна с фалшиви завои и неочаквани опасности — лесно е да се изгубиш, особено посред нощ. Освен ако не си гондолиер, което означава, че познаваш тези водни алеи така добре, както бръчките по собственото си лице.

Вече е близо до дома си, когато чува продължителен ужасен писък, който изпълва нощта. Прозвучава и плясък, някой удря с пръчка по парапет. Гондолиерът завива зад ъгъла и забелязва как една старица тича нагоре-надолу по брега и моли за помощ, като не спира да пищи. Високо горе се отварят капаци на прозорци. Натезал от сън глас пресипнало настоява да се пази тишина. Любопитни лица се надвесват през рамките на слабо осветените прозорци.

В началото гондолиерът си мисли, че онова, което вижда във водата, е чаршаф или завеса — издут, прогизнал от вода, леко подскачащ в тъмата купол. Приближава и осъзнава, че онова, което разчупва повърхността, всъщност е рокля. Жена. Без обувки, обърната с лицето надолу. Достатъчно близо до брега е, за да може да я измъкне с греблото си. С помощта на старицата той изтегля тялото върху

каменния ръб. Дава си сметка за хората, които са започнали да се събират в кръг около тях. Бавно, тежко, преобръща жертвата по гръб.

Момиче, вероятно някъде на около двадесет години. Меки пръсти, студени. Посинели устни. Очевидно е била изключително красива, докато е била жива. Очите ѝ са полуотворени, гледат безжизнено към небето.

Воят на старата жена става по-пронизителен. Тя се свлича до тялото, отмята мокрите кичури от мъртвото лице. После се изправя и сграбчва сакото на гондолиера с мокрите си кокалести пръсти.

— Бог да ми е на помощ, Бог да ѝ е на помощ. Исусе, Боже, който си на небето, направи нещо за нас!

Гондолиерът взима ръцете на жената и за момент ги задържа в своите. На зяпачите това би могло да се стори като успокоителен или загрижен жест. Но в действителност той просто се опитва да се откопчи от тази огромна паника и скръб.

— Синьора. Съжалявам, синьора, но вече не може да ѝ се помогне — казва мъжът и се отдалечава.

ПЪРВА ГЛАВА

Тук никоя от нас не е позната с истинското си име. Почти веднага щом пристигнеш, те прекръстват напълно: Ла Гроса, Ла Кадавара, Ла Лунатика, Ла Триста, Ла Пуера, Ла Пунджента — Дебелата, Смъртоносната, Лудата, Тъжната, Страхливата и Смрадливата. Зад стените на манастира подигравателните прилагателни рано или късно се превръщат в имена.

Мен ме наричат Ла Мута — Нямата. Не че нямам какво да кажа, просто през повечето време запазвам мислите си за себе си. Дъщерите отрано се научават на това. А вторите дъщери — още по-рано.

Преди игуменката често ми казваше, че виждала нещо хищно в душата ми, че в мен имало нещо животинско. Нещо кучешко, може би, или от природата на плъха. Съществата, които се промъкват в метоха посред нощ, за да търсят пилешки кости и загнила храна. Тя е твърдо решена да изкорени въпросното нещо от мен.

Животът ми, който някога принадлежеше на баща ми, сега е нейна собственост. Събуждам се преди два часа, за да се включа в молитвите, после пак — в пет, за да отида да пея идеални хармонии, докато венецианското слънце се издига зад решетките и танцува върху мрамора и златото в параклиса.

Игуменката контролира цялата пристигаща и заминаваща кореспонденция. Понякога задържа писмата от сестра ми Беатриче и аз не мога да ги прочета.

„Разкажи ми какви новини има около теб“, моля я аз в писмата си. „Кога ще се омъжиш за Винченцо? Той прави ли те щастлива?“

Нито един от въпросите ми не може да бъде зададен, без да мине под благопристойния и бдителен поглед на майката игуменка. За един изпълнен с подозрителност мозък, застанал нащрек за всички възможни злини, всяка една от думите ми може по някакъв начин да изглежда пропита с грях.

— Виждам всичко — предупреждава ме игуменката. — Чета мислите ти.

Навремето ѝ вярвах. Мислех, че може би наистина притежава способността да съзира тайните ми копнения така, сякаш се изливат от мен като зехтина от пресата. Виждаше съм я да държи писмата ни на разстояние от себе си, стиснала ги за крайчеца, сякаш заплашват да изцапат капишона или расото ѝ. Все едно са нещо мазно и мръсно.

Някои от писмата на Беатриче все пак стигат до мен. Крия ги в синя дървена кутия заедно с пръстена си и завързания с копринена панделка кичур от косата ѝ. Късно през нощта, когато Аналена хърка и се намества под чаршафите си, изваждам сгънатите съкровища от мастило и хартия, сътворени от сестра ми, и ги препрочитам отново и отново. Всяко от писмата ѝ носи нещо от външния свят, тайно го прехвърля зад тези стени, които ни разделят. Само заради една случайност при раждането ни тя е свободна, а аз крея тук.

Аналена е моя *conversa*, моята сестра-съквартирантка, моята сестра-прислужница. Не спира да ме подкача, че се усмихвам насън. Казва, че клепачите ми трептят и че се чуди към какви ли светове пътувам в тъмното.

В съня си аз отново съм дете. Двете с Беатриче тичаме към Лидо, за да получим лакомства от бабата на Паулина. Паулина — моята приятелка, която няма баща. Винаги ми е било мъчно, че нейният папа е умрял много млад, но сега се чудя дали всъщност не е късметлийка, че живее сама с майка си. Баба ѝ се обличаше в черни дрехи и кожата на лицето ѝ беше твърда и сбръчкана като черупката на някой орех.

Наричаше ни „малките принцеси“, изшъткваше и ни предупреждаваше:

— Не казвайте на татко си, че сте били тук.

После поглеждаше лицата ни и възкликваше:

— О, какви съпрузи ще имате! Какви богатства! Колко мъже ще копнеят да докоснат кожата ви и да прокарат пръсти през косите ви!

Бабата на Паулина притежаваше пекарна и през лятото, когато не можеше да понася горещината от пещите, ги оставяше да изстинат и не печеше нищо в тях, освен целувки. Беше прочута с целувките си. Рецептата беше известна единствено на нея, беше я научила от майка си, а майка ѝ — от своята майка. *Sospiri di monaca*. Така ги наричаха. Въздишките на монахините. Много рецепти имат същото многозначително име, но никоя от тях няма вкуса на целувките на Паулинината баба.

На седмия ми рожден ден Паулина ме хвана за ръка и двете изтичахме, сериозни и запотени, до пекарната на баба й, където застанахме мълчаливо, впили поглед в съсухрената старица.

— Бабо — каза по едно време приятелката ми. — Днес Лаура става на седем години.

— *E vero?*

— Да, вярно е.

С пръсти, сгърчени и покафенели като кора на старо дърво, тя сложи седем „въздишки“ в една малка кошничка и ми я подаде. Взех една целувка и отхапах от нея. В началото ронлива, после — мека, бавно отделяща аромат на златиста захар от Изтока, печени лешници от Юга и кора на лимони от Тоскана. Въздишката, която се откъсна от устата ми, затопли дланта ми.

— О, скъпа! — ухили се старицата. — Дано всички удоволствия в живота ти да бъдат така сладки и така лесни за постигане.

В сънищата ми винаги е лято. Майка ми все още е жива и се усмихва. През шестте години, които съм прекарала в манастира, бавно и ужасяващо забравям детайли от лицето й. Може би това се дължи на факта, че предстои първото ми причастие. Определили са датата. Ще стана Христова невеста. По-възрастните монахини говорят за това като за истинска сватба. Един безплътен младоженец, застанал безкомпромисен до мен, който не ме гледа нито с гордост, нито със сласт, а по-скоро с арогантността на баща, с неподвижността на мъртъв светец. Силата на дожа и на папата, слети в едно.

Чудя се дали сестра ми е запазила рисунките си. Може би ще успее да ми изпрати една. Винаги е била по-добрата художничка от двете ни, по-методичната; аз бързо загубвах търпение и перспектива, и развалях линиите в бързината.

Мама. Нейният тънък като мъгла дъх, сладък като захаросани бадеми, топли кожата ми. Обичах да вдъхвам дълбоко аромата на тази моя майка-ангел. Може вече да не виждам лицето й, но все още усещам мириса й: на лавандула, канела, портокалови цветчета и череша.

Писмото ми е кратко.

Скъпа Беатриче,
Моля те, опиши ми отново лицето на мама. Изпрати
ми скица, ако можеш.

Много обич от твоята Лаура.

В писмото няма нито една дума, която игуменката да задраска или изтрие. Притеснявам се, че дори липсата на нещо, което да цензурира, по някакъв начин ще я ядоса и разгневи.

Игуменката позволява писмото да бъде изпратено. И аз започвам да чакам.

ВТОРА ГЛАВА

Минали са три дни, а от Беатриче все още няма вест. Единствените писма, които получавам около четири пъти годишно, са от брат ми, Лизандър, но той е по-голям от мен с десет години, почти непознат. Води живот на учен в Болоня, място толкова далечно, че наистина не мога да си го представя. Баща ми никога не ми пише.

Намирам се в градината на манастира — както и игуменката Лукреция. Твърде късно е, за да се върна. Тя забеляза, че съм я видяла. Фиксира бледите си воднисти очи на стара змия върху мен, неподвижни и бдителни.

— В лазарета се нуждаят от теб. Върви веднага там.

Навеждам глава и забързвам нататък.

Вътре е хладно и днес мирише приятно. Пламъците на свещите примигват и блещукат в тъмното. Вътре един мъж издава ужасни звуци — такива стенания и крясъци, сякаш две отвързани кучетата са се хванали едно друго за гърлата. Положен е върху една от твърдите дървени пейки. Около него са натрупани възглавници и одеяла, които да предпазват треперещите му крайници от голотата на мястото. Тялото му се гърчи, сякаш е обладано от зъл дух. От устата му излиза белезникава жълта пяна — като пяната, която морето остава по Лидо в бурен ден. Очите му се избелват и клепачите му трепкат.

Сестра Мария тича около пейката като някое безполезно насекомо, опитва се да доближи достатъчно до болния, за да се погрижи за него. Един от крайниците му се отмята и я удря, запращайки на земята молитвеника от едната ѝ ръка и шишето с лекарство — от другата. Сестра Мария ме поглежда и хуква към лавицата, откъдето грабва късо парче дърво.

— Всеки момент ще си прехапе езика — казва ми тя. — Дръж ръцете му!

Опитвам се да укротя извиващите се крайници, докато сестрата се мъчи да вкара парчето дърво в устата на болния. Не мисля, че съществува какъвто и да било шанс да успее. Устата на мъжа

периодично зейва и от нея започват да се точат лиги, после челюстите му силно се стягат, неподвижни и грухтящи. Сестра Мария се опитва да улови спокоен момент сред гърчовете, за да напъха дървото между зъбите на мъжа. После се отказва от битката и се отдалечава от него, уморена и запотена. Махва ми отпуснато с ръка и казва:

— Поеми го. Поеми го.

— Какво да правя?

— Корен от божур. Трябва да погълне екстракта от това шише. Ако не го накараме да го изпие, може да умре. — Сестра Мария задържа малкото напукано шишенце пред лицето ми и ръката ѝ трепери толкова силно, че част от течността се разплисква навън. С другата ръка стиска дървения клин. — И запомни — езика му!

Аз съм тази, която ще трябва да намери начин да пъхне тези две неща в устата на побеснелия. Вземам шишенцето и дървото и отправям една молитва към Бога. *Господи, дай ми сила.*

Много бавно доближавам мъжа. Докосвам гърдите му и усещам как в тях бучи силата на препускащ кон. Поглеждам го право в лицето и за секунда ми се струва, че и той ме гледа в очите. После обаче отново започва да се въргала и мятта, и чудовището в него сякаш уголемява размерите си.

Мога да го направя, казвам си. Мога да се боря с жестоки неща.

Като отбягвам най-силните му ритници и чесания, успявам да се покатеря отгоре му и да коленича върху гърдите му. От тази позиция се опитвам да излея екстракта от златен божур в устата му, но главата му диво се мятта наляво-надясно. Сестра Мария се кръсти и обръща една след друга страниците на книгата с лечебни молитви.

Моли се за нашите грешници сега и в часа на нашата смърт. Света Дево, Божия майко. Бог е с теб. Бог е с теб...

— Лесно ти е да го кажеш — изръмжавам тихо, докато се боря с чудовището под себе си.

Внезапно ме обзема убеждението, че във всичко това има нещо нередно. Клеча върху мъж!

Докосвам тялото му, докато той се извива и мятта под мен. Но сестра Мария не ми казва да спра. Продължава да се моли скръбно и монотонно. Гледам лицето на мъжа в очакване на следващата гротескна, конвулсивна прозявка. Уцелвам момента перфектно: когато устата му се отваря, удриям гърлото на бутилката в зъбите му и

изсипвам част от лекарството. Болният се дави и на мен ми минава през ума, че може да се задуши. После се опитвам да пъхна дървеното трупче. Но той леко го изплюва. Бурята отслабва.

— *Calma*^[1] — казвам тихичко. — *Calma*.

Докосвам косата му и избърсвам челото му. Не съм сигурна дали трябва да казвам каквото и да било. Мъжът потръпва, подобно на отминаващ див прилив. Сестра Мария не престава да напява. Погълната е от ритъма на молитвата и изглежда се страхува да спре, за да не би магията да се прекъсне. Не знам дали молитвата или екстрактът от божур го излекуваха. Може би просто онова, което беше в него, си отиде само. Болният престава да се мята и тялото му е обладано от спокойствие. Плъзвам се от него, отново стъпвам на земята.

Мъжът се подпира на лакти и ме поглежда.

— О, мили Боже, не отново. О, Исусе, бях почти към края си.

— Сега сте много по-добре, господине — казвам му.

— Да. Е, благодаря ви, малка сестричке — той поглежда към почти празното шишенце с масло от божур в ръката ми. — Благодаря, че отстранихте отровата от мен. Вече съм почти наред.

— Да, но сте много слаб.

Лицето му помръква и той сграбчва ръката ми, придърпва ме към себе си.

— Слаб? Какво имате предвид? Как се осмелявате?

— Извинявам се, господине. Просто исках да кажа, че сигурно сте изморен. Имате нужда от почивка. Трябва да пийнете нещо.

Мъжът ме пуска и поляга обратно на пейката.

— Права сте — измърморва. — Аз съм слаб човек. Слаб и безволев.

— Господине, нямам предвид слаб духом — обяснявам. — Само телесно. Заради онова, през което преминахте.

Той се усмихва, но гласът му е сериозен.

— Никой във Венеция не бива да разбира от какво страдам.

Обещавам, че няма да кажа на никого.

Погледът му отскача към сестра Мария. После мъжът кимва и ми казва, че съм добро момиче.

— Вярвам ти — произнася. — Честно.

Сестра Мария ме изтиква навън. Допира строго пръст до извитите си устни и ме предупреждава:

— Запомни, Лаура, нито дума за това пред никого. Тайна е. Ясно ли е? *Uno segreto*.

Повтарям си тази дума един-два пъти шепнешком. Звучи мрачно. За да я кажа, трябва да стисна зъби и да изсъскам. После трябва да затворя задната част на гърлото си и да прокарам върха на езика си по горното си небце и да го покажа навън, сякаш само за секунда същият този език се опитва да избяга.

Se-gre-to.

Съскащо в началото. Гърлено по средата.

Експлозивно накрая.

[1] (От исп.) — Спокойно! — Б.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

На другия ден след репетицията на хора зървам Аналена и се изнизвам тихо от параклиса. Застанала е на прага и ме вика с пръст. Казва ми, че има съобщение за мен.

— Какво? Какво е то? — питам, докато подтичвам до нея. Двете завиваме към спалното отделение.

Аналена отказва да ми каже каквото и да било.

— Почакай — сгълчава ме тя. — Бъди търпелива и престани да ме тормозиш!

Въпреки че съм по-високопоставена от двете ни и че от нея се очаква да прави онова, което ѝ кажа, всеки път, когато я погледна, се изпълвам със завист. В Аналена има нещо свободно и предизвикателно, тя никога не се страхува.

Щом се озоваваме в стаята, ме кара да седна. Сваля воала ми и отбелязва, че косата ми не ми прави чест.

— О, Аналена — възкликвам, — заради това ли ме качи тук, горе?

— Не — отвърща тя, застава зад мен и започва да сресва гривата ми с продължителни бавни движения. Прозрачната завеса на прозореца се извива под напора на вятъра подобно на вързано с въже животно. Сред това забавено плющение проникват и други звуци, типични за един венециански ден: потропването на токчетата по камъните, плясъкът на вода, виковете на мъжете в лодките, смехът на децата, отекват в страничните улички покрай манастира.

Аналена ме информира, че игуменката искала да говори с мен.

— Наистина ли? — Извърщам се рязко към нея и косата ми се оплита в гребена.

— Стой мирно, че майката игуменка ще те накара да я отрежеш.

— За Бога, Аналена, за какво иска да говори с мен?

— Не знам, но е нещо важно. Усещам го. Престани да се въртиш!

Аналена е умна. Винаги нащрек, винаги забелязва нещата. Веднъж игуменката беше отбелязала, че Аналена има талант „да

вижда“, макар да мисля, че казаното не беше с цел комплимент.

Сресването приключва. Вече изглеждам достатъчно представителна. Аналена казва, че трябва незабавно да отида при игуменката. Заръчва ми да не се притеснявам, уверява ме, че Бог ще е с мен през цялото време. Поглеждам лицето ѝ — изглежда много тъжно.

Докато вървя към стаята на игуменката, нервите ми са опънати до крайност. Дали сестра Мария не е докладвала за държанието ми в лазарета, дали не е разказала как се покатерих върху болния мъж? Или може би игуменката е задържала отговора на Беатриче? Дали в него няма нещо, което да ми навлече ужасни неприятности?

Пред очите ми изниква лицето на баща ми от деня, в който стоеше пред голямата порта на същото това място, без да ми махне или да изрази каквато и да било емоция, докато ме влачеха навътре. Искрицата на облекчение в очите му, докато виех, а монахините със сила отлепяха пръстите ми от решетките и стъпваха върху краката ми, за да престана да ритам.

Същият този ден той се отърва от мен. Вече нямаше да му се налага да ме храни. Бях вдигнато от раменете му бремене.

Тогавя бях десетгодишна, но и до ден-днешен не разбирам защо трябваше да бъда отстранена аз, а не Беатриче? Защо е по-добре зестрата да се похарчи покрай един добър съпруг, а не за двама посредствени?

Все още чувам последните думи на баща си, докато ме дърпаха през обкованите с гвоздеи врати на манастира.

— Таксата е платена — каза той на игуменката.

Таксата така и не се плати. Никакво количество злато няма да изкупи лишените ми от радост дни, меланхоличните ми нощи в този затвор.

Игуменката ми прави знак да затворя вратата.

— Добро утро, сестра Лаура. Моля, седни.

Всяка проява на слабост я захранва и я прави дори още по-силна. Отне ми дълго време, докато науча тази истина. Сядам, но успявам да устоя на воднистия ѝ поглед.

Тя остава права. Зад нея виси една голяма картина, от която изправеният на задните си крака лъв от герба на семейство Аглиарди Вертова реве беззвучно към стаята. Върху масата между нас, подобно на голям правоъгълен камък, стои Библията ѝ. Всички знаем, че игуменката се радва на специална връзка с Бога. Той я посещава във виденията ѝ и тя превежда възвишените му думи на нас, останалите. Мисля, че съм готова за всичко. Но не съм подготвена за онова, което се случва.

— Лаура, знаеш, че винаги съм съветвала сестрите да се научат да очакват промени в живота си.

Не съм я чувала да казва такива думи на никого. В манастира нищо никога не се променя.

Тя продължава, сериозно, почти с рецитаторски тон, сякаш ми преподава някоя нова молитва.

— Някои промени са огромни, макар когато се случват да изглеждат дребни. Други са дребни, но след време изглеждат големи.

Има по-сърдит и строг вид от обикновено. Сигурна съм, че сестра Мария я е информирала за неприемливите детайли и непристойното ми поведение в лазарета. Предстои ми да прекарам година в пълна изолация — там, където Ла Лунатика се е побъркала. Боже, не позволявай да ме праща там.

Игуменката прокарва пръст по златните букви върху Библията си и се заиграва със стърчащия между страниците копринен разделител по същия начин, по който някоя друга жена би милвала ръката на малко дете.

После вдига поглед и казва:

— Ще напуснеш манастира, Лаура. Ще те чакат на южния вход точно в шест часа. — Гласът ѝ не трепва, лицето ѝ е твърдо като камък. От нея не се излъчва нищо друго, освен студена, необяснима властност. Подава ми мрачен малък кафеникав вързоп, завързан с канап. — Това са дрехите, които ще облечеш. Повече няма да се видим.

За момент оставам напълно неподвижна. Може би това е някаква жестока игра. Възможно е и просто да ме изпитва.

Не мисля, че е разумно да ѝ задам хилядите въпроси, които се блъскат в главата ми. Знам, че ако го сторя, игуменката ще вдигне гладката си бледа ръка помежду ни. През всичкото време, което

прекарах в манастира, не съм я чула да отговаря дори на един въпрос. Накрая човек се научава да не пита. Предполагам, че такава е идеята.

Тя ме отпраща и аз излизам в коридора. Ла Пуджента е там, поглежда ме така, сякаш никога преди не ме е виждала.

— Какво? — питам я. — Какво съм направила?

— Нищо, Лаура. Дойдох да те потърся веднага щом разбрах.

— Какво си разбрала?

— Че ни напускаш.

Усещам как нещо в мен се събужда. Тази вечер, докато слънцето залязва над Венеция, двете с Беатриче ще летим по пътеките и каналите, а те ще се вълнуват празнично покрай нас. Наистина ще изтичаме заедно до Лидо и бабата на Паулина отново ще ни даде *sospiri di monaca*, а ние ще ги напъхаме в устата си и ще вдъхнем сладкия им аромат.

Отново ще мога да опитам от сладостите и подправките на този примигващ, искрящ град. Всичко ще се промени.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ла Мута напуска манастира. Тръгва си днес! Баща ѝ е пратил да я вземат.

Почти ги чувам как си разменят шепнешком тези думи, макар на мен самата да не казват нищо. Някак си разбирам, че новината се е разнесла. Усещам го по начина, по който всички извърщат глави към мен, докато бягам обратно към килията си. Всичките тези втречени погледи на жени и момичета. Всичките техни възможности, мечти и копнежи, изсипани върху олтара на ангелите, оставени там в деня, в който всяка от тях е била принудена да се обрече на Христа.

Щастието може да бъде жестоко пред лицето на нечия чужда болка. Когато казвам това на Аналена, тя ме поглежда поразена, все едно че съм я ударила.

— Не мога да повярвам! — очите ѝ изведнъж стават влажни и стъклени. — Толкова се радвам за теб.

За разнообразие в тона ѝ няма и следа от подигравка. Стисвам ръката ѝ, после се втурвам обратно в стаята си. И докато мислите за Аналена се заличават от нахлуващия прилив на вълнение, ме изпълва чувство на вина. Вече знам, че нищо от този манастир няма да ми липсва. Дори моята *conversa*.

Обратно в стаята си повдигам дървената дъска, под която в продължение на шест години съм крила писмата от Беатриче и моя пръстен, символ на връзката със сестра ми. Отварям кутията и изваждам миниатюрното парцалено вързопче, в което е скътана скучната златна плетеница. Беатриче също има такава. Когато мама разбра, че умира, тя ги плъзна на пръстите ни и тихо рече:

— Трябва да се грижите една за друга, когато мен вече няма да ме има.

Връщам обратно пръстена на малкото пръстче на лявата си ръка. За момент е студен и тесен. Но после се затопля и се установява там, където му е мястото.

Докато минавам обратно през манастира, зад гърба ми за последен път се разнасят неговите аромати. Восъкът капе подобно на сълзи, докато изричам последните си молитви. И острият мирис от кофите в лазарета, пълни със светени билки, които проскърцват в крехкото си сбогуване с мен.

В шест часа каретата наистина чака. Сестра Мария застава на прага и ме целува.

— Довиждане, Лаура. Ще ми липсваш. Ще липсваш на всички ни.

Усещането е такова, сякаш някой е изсипал нещо топло в мен. Тъмната студена кожа на манастира се отлющва веднага щом изтичвам навън през дебелия, обковани с гвоздеи врати. Втурвам се в каретата с главата напред.

Тя е черна и кочияшът е облечен в тъмно палто и шапка, но всичко останало е тържество на цветовете: червено, златно, синьо, тревистозелено. Поглеждам нагоре към прозорците на манастирските килии. Почти на всяко едно от тези малки правоъгълничета се мярка силуетът на монахиня. На прозореца на Аналена се вижда сянка, но не съм сигурна, че това е моята *conversa*.

Венеция е препълнена с тълпи от хора заради фестивала на Мадона деле Канделе. Миризмата на парфюми и ароматни масла се смества с тази на сира и на зрели плодове. Всеки момент ме отвежда все по-далеч от манастира и все по-близо до дома ми. Провесвам се през прозореца на каретата и виждам виещите се линии от малки свеци, съскащи при всяка пръска вода откъм каналите. Но докато се въртя, лакътят ми се забива в един младеж върху количка за разнасяне на мляко.

— О, господине, ужасно съжалявам — възкликвам и усещам как страните ми се изчервяват.

Младежът се усмихва и извиква в отговор:

— Няма нужда да се извинявате. За мен винаги е удоволствие да се сблъскам с красиво момиче.

Каретата пресича разклатения стар мост Риалто с неговия оркестър от звуци и аромати.

Сигурно такова е усещането, когато се напие човек.

Когато спираме, залитам напред. У дома съм.

Странно е да се завърна в това някога бляскаво палацо от моето детство. Когато бях малка, надничах през прозореца на спалнята си и виждах как забързано отминават слуги и благородници, млади и стари, богати и бедни. Но те винаги се спираха, за да погледнат нагоре към дома ми, и почти всички се усмихваха, сякаш самата сграда хвърляше някакво омагьосващо удоволствие върху тях. Домът ми блестеше и сияеше.

Вече не.

Мазилката се е сгърчила и олющила от стените, подобно на мухлясала портокалова кора, зад капациите на горните етажи личат влажни петна. Растенията и цветята в сандъчетата по первазите умират.

Голямата парадна врата е отворена и аз влизам, стъпките ми отекват по напукания мраморен под. Хладината на къщата ме обгръща. Там, където на стените някога висяха портрети, сега се виждат само празни избелели места.

— Беатриче? — извиквам. Никакъв отговор.

Върху масата във фойето лежи нещо голямо и черно. Отнема ми няколко минути, за да осъзная, че е ковчег.

Баща ми влиза през една странична врата, която помня, че водеше към библиотеката му. И ако къщата бе пострадала, то той се беше сринал надолу заедно с нея. Дрехите му са шити за някой по-голям, по-широкоплещест мъж. Висят от раменете му като протрити одеяла.

— Папа! — Когато приближава, протягам едната си ръка към него, но той не я поема. В лицето му има нещо ново и мрачно. — Папа, кой е? Кой е умрял?

Той преглъща мъчително, сякаш думите са заседнали в гърлото му.

Трябва да е някой от прислугата. Много от тях бяха стари. Ренато, икономът на баща ми, беше алкохолик. После се сещам за обичната ми дойка, Фаустина, и умът ми се изпълва с нейното добро старческо лице.

— Папа, кажи, че не е Фаустина. — Поклащам глава и отстъпвам назад.

Когато баща ми най-сетне продумва, гласът му е сериозен, дрезгав и леко неясен.

— Не е Фаустина.

Тогава трябва да е бедният ми брат. Той никога не е бил здраво момче. Може би е хванал някоя болест в Болоня. Почти в мига, в който ми хрумва тази мисъл, разбирам, че умът ми се е отдал на логически трикове, за да избегне истината. Ако брат ми беше умрял толкова далеч от Венеция, нямаше да го пренесат през целия този път дотук.

Така че, преди да съм видяла кой лежи неподвижен и притихнал в ковчега, вече знам, че това не е прекрасният ден, който съм си въобразявала, че ще прекарам. Днес няма да видя Беатриче. Няма да я видя никога вече.

Отварям уста, но от гърлото ми не излиза нито звук. Баща ми закрива лицето си с длан.

Стигам до края на дървената кутия. Ръцете на сестра ми са жълти и подпухнали. Лицето ѝ е хлътнало и изведнъж ми е трудно да си спомня светлината, която някога танцуваше по него. Тялото ѝ е дребно, но подпухнало и изглежда ужасно неестествено в този евтин контейнер за мъртва плът. Изключителната ѝ мистериозност си е отишла.

Грапавото дърво драска ръцете и дланите ми, докато баща ми ме дръпва от ковчега, но на мен ми е все едно. Искам треските от дъските да се забият в мен. Искам да усетя грубите парченца под кожата си.

— Какво очакваше? — пита ме той. — Защо мислиш, че изпратих да те доведат? Игуменката не ти ли обясни?

Не, не ми обясни.

Беатриче се удавила, казва баща ми. Не мога да продумам. Не мога да задам въпросите, които бумтят като малоумни барабани по слепоочията ми. Как е могла да се удави? Къде е станало? И защо? Беатриче, най-добрата плувкиня в цяла Венеция! Стрелкаше се из водата, силна и лъскава като тюлен.

Отблъсквам баща си и хуквам по стълбите към стаята, която навремето делих със сестра си. Над леглото се е навела прегърбена фигура, разгъва ленен чаршаф. Фигурата се обръща към мен.

Фаустина.

— О, скъпа — казва старата жена, изпуска всичко и разтваря ръце.

След известно време двете сядаме една до друга на леглото и започваме да си приказваме. Говорим за това, колко много сме си липсвали една на друга. За това, колко съм пораснала и съм се променила. Казвам, че тя си е все същата, но не е така. Бях сгрещила за всичко. Мислех, че се връщам у дома, при Беатриче, но не. Не мислех, че Аналена изобщо може да ми липсва, но е факт.

Усещам как тъмната змия на загубата е пропълзява в тялото ми; спотайва се там, сгърчена и мускулеста. Не мисля, че някога ще ме напусне.

ПЕТА ГЛАВА

Събуждам се от огнената ивица слънчева светлина, пресичаща възглавницата ми. Слънцето сякаш кърви през процепите на капаците, подобно на някой дъвен ранен враг, който иска да ме накаже за нещо, което не съм сторила.

Седя срещу баща си, докато закусваме с хляб и сушено месо. Прислужва ни Бианка — слугиня, която виждам за пръв път. Тя пълни чашите ни със сок от нар и изрязва мазните ивици от пушения бут по средата на масата. Главата ѝ е уважително наведена, но забелязвам как сините ѝ очи любопитно се стрелкат от лицето на баща ми към моето и обратно. Чудя се дали и тя не се опитва да открие в него гордия човек, който е бил навремето. Сега е съкрушен и прегърбен, говори тихо и смотолевя думите така, че се налага да се накланям към него, за да го чувам.

— Двамата с теб трябва да намерим изход от тази ужасна ситуация.

Протягам ръка през масата и татко нежно гали пръстите ми — разсеяно, само с палеца си; намира се някъде другаде. Когато започвам да говоря, той сякаш се изненадва, че съм там.

— Папа, загубена съм. Загубена съм без Беатриче.

— Знам, Лаура, но ни предстои много работа. Повярвай ми. Отново ще бъдеш щастлива. Може да ти се струва невъзможно, но ще се съвземеш и отново ще бъдем силни.

Поклащам глава, неспособна да повярвам на думите му.

— Не и без Беатриче.

Той изправя гръб и строго ме поглежда, все едно съм циврещо дете, с което трябва да се разговаря по-твърдо.

— Ти се държа точно по същия начин и когато майка ти умря. И тогава не помогна особено.

— Не, но...

— Времето лекува. Сега също ще те излекува, както стана и тогава.

Отдръпвам ръката си от тази на баща си и раменете му леко увисват. Откъсвам ивица от хляба, втренчила поглед в нащърбената си чиния, докато преглъщам прииждащите горещи сълзи. Времето не лекува; то съсипва. Светлината прониква през кепенците на прозорците. Примигвам зашеметена и за момент трепкащата светлина създава илюзията, че майка ми седи с нас.

За частица от секундата споменът се връща — виждам лицето ѝ толкова ясно, сякаш е истинско. Помня как веднъж, когато бях на пет години, посред една зимна нощ, мама приседна на леглото ми, погали влажната ми коса и лицето ми, мокро и уплашено след някакъв мрачен кошмар.

— Мамо, змиите ще се върнат ли да ме изядат, докато спя?

— Шшт, ангелче мое, шшт, няма никакви змии. Заспивай.

— Ами ако отново ги сънувам?

— Следващия път не се събуждай, докато сънят не е свършил. Ако успееш, ще видиш, че накрая всичко ще бъде наред. Злото никога няма да се доближи до теб.

Мамо, ти също сгреши.

Докато Бианка разчиства чиниите, добавям и това към списъка с неща, които знам със сигурност.

Таксата никога няма да бъде платена.

Времето руши.

Нищо няма да е наред.

Съставям своя личен катехизис.

Посвещавам тези грозни уроци, които ми поднася животът, на паметта.

Извинявам се и ставам от масата. Излизам през задната врата на къщата и заставам на горчивата сутрешна светлина, заливаща вътрешния двор. Пресичам каменните плочи и се облягам на портата от ковано желязо, която отвежда към тесен канал. Хиляди микроскопични прашинки се въртят на слънцето, плуват и падат покрай мен: безжизнен танц на разрухата.

По-късно сядам на пода на дрешника, който делех с Беатриче, с отворена пред мен ракла, и се заемам с тъжното задължение да сортирам дрехите ѝ. Баща ми каза, че съм станала по-висока от сестра ми; понеже не мога да нося тоалетите ѝ, трябва да се освободим от тях. Нежно изваждам корсетите, шаловете и фустите и ги разделям на

купчини. Някои ще бъдат продадени, други — разрязани и превърнати в нещо друго.

Фаустина влиза с табуретка във възлестите си ръце.

— Седни тук, любов моя — казва и слага табуретката до мен. — Подът не е подходящо място за една дама.

Докато се надигам, тя нежно взема една копринена диадема от ръцете ми, после отваря високия дървен шкаф с роклите на Беатриче. Докато сгъва богатото кадифе и мекия сатен, започвам да ѝ задавам хаотично въпросите, които ме връхлитат.

— Как се удави Беатриче? Ти къде беше?

— Престани, Лаура, моля те, престани — отвърща старицата. — Моля те, не ме разпитвай. Не мога да го понеса.

Но аз трябва да знам и постепенно старицата ми казва. Беатриче и Фаустина били на концерт в Палацото. Танцуващите стъпала на Беатриче бързо я носели към дома — така, както винаги съм си я представяла да лети из двора.

— Фаустина, тя с теб ли беше? Ти беше ли до нея, когато падна в канала?

— Да, искам да кажа, не. *Бяхме* заедно, но... — отвърща Фаустина, несръчно изпускайки една синя рокля. Дрехата се свлича на купчина на пода, празният ѝ корсет е широко отворен — като зейнала паст. — Беатриче искаше да говори с някого, когото познаваше. Помниш каква беше, бърбеше и се смееше с всеки втори срещнат. Независимо дали беше ден или нощ, тя си оставаше все същата. Каза ми да вървя напред — щяла да се върне, щом посети приятеля си. Знаеше, че вече не мога да се движа бързо, а също и че съм уморена, и бързам да се прибера у дома.

Фаустина въздъхва. Вдига падналата рокля, слага я на една тоалетна масичка, после ме прегръща със старите си ръце. Тихо казва, че би искала да може да оправи нещата, така, както винаги е правила, когато бях малка и когато грижите ми можеха да бъдат премахнати с една целувка и някой сладкиш от кухнята. Но мислите ми все още са насочени към нощта, през която Беатриче е умряла.

— Мислиш ли, че е отишла да се види с Винченцо? — питам.

Но Фаустина потръпва и скрива лице във възлестите си ръце.

Чувам тежките стъпки на баща си; той отваря вратата, избелялото му наметало изплющява. Очите му светят, стойката му вече

не е пораженчески прегърбена, а изправена и целенасочена.

— Времето за сълзи изтече, Лаура. Трябва да продължим да живеем, както и да се заемем със задълженията си. Сега вече имаш отговорности, както и дълг да запазиш достойнството на семейството ни.

Баща ми протяга ръка, аз я поемам и той ме извежда от стаята. Докато минаваме покрай Фаустина, пръстите ѝ стисват моите, очите ѝ са замъглени от тъга. Стомахът ми се преобръща от ужас. От какво се страхува старата ми приятелка?

Докато слизаме по стълбите, изучавам профила на баща си. Щом се озоваваме в хола, той улавя погледа ми.

— Няма нужда да си толкова притеснена. Новините са добри. Освен това ще отвлечат вниманието ти от нашата загуба.

Отвежда ме в задния двор, където сядохме със сестра ми близо до протегнатите клони на кипариса. На една ръка разстояние над нас стотици дребни лъскави насекоми пълзят навътре в гънките на кората му, после излизат навън.

— Знаеш, че Винченцо беше идеална партия за сестра ти — започва баща ми. — Знаеш, че щяха да се женят през пролетта, нали?

Разбира се, че го знаех, но не бях чула почти нищо за годеника на Беатриче. За момент пред погледа ми изниква лицето на игуменката, осветено от светлия пламък на свещта, с която изгаряше греховните писма и елиминираше нечистите мисли, изразени с опасното мастило. Може би мислите на сестра ми, свързани с Винченцо, никога не са успели да стигнат до мен. Може би той е красив и усмихнат. Може би е имало изгорени писма, които са разказвали за любовта му към нея, както и за нейната към него, и за други неща, които двамата може да са споделяли тайно един с друг.

— Той ще бъде съкрушен — казвам.

— Разстроен, да. Но ситуацията не е необратима.

Думите му, странно делови, ме карат да се вдървя.

— Как е възможно това изобщо да бъде поправено? — питам, впила поглед в баща си. — Не може да има сватба без булка.

Челото на баща ми се сгърчва от мрачни бръчки.

— Разбира се, че ще има сватба — прекъсва ме пренебрежително той. — Защо иначе мислиш, че си тук?

ШЕСТА ГЛАВА

Все едно отново съм Ла Мута. Не мога да кажа каквото и да било.

— Братовчедите на дожа ще присъстват! — уведомява ме баща ми. — Най-малко седмина членове на Великия съвет са приели поканата. Все още има шанс дори самият дож да ни удостои с присъствието си заради връзките на Винченцо. Нима можем да отхвърлим подобна възможност?

Вечерта е топла и когато се качвам в спалнята си, без да съм вечеряла, Фаустина е там, отваря прозореца. Пламъците на една восьъчна свещ с масло от лимонена трева трептят в малко цветно бурканче до леглото ми. Трябва да държат насекомите настрана, но тази вечер не помагат. Наблизо бръмчи някакъв комар.

Фаустина плесва с ръце, изричайки едно остро „Ха!“, с което обявява победата си.

— Не съм длъжна да направя това, което баща ми иска, нали? — казвам, докато се пъхам в леглото. Фаустина пригладва хладния чаршаф отгоре ми, после сяда до мен и ме гали по челото.

— Скъпа, трябва да правим онова, което ни се казва. Така е по-добре за нас от гледна точка на бъдещето. Мъжете командват света.

Това може да е още една от мислите, които да добавя към катехизиса си.

Знам, че е права.

Дори в манастира, мисля си. Дори в онзи закътан свят, където не стъпва мъжки крак.

Спомням си как ми говореше баща ми в задния двор, как с онова негово кратко помръдване на пръстите ме беше отпратил обратно в салона.

Докосвам грубата ръка на Фаустина.

— Какъв е Винченцо?

— О, скъпа — отвърща тя. — Наистина не мога да ти кажа. Виждала съм го съвсем за малко. Той рядко е идвал тук, а когато го е

правел, то е било само за да обсъждат с баща ти делови въпроси в библиотеката.

— Хубав ли е?

Леглото се разклаща, докато Фаустина се извърща към отворения прозорец.

— Той е член на Съвета. Висок, с добро възпитание и благородно потекло.

— Ами ако не го харесам?

Когато старата жена отново се обръща с лице към мен, в очите ѝ трептят големи сълзи. Тя ги избърсва с набръчканите си длани.

— Тихо, скъпа. За теб е много по-добре да си омъжена. Поне ще си тук, в града, а не затворена в някое място, където никога няма да те видим! А старата Фаустина винаги ще е на твое разположение. Обещавам. — Усмива се, макар че сълзите свободно се стичат по страните ѝ. — Просто ще ми липсваш, това е всичко. Но скоро ще си важна дама със свой собствен дом, ще се появят деца и няма да имаш почти никакви тревоги.

Тя започва да припява. Познавам тази мелодия от много, много отдавна. Пееше я на Беатриче и на мен още докато бяхме съвсем малки, а когато поотраснахме, двете си я пеехме една на друга. *Stellina, stellina, bella stellina*. Красива малка звездичка. За кратко тези думи звучат като ударите на собственото ми сърце.

Нощта продължава да се прокрадва по небето, но аз не мога да заспя. Нахлузвам робата си и излизам в градината. Прекарвам там около час, събирам букет от любимите цветя на Беатриче на светлината на фенера. Миризмата на лавандула е достатъчно силна, за да ме замая. Късам цветовете на преципа и издърпвам бледите диви рози от оплетените градински храсти. Отнасям ги вътре и ги нареждам покрай тялото на Беатриче, за да почива сред ароматни зелени, пурпурни, сини и розови цветове.

Представям си какво ще е да се срещна с Винченцо и да разговарям с него. Може би той ще ми помогне да остана близо до нея, да запазя спомена жив. *Той е идеален за мен*, беше казала сестра ми в едно от писмата си. В друго беше обяснила как женитбата ѝ щяла да донесе добро на всички ни. Освен това си спомням, че го беше нарекла мил и добър. Поне мисля, че така беше казала.

Изплитам корона от бели цветя около златната ѝ коса. Но лъскавите цветове я правят да изглежда още по-празна, а след като ги бях откъснала от естествената им среда, те също започваха да увяхват. Какво си мислех? Че като обградя лицето ѝ с цветя, ще я върна към живота? Тялото ѝ е счупен инструмент и никога повече няма да запее.

Целувам хладното ѝ чело. До изцапаната със сажди решетка на камината има купчина дърва и аз стъквам огън с тях. Стоя край ковчега, втренчила поглед във восъчното лице на сестра си.

— Беатриче, помниш ли как се озовах на върха на кипариса в задния двор? Аз скочих и ти ме хвана. Двете се свлякохме на земята, затъркаляхме се, а ти започна да ме гъделичкаш и се смеехме толкова силно, че от очите ни потекоха сълзи. — Държа безжизнената ѝ ръка в своята и се засмивам на този спомен, удивена, че тялото ми все още е способно да произвежда подобен звук.

И точно в този момент забелязвам нещо странно. Объркването ми прераства в ужас — все едно топъл дъх се сблъсква със студено стъкло на прозорец. На пръста на сестра ми се вижда бледа следа, там, където трябва да е пръстенът ѝ за сестринството ни.

През тялото ми пробягва студена тръпка. Свалям своя пръстен от преплетено злато и пред очите ми изплува почеркът на Беатриче: „*Нося нашия пръстен на сестринството. Никога няма да го сваля...*“

Фаустина пресича коридора. В ръцете си държи сребърна табла, върху която е сложила чиния с праскови. Казва ми, че трябва да ям, и ми се кара, че съм слаба.

— Фаустина. Къде е пръстенът на Беатриче?

Тя оставя таблата на една ниска масичка до вратата и приближава към мен.

— Какъв пръстен, любов моя?

— Онзи, който винаги носеше. Нали се сещаш? Същият като този. — Разпервам пръстите си като ветрило пред лицето си. — Носеше ли го в деня, в който умря? Носеше ли го?

— Скъпа, не си спомням. Толкова много неща се случиха, че аз...

— Някой трябва да го е взел — казвам.

Фаустина ме хваща за ръката и ме отвежда настрани от ковчега. Движенията ѝ са бавни и уморени.

— В момента не можем да направим нищо, малката ми. Моля те, опитай се да не се разстройваш много. Това няма да ни я върне.

Но главата ми пулсира, усещам как вътре в мен като гноен цирей се надига нещо ново. Кой е взел пръстена на сестра ми?

Фаустина вдига таблата с прасковите и ме бутва към стълбището.

— Ела, дете. Хапни. Заради мен.

Прасковата има горчив вкус. Изплювам я в шепата си.

СЕДМА ГЛАВА

Stellina, Stellina. Bella Stellina!

Гласът на Беатриче се носи нежно из стаята. Кара нашата стара песен да плува из утрото. Отмятам завивката и отивам до вратата на стаята си, после тръгвам по коридора и нагоре по стълбите към този щастлив и изпълващ ме с надежда звук. По някаква причина сестра ми е в отделението за прислугата, на горните етажи на палацото.

Върнала се е при мен. Не всичко е загубено!

Гласът става по-ясен и по-чист. Самотният ми копнеж по нея започва да избледнява, докато босите ми нозе пресичат бързо студения мрамор. Първата стая горе е заключена. Удрям с длан по вратата, надавам вой, после хуквам към следващата. Дръжката се завърта. Втурвам се вътре и заварвам Фаустина да сгъва чаршафи. Доброто ѝ старо лице е уплашено.

— Скъпа! — възкликва тя. — Какво правиш, за Бога?

Но аз се извъръщам и хуквам навън. Ще я намеря. Знам, че е някъде тук и ме чака. Песента зазвучава по-силно. Спъвам се, докато тичам обратно към площадката на стълбището и нагоре по последните стъпала — най-високите в палацото. Горе има малка стаичка, където навремето майка ми се занимаваше с ръкоделие.

Именно от там идва звукът.

Бианка.

Докато пее, подшива подгъва на една рокля от червено кадифе, скъпа и разкошна, с дантела от скъпоценни камъни на гърдите. Цветът е толкова наситен и богат, а камъните и мънистата толкова искрящи, че самият им вид разпръсква на парчета отчаяната ми фантазия. Беатриче не пее: Беатриче е мъртва.

Свличам се на пода, жадна за глътка въздух.

Бианка скача.

— Мадам! Не разбрах...

Тя разравя конците и парцалите в кошницата и изважда носна кърпа с бродирани оранжеви цветчета по краищата. Подава ми я и аз притискам красивата кърпичка към влажното си лице.

Когато дишането ми се забавя, се усмихвам на младата прислужница.

— Имаш прекрасен глас — казвам ѝ. — Откъде знаеш тази песен?

Чертите ѝ се отпускат.

— Сестра ви ме научи на нея.

Чувам бавните стъпки на Фаустина да приближават нагоре по стълбите. Бианка ме хваща за ръката и ме дръпва да стана, а аз се опитвам да запазя равновесие, опряла се на руините от глупавата ми надежда.

Фаустина прекрачва прага, челото ѝ е сбърчено от загриженост. Но когато вижда червената рокля, старата жена се усмихва и с накуцване приближава напред, за да погали меките ѝ дупли.

— Бианка, това е прекрасно — почти е готова!

— Готова за какво? — питам.

Очите на Фаустина светват.

— За теб, любов моя. Ще я носиш тази вечер, когато ще се запознаеш с Винченцо.

Не мога да ям. Не мога да се отпусна. Празненство, казва ми Фаустина. Събиране на венецианските благородници в двореца на дожа. Цялата сутрин прекарах в безцелно обикаляне из двора, представяйки си предстоящата вечер, опитвайки се да асимилирам факта, че докато тялото на сестра ми лежи неподвижно и студено, аз ще ходя на бал.

Обядът ни приключва. Фаустина, Бианка и аз се събираме в стаята ми. Двете ме къпят и обличат, но тази процедура няма нищо общо със студените бани в манастира. Всичко тежи от очакване: плисъкът на водата; смесването на ароматните масла; изсушаването на тялото ми; парфюмирането ми. Шепотът на наситеночервената рокля, която Бианка донася от стаята за ръкоделие. Дрехата помита пода, шумоли съзаклятнически — панделки, коприна, кадифе и сатен. Бианка я спуска над главата ми. Възцарява се напрегнато мълчание.

Фаустина ми казва, че са им поръчали да сътворят шедьовър. Старата жена стои зад мен, стяга силно връзките на корсета, докато Бианка оправя деколтето. Лицето ѝ е сериозно и съсредоточено върху предизвикателството.

След като роклята ми е стегната, Бианка сресва косата ми. Аналена би била горда с мен. Фаустина почиства и оформя ноктите ми и втрива малка капка зехтин в дланите ми, за да омекнат. Бианка ми поръчва да си наведе главата и поставя в косата ми два гребена от кост, инкрустирани със скъпоценни камъни.

Двете отстъпват назад, за да видят резултата от своята работа. Бианка одобрително кима, а Фаустина леко ме побутва към преддверието и ме изправя пред огледалото.

— Само се погледни — прошепва тя.

Години наред съм била облечена в опърпано кафяво, черно и сиво, със скрита под качулка коса и задебели от работа ръце. Сега сякаш съм попаднала в някакъв сън. Момичето, отразено в огледалото, изобщо не прилича на мен. То никога не се е появявало в парчето огледало, което тайно бях вкарала в манастира. Косата ми е толкова лъскава, че още малко ще заблести. Ноктите ми са бели. Цялата съм гладка и бляскава. Не мога да откъсна поглед от себе си и усещам как през тялото ми преминава тръпка на радостно вълнение.

Фаустина поставя ръце на раменете ми, поглежда към огледалото, опряла старческата си буза до моята.

— Сърчице мое, идеална си.

Бианка не е съгласна.

— Хм — казва тя и вдига вежди. — Почти, но не съвсем. Знам кое ще е подходящият завършек.

Тя се втурва навън и се връща с кутия от тъмно дърво, която съм виждала и преди. В нея са бижутата на майка ми.

— Не! — вика Фаустина и се спуска да издърпа кутията от ръцете на младата прислужничка. — Не са ти разрешили.

Бианка вдига кутията нагоре, така че Фаустина да не може да я стигне.

— О, за Бога, това е нейният ден: тя трябва да си сложи рубините. Ще подхождат перфектно на тази рокля. Ще прилича на принцеса и баща ѝ ще е много доволен.

— Бианка, *не* отваряй тази кутия — казва Фаустина. В гласа ѝ се прокрадва странна нотка — не на заповед или раздразнение, а на паника.

Бианка през смях се завърта настрана, избягвайки ръцете на Фаустина. Протяга кутията пред мен, бързо отваря капака. Усмивката ѝ замира. Поразена е.

Кутията е съвсем празна. В нея няма нито един рубин. Нито един камък.

— *Изчезнали са!* — виква Бианка. Хвърля празната кутия настрана и тя изтрополява по мраморния под.

— Трябва да кажем на синьор Дела Скала. Станал е обир!

Фаустина с въздишка прокарва пръсти през посивялата си коса. Отпуска се тежко върху леглото, раменете ѝ увисват.

— Не, не е имало обир — твърдо заявява.

Премятам полите на роклята през ръката си и се навеждам да вдигна кутията. Затварям капака и я подавам на дойката си. Знам, че нещо не е наред.

— Фаустина? — поглеждам я въпросително. — Какво се е случило с бижутата на майка ми?

— Баща ти ги продаде — отвърща старицата. — Доходите му не са такива, каквито бяха. Надявах се... — тя хвърля строг поглед към Бианка — да ти поднеса тази новина по-внимателно.

Фаустина изпраща младата прислужница да се погрижи да подготвят лодката, която ще ме отведе на партито. Сядам на леглото и дойката ми обяснява, че баща ми е опразнил палацото от неговите съкровища. Затова са празните петна по стените. Не ми пука. Най-голямото съкровище вече е загубено за мен, тялото ѝ лежи в ковчега.

Лодката чака. Бианка ме изпраща ухилена до вратата.

— Вълнувате ли се, че ще видите дожа, мадам? — пита ме тя.

Стискам силно каменните перила, докато се спускам по широкото извито стълбище, страхувайки се да не се спъна в полите на червената материя и на кълбета да се приземя върху мраморния под.

— Вълнувате ли се? — настоява Бианка. В гласа ѝ се прокрадва лека тъга и аз осъзнавам, че тази вечер много от момичетата в града ще ми завиждат.

Стисвам ръката на момичето.

— Ако се запозная с него, ще ти разкажа всяка подробност.

Баща ми излиза от библиотеката. Изглежда два пъти по-едър, отколкото е в действителност, облечен в тънък клин и огромни подпльнки на бежовото сако. Когато ме вижда, се усмихва и чертите му омекват.

— Сладката ми Лаура — казва той и аз се изчервявам при този тъй неочакван за мен комплимент. — Колко прелестна. Точно каквато трябва да бъдеш.

Хваща ме за ръката и двамата потегляме.

ОСМА ГЛАВА

Докато каретата трополи по калдъръмената улица, баща ми ме потупва по ръката и ми казва какво трябва да правя и как да се държа в двореца на дожа.

— Винченцо ще е център на вниманието, разбира се, както и още неколцина членове на Великия съвет — навежда се напред, за да изтупа някаква невидима пращинка от пелерината ми. — Запомни, че вече не си дете, Лаура. Тази вечер всички ще те наблюдават. Бъдещето ни зависи от това.

В края на Гранд канал слизаме от каретата и се качваме на лодката. Заради тежките ми поли един от младите лодкари трябва да ме вдигне над стената на плавателния съд. Ръцете му около талията ми са широки и плоски почти колкото веслото, което почива, потопено във водата. Младежът се усмихва, докато ме оставя на палубата, но бързо извъръща поглед встрани, тъй като баща ми се качва на борда и сяда на носа. Бледите му ръце и китки са сплетени пред гърдите му.

Заемам мястото си до него и голямата открита тясна лодка със заострени краища потегля тромаво към площад „Сан Марко“. Подминаваме Риалто — онази арка от тъмно дърво, която свързва източната със западната част на града, и навлизаме в по-отворено водно пространство. Баща ми, изглежда, не забелязва, но аз я усещам: ледената тръпка от последните мигове на сестра ми. Къде точно е паднала? Било е някъде наблизо. Навеждам се леко извън лодката и поглеждам към водата. Този мастиленосин течен гроб.

Минаваме покрай блестящите сгради и светлини на Венеция. Величествените високи къщи хвърлят удължени отражения във водата, където се размиват в сиянието на луната. Далечен смях се блъсва и отскача от твърдата каменна повърхност.

На фона на редуващите се светлини и сенки лицето на баща ми е като замръзнало и аз разбирам, че е напудрено, за да се скрият уморените бръчки. Чудя се дали се притеснява за впечатлението, което ще направя. Ще има неща, които ще иска да кажа или сторя, правила,

които не познавам, и ритуали, в които никога не съм взимала участие, разговори, от които никога не съм била част. Способна съм с часове да възпявам величието на Бога. Мога да капна насила масло от корените на божур в устата на обхванат от лудост човек, пречупвайки го така, все едно е някой буен жребец. Мога с часове да седя в килия, мълчалива и неподвижна, да се преструвам, че се моля. Но не знам нищо за празненствата.

Докато приближаваме, въздухът сякаш се сгъстява. Седя със свити юмруци и притиснати към ребрата лакти. Баща ми се смее.

— Не бъди толкова напрегната, Лаура — нежно казва той.

Аз също се смея на себе си, после той посочва и казва:

— Виж!

Палатът сякаш се издига от водата. Бял и златен. Арки върху арки, всичките проблясващи от светлините на празненството. И други лодки пристигат от различни посоки, насочват се към пристана, за да се освободят от разноцветния си товар. Вече чувам приглушени разговори иззад стените. И музика. Лютни, звънчета, клавесин — преплетени в едно. Напълно различни от сериозната чистота на песните ни в манастира. Идва нашият ред и лодкарят умело ни отвежда до крайната точка на пътуването ни. Музиката кара тялото ми да се движи. Вече съм запленена.

— Прекрасно е! — възкликвам.

— Да, така е — отвръща баща ми.

Пред входа на двореца се трупа огромна тълпа. Хората си подхвърлят по някое весело „Здравейте“ и „Как сте?“ един на друг. Гостите също блестят, подобно на палата. Красиви, разноцветни, отрупани със скъпоценности. Между тях се промъкват прислужници, понесли шалове, пелерини и воали.

Когато стъпвам на солидна почва и започвам да изкачвам стъпалата, копринените ми фусти шумолят по камъка. Щом се озоваваме в сянката на входа, леко потръпвам.

Двама икономи отварят огромната двойна врата пред нас и двамата с баща ми влизаме в просторното фойе. Стените са облицовани с лъскав мрамор, таванът е изрисуван със засмени херувимчета. В центъра се издига статуята на нимфа, притиснала ръце към гърдите си. Озъртам се наоколо, виждам отражението си във всяка полирана повърхност. Само дето това не съм аз. Изглеждам висока,

самоуверена, грациозна. Когато виждам отражението си в стената, роклята ми блести като рубин, толкова ярък, колкото липсващите рубини на майка ми. Другите хора ме гледат по такъв начин, че ми иде да се усмихна. Очите им се задържат върху ми за частица от секундата по-дълго или пък веждите им се вдигат нагоре, сякаш съм някоя отдавна забравена приятелка, която сега се завръща.

Отпред се чуват множество гласове. Минаваме през блестящата инкрустирана врата и се озоваваме в балната зала. По стените висят позлатени огледала и полилеи, стотиците свещи пръскат игли светлина, която танцува и се върти наоколо, подобно на фойерверки. Четирима свирачи на лютня изпълняват жива мелодия, нотите увисват сред бърбенето. Стисвам силно ръката на баща ми, докато си проправяме път сред гостите. Величествени на вид жени и красиви мъже влизат заедно в балната зала, после бавно се разделят. Мъжете ми се усмихват, а очите им са остри като стрели. Позволявам си да срещна някои от по-дръзките погледи и осъзнавам, че тези хора съвсем не са толкова красиви, колкото са ми се стрували отдалеч. Лицата им са напудрени, плътта издава наличието на мимически бръчки край очите и устните. Мъже с широки рамене и червени страни стоят обути в кожени обувки, които лъщят толкова силно, че изглеждат мокри. Токите им проблясват на светлината. Жените накланят дантелените си ветрила, копринените рокли искрят. Въздухът е натезал от миризмата на парфюм. Но сред веселата навалица се намират и онези, които сякаш не са част от сцената; те бърбят и флиртуват, но очите им са кухи от глад и отчаяние.

— Отсега нататък отказвам да плащам за гондолиер — оплаква се жена в синя рокля. — Предпочитам да ходя, докато подметките на обувките ми се изтрият.

— Трябва да си престъпник, за да оцелееш — отвръща събеседничката ѝ и раздражено сгъва ветрилото си. — Тези противни турски войни доведоха до истински провал на честните предприемачи.

От време на време избухва силен смях, сякаш е планиран предварително, все едно някой скрит диригент на празненството насочва тези изблици на заучено веселие. И преди съм чувала подобни звуци. Те са ехо от детството ми: звукът на блестящите, привилегированите, могъщите, каймакът на висшето общество.

Баща ми ме побутва към двете жени:

— Поздрави ги. Вдигни глава. Усмивка.

Когато се подчинявам, двете дами кимват и правят реверанс. Баща ми им се покланя и двамата се придвижваме към следващата група гости.

— Предизвикваш доста голямо оживление! Продължавай така — прошепва ми той.

Не съм съвсем сигурна какво точно хвали, но по някаква неизвестна причина дори не ми се налага да се опитвам да бъда общителна. Настроението е празнично и ме кара съвсем естествено да се усмихвам, да кимам и да поздравявам хората. Някои от мъжете ме измерват с поглед от горе до долу, сякаш се опитват да прочетат някакво писано послание, тръгващо от върха на главата ми и стигащо до върховете на обувките ми. Представям си неодобрителния поглед на игуменката и потръпвам от удоволствие.

Някаква жена в сребриста рокля разговаря с голяма група гости. Косата ѝ е навита около главата, сивите кичури лъщят като стоманеносивия плат на роклята ѝ. Кожата по лицето и шията ѝ е набраздена от деликатни бръчки, но е мека и чиста като на младо момиче. И въпреки че се смее и разговаря със събеседниците си, зелените ѝ очи са фиксирани върху мен.

Навеждам ниско глава за поздрав и тя се усмихва със смесица от удивление и одобрение. Отвърщам на усмивката ѝ и жената възприема това като сигнал, извинява се и тръгва към мен, проправяйки си път сред останалите гости. Самоувереността ми изведнъж ме напуска. Поглеждам към баща си, но той не е до мен. Обръщам се и го виждам сред група мъже. Какво да правя? Не съм готова да...

— Здравей, Лаура — казва жената, гласът ѝ е ясен и плътен. Тя ме хваща за ръката, движенията ѝ са грациозни. Чудя се откъде знае името ми.

— Аз съм Алегреза ди Роко. Ти, Лаура, си от рода Дела Скала, нали така? Сестрата на бедната Беатриче.

— Да — отвърщам. — Аз съм... искам да кажа — бях. Искам да кажа, че винаги ще бъда. — Кръвта се втурва към страните ми и те пламват.

— Напълно си права — елегантното лице на Алегреза омеква. — Жива или мъртва, щом веднъж си била сестра, винаги си оставаш сестра.

Някаква стара жена пристъпва към нея със сгърчено от тревога лице. Тя тихо ѝ прошепва нещо и Алегреза кимва.

— Извини ме, Лаура. Отново ще си поговорим, скоро — обещава тя. Прехвърля ръка през рамото на старата жена и леко си проправя път през тълпата.

За момент оставам сама. Тази жена, Алегреза; тя ме познава. Или най-малкото знае за мен. Но за какво иска да говорим? Сигурна съм, че едно току-що напуснало манастира момиче едва ли представлява интерес за нея.

— Мадам? — до мен изниква слуга, понесъл табла с напитки.

Вземам една чаша, крепя я внимателно, за да не разлея прозрачната златиста течност. Чувам как баща ми избухва в смях. Все още е в групата на онези мъже в далечния край на балната зала и задачата да стигна до него, да се разминавам с другите гости, без да бъде забавена, ми се струва толкова невъзможна, колкото пресичането на Хелеспонта пеша; може да се оплета в подводните течения на някой намек или да бъде захвърлена върху скалите на шега, която не мога да разбера. Така че оставам там, където съм, и отпивам от виното си. Има вкус на сироп и на лято, и след чистата вода в манастира пролазва като амброзия по гърлото ми. Почти веднага сладостта му сякаш се втурва нагоре към главата ми. Аналена веднъж ми каза, че игуменката държала в килията си бутилка вино, произведено от монасите от остров Сан Микеле; веднъж я посетила изненадващо и чула как бутилката издрънчава, докато игуменката бързо я скрива. Не мога да повярвам, че е истина, защото как иначе лицето ѝ би успявало да запази това свое вечно кисело изражение?

Музикантите оставят инструментите си и залата притихва. Забелязвам как главите на гостите една по една се извъръщат към главния вход, лицата им са угрижени. На прага стои двойка на възрастта на баща ми — и двамата са красиви, с изправени рамене, сериозни. Дрехите им са черни и сред вулгарните костюми и скъпи материи изглеждат като някакво обвинение. Мъжът гледа право напред, докато здраво стиска ръката на жена си, все едно държи руля на лодка. Нейните очи са забити в пода, дългите ѝ бледи пръсти поглаждат зърната на една черна броеница. Двамата се движат бавно, но решително сред гостите.

— Това същите хора, за които си мисля, ли са? — чувам съскането на някакъв мъж зад гърба ми.

— Не биваше да идват — казва закръглена жена, облечена в зелена копринена рокля.

Тълпата в отдалечения край на балната зала се разделя на две и някаква фигура тръгва към новодошлите. Едва успявам да зърна профила му и после гърба му. Дублетът му е пурпурен и поръбен със злато, а накъдрената дантелена яка около врата му — много бяла. Двама стражи го следват плътно по петите; мечовете висят на бедрата им.

— Дожът ще говори с тях! — възкликва жената.

Дожът? Спомням си вълнението на Бианка. Сега, след като се намирам в една и съща стая с най-могъщия човек във Венеция, любопитството се разгаря в мен. Другите гости приближават към него, бутат се да видят какво ще се случи. Тази зала, изпълнена с разменящи си любезности богаташи, претърпява странна метаморфоза: и трансформацията е неприятна. Или може би винаги е било така: това не е група цивилизовани граждани, а воняща тълпа. Пулсът ми се ускорява.

Плъзвам се възможно по-напред, повдигам се на пръсти, за да мога да виждам над перуките и украшенията за глава, успявам да запазя равновесие благодарение на притискащата ме от всички страни тълпа.

Дожът спира пред облечената в черно двойка. Те го гледат с напрегнати, тъжни лица. Кой са тези хора? Защо предизвикват най-влиятелния мъж във Венеция? Дожът поклаща глава, после се обръща към стражите зад гърба му.

— Не може да бъде!

Още при първия поглед, който спирам върху лицето му, разбирам, че съм виждала този мъж, дожът, и преди. Искам да се скрия, но няма къде да отида. Чувствала съм дъха от ноздрите му върху кожата си. Държала съм ръката му и съм се борила с него, все едно сме борци или животни.

Дожът на Венеция е лудият мъж от манастира. И в тази стая аз съм единствената, която знае тайната му.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дожът прави знак на стражите си да приближат към двойката.

— Обърнете се и напуснете през вратите, през които сте влезли — нарежда той.

Ако намерението му е да унижи някого с тези думи, успява само наполовина. Лицето на жената трепва, но мъжът продължава да стои гордо изправен.

— Имаме толкова право да сме тук, колкото и всяко друго семейство от провинцията — отвръща той. — Дойдохме именно за да упражним това свое право.

През залата се разнася ахване.

— Нямайте никакви права за упражняване — възразява дожът. — Това е частно събиране и вие не сте поканени. Как се осмелявате да идвате?

Двамата нямат шанс да му отговорят. Дожът вдига ръка, здрава и твърда — същата ръка, която съм държала, за да я спра да се мята и да удря. Стражите хващат двойката и я повличат към вратата. Жената пици, а мъжът високо изръмжава:

— Няма да обиждате фамилното ми име. Де Ферара няма да бъдат унижавани.

— Стига. Достатъчно, Юлиус — казва жена му. Лицето ѝ се гърчи от някаква вътрешна болка.

Стражите ги пускат и двамата заедно тръгват към вратата. Жената се опитва да хване мъжа си за ръка, но той я отблъсква.

Вратите се затръшват. Моментът приключва и музиката зазвучава отново. Дожът се връща сред тълпата, наложил волята си, следва го кортеж от млади господа с мрачни лица. Моля се да не тръгне към мен. Последния път, в който се срещнахме, бях в облекло на послушница, а докато говореше, той беше със замъглено съзнание, но въпреки това погледът му беше забит директно в мен.

„Аз съм слаб човек. Слаб и безволев. Никой във Венеция не бива да разбира от какво страдам.“

Думите, произнесени от него през оня ден в манастира, сега придобиват нов смисъл за мен. Ако Венеция знаеше онова, което знаех аз, дали хората ѝ щяха да продължат да му засвидетелстват подобна лоялност?

Мислите ми трябва да са изписани върху лицето ми, защото жената в зелената рокля, която срещнах по-рано, ме хваща за ръката и ме дръпва в своя кръг.

— О, скъпа, недей да изглеждаш толкова поразена! — възкликва тя.

Усмиввам ѝ се с благодарност.

— Знаеш ли за какво беше всичко това? — вдига вежди една дама с пера в косата.

— Не — признавам. — Нямам представа.

Жената се засмива; мисля, че е доволна от факта, че пред нея стои новачка, която да обучи.

— Това беше семейство Ферара — Юлиус и Грация — обяснява жената в зелено. — От дълги години са в горчива разпра с дожа и семейството му. — Тя игриво ме потупва по ръката. — Как е възможно да живееш във Венеция и да не знаеш за това?

— Аз... отсъствах — отвърщам.

— Може би си била твърде млада, когато всичко е започнало. Минаха десет години. Дожът екзекутира единствения син на Ферара, Карло, когато беше само един млад адвокат — продължава развълнуваната дама. — Както се оказа, по обвинение в конспирация — тя млъква, за да се прекръсти, пълната ѝ ръка се движи рязко пред пищния бюст.

Жената с перата продължава:

— Юлиус избра единственото отмъщение, което можеше. Хората му убиха Роберто, синът на дожа. Това момче беше толкова високо и красиво! И само на единадесет.

Докато говори, очите ѝ проблясват, но не от сълзи. В тях преливат истории, произход, приказки, причини, разкази за разчистване на стари сметки.

— О, да, това беше толкова ужасно нещо! — възкликва жената в зелената рокля. — Най-благородните сред нас винаги са онези, които са в най-голяма опасност, нали така казват хората? — Жените кимат и

тя въздъхва. — Но младите мъже винаги са повод за такова притеснение. Толкова преизпълнени със страст и принципи.

— Аз винаги съветвам моето момче да не взема живота прекалено насериозно — вметва друга. — Преглъщай нещата с щипка сол, така казвам. За Бога, та ние имаме толкова много неща, за които да се притесняваме — с тези турци и пирати, които съсипват бизнеса на мъжа ми. Честна дума, напоследък не мога да си позволя да обличам дъщерите си в коприна.

Всички се смеят. Едрата жена е отрупана със злато, зелената ѝ рокля е опъната на огромния бюст подобно на платно сатен. Прииска ми се Аналена да можеше да види всичко това или поне да можех да ѝ разкажа всичко. Искам да седна в нишата пред прозореца на нашата килия, където белите перденца танцуват на вятъра, и да видя как очите ѝ се разширяват от изумление.

Смехът на жените отслабва, очите им се втренчват зад гърба ми. Обръщам се и виждам един красив паж, облечен в зелено-червена ливрея. До него са дождът и изящно облечена жена, за която допускам, че е съпругата му. На ушите и шията ѝ блестят скъпоценни камъни.

Пажът ме посочва с превзет жест и аз пристъпвам напред.

— Ваша светлост — обръща се той към дожа, — да ви представя Лаура, най-малката дъщеря на Антонио дела Скала.

— А, да — казва дождът. Гледа право в мен.

Дишането ми загубва обичайния си ритъм и докато се снижавам в непохватен реверанс, измърморвам със заекване:

— Ваша светлост.

Нищо в погледа му не издава, че ме е разпознал. Жена му ме оглежда с изпитателна усмивка.

— Гледай Винченцо да се отнася както трябва с теб — заръчва ми тя.

Преместват се при други гости, всичките зажаднели да целунат пръстена на дожа, да стиснат ръката му или да чуят поне една дума от устата на най-могъщия мъж във Венеция.

Отстранявам се от пътя на една танцуваща двойка, прекалено погълнати един от друг, за да ме забележат. Докато профучават край мен, полите на момичето се удрят в моите. Из цялата бална зала се носят двойки в такт с музиката. Удивена съм от факта, че ръцете

съвсем открито се плъзгат по телата, бузите са притиснати една в друга.

През залата се втурва млада жена със светнало лице. Има нещо познато в нея: много е хубава, с високи скули, изящна шия. Роклята ѝ е кремава, обсипана с кристали, раменете ѝ са голи, по тях са разпилени единствено черните ѝ къдрици. Усещам познатия вкус на целувки в устата си. Познавам я, *наистина* — нея, както и баба ѝ, с нейните *sospiri di monaca*. Последния път, в който бях видяла Паулина, тя беше мека и закръглена. Малкото момиченце със страни като ябълки е заместено от тази пораснала, стройна като върба жена.

— Здравей, здравей, сладка Лаура! — възкликва тя и бързо ме целува по двете бузи. Прегръща ме силно и първо ми се приисква да се засмея, после да заплача. Защото тя беше и е моя приятелка.

— Колко години минаха? — пита. — Колко години, откакто не съм те виждала? Четири?

— Шест — отвърщам. — Красива си.

— Но не толкова, колкото теб! — отвърща Паулина. — Знаеш ли, че всички мъже вече говорят за теб. Да не си флиртувала?

Изчервявам се.

— Аз...

— Разбирам — смее се Паулина и закачливо размахва пръст през лицето ми. — Дори можеш да накараш рози да разцъфтят върху страните ти по желание. Също като сестра ти. — Думите излизат от устата ѝ и сякаш се удрят в земята така тежко, както статуята във фойето. Усмивката ѝ изчезва. — Много съжалявам.

— Няма нищо — отвърщам бързо, обзета от отчаяно желание да сменя темата. — Ти как си? Как е баба ти?

— О, баба умря преди три години! — казва Паулина. — Писах ти, за да ти съобщя новината, но ти така и не ми отговори. Всички си мислехме, че в крайна сметка сигурно си се обърнала към Бога.

Спомням си игуменката, държаща листите пергамент над пламъка на свещта. Писмото на Паулина трябва да е било сред тях.

— Непрекъснато ти пишех — казвам. — През първите две години. Понякога — всеки ден. Но цензурата беше много строга.

Паулина стисва ръката ми.

— Омъжена ли си? — питам я.

Тя срамежливо се усмихва.

— Още не — снижава глас. — Не мога да говоря тук, но обещавам, че ще ти кажа. И така, как беше в манастира? Чувала съм, че там се организират декадентски партита и че е посещаван от мъже, а също и че луди монахини си показват задниците през прозорците, за да ги видят минавачите.

Смехът ѝ се разнася из залата, привлича вниманието, но не ме е грижа — аз също се смея.

— Не и в онзи, в който бях аз — усмихвам се.

— Разбирам — сериозно кимва Паулина, но очите ѝ танцуват закачливо. — Вярно ли е, че ви измъчват с инструменти, ако сторите някакъв грях? И че трябва да правите огърлици от детски зъби?

— Не — отвърщам, смеейки се, и поклащам глава. — Нищо подобно. Преди всичко беше много, много скучно. Както и да е, искам да ми разкажеш за Венеция, за партитата, за роклите и... ами, за всичко.

Тя се усмихва и дълбоко си поема дъх. Предполагам, че не знае откъде да започне.

Хората, които са били приятели като деца, винаги намират какво да си кажат, независимо колко време са били разделени. През остатъка от вечерта Паулина е наоколо, ако не непосредствено до мен, то поне наблизко. Сега, след като я открих, изглежда новият ми живот ще стане по-лек. Един ден и аз ще стана самоуверена и овладяна като нея.

— Ела — вика ме Паулина, протягайки ръце към мен. — Ела да танцуваме.

Но някакъв мъж в сребрист жакет пристъпва помежду ни и обвива ръце около талията ми.

— Цяла вечер се опитвам да събера кураж да заговоря тази прелестна непозната.

Очите му са добри. Сърцето ми пърха, когато за момент се чудя дали това не е Винченцо.

— Не мога да си представя, че изобщо някога ти липсва кураж, Пиетро — дразни го Паулина.

— О, но е така — отвърща той. — Всеки път, когато каня красиво момиче на танц.

Не, той не е мъжът, за когото съм определена. Но усмивката му кара страните ми да пламнат.

— И така — продължава Пиетро, — трябва да узная още в този момент коя, о, небеса, е тази прекрасна жена?

— Казвам се Лаура дела Скала.

— Е, Лаура дела Скала, аз съм Пиетро Кастелано и открих целта на присъствието си тук тази нощ. Тя е да танцувам с вас.

Той ме отвежда на дансинга.

Спъвам се след него, опитвам се да не изоставам.

— Не мога да танцувам — информирам го.

— Никога ли не сте танцували? Къде сте били през всичките тези години? В манастир?

— Всъщност, да.

Пиетро се смее; не мисля, че ми вярва.

— Всеки може да танцува. Дори непохватен и тромав човек като мен. Нека ви покажа как.

Той е прав. Няколко минути бавно ми показва стъпките, които ми се струваха толкова сложни, докато гледах, помага ми да науча простия ритъм, който е в основата им. Пиетро обгръща кръста ми, хваща лявата ми ръка и докато се плъзгаме по пода, виждам нашите усмихнати лица в едно от позлатените огледала. Аз, Лаура дела Скала, танцувам — и то с мъж, с когото току-що съм се запознала!

Някой силно ме стисва за ръката и двамата спираме. Баща ми.

— Извини ме, Пиетро. Дъщеря ми ми трябва.

— Да, разбира се — отвръща любезно Пиетро. Покланя ми се. — Беше удоволствие, Лаура, абсолютно удоволствие.

Баща ми се усмихва изкуствено и ме повежда през залата.

— Стигнах до извода, че имаш нужда от придружителка — казва той. — Да те научи как се правят нещата.

— Татко, помните ли Паулина? Току-що я срещнах...

— Да, да — той вече не гледа към мен, а маха на някого в тълпата. — Има още много неща, които трябва да усвоиш.

— Паулина може да ме научи.

Баща ми се усмихва снизходително.

— В много отношения Паулина е по-незряла и от теб. Дължи се на това, че в живота ѝ не е имало баща.

Човекът, на когото е махал, приближава през множеството. Млада жена. Лицето ѝ е много бледо. Има червеникавозлатиста коса и сини като аквамарин очи, обрамчени от тъмни мигли. Красотата ѝ е поразителна. В нея разпознавам една от старите приятелки на сестра ми.

— Това да не е...?

— Карина! — завършва баща ми и широко разтваря ръце.

Карина го целува по двете страни, после извързва прелестните си очи към мен. Надава остър вик, вдига ръка към червените си устни, после въздиша.

— Извинявам се — казва тя, като си прави вятър пред лицето с деликатните си пръсти. — За момент си помислих... Много ми напомняш за нея, Лаура.

Думите ѝ карат очите ми да се насълзят. Хващам ръцете ѝ и я целувам.

— Благодаря — промълвявам.

— Е, ще ви оставя да подновите запознанството си — казва баща ми. — Лаура, съветвай се с Карина по всички въпроси. Тя е идеалният пример за всяка млада дама във Венеция.

Ако Паулина беше моята най-добра приятелка, Карина бе най-добрата приятелка на сестра ми, едно от многото лъчезарни момичета, които винаги ми бяха изглеждали недостижими, докато бях малка. Когато ми напомня за името си от онези дни — Де Ферара — разбирам, че родителите ѝ са Юлиус и Грация, облечената в черно двойка, изхвърлена от партито.

— О, не се притеснявай! — казва ми тя. — Когато се омъжих, избегнах приказките за вендета и всякакви подобни глупости. — Приглажда бялата коприна на роклята си. — И много отдавна захвърлих траурните дрехи.

Хвали се, че миналия месец се омъжила за граф Рафаело; сега е графиня. Посочва ми мъжа си сред тълпата. Хубава фигура, невисок, но с добре оформени прасци и буйна черна коса над лице на войник — широко и с резки черти. Той вдига чаша за здравица към нас. Карина му изпраща въздушна целувка.

Разбирам защо баща ми иска да се уча от нея. Карина е онова, в което той желае да се превърна аз. Може би в избора на баща ми има и известна доза добрина; трябва да е осъзнал, че ще ми олекне, като

споделя скръбта си по Беатриче. Представям си как Карина и Рафаело идват на гости на мен и Винченцо, как седят заедно с нас в двора ни, как се смеем и прием вино заедно.

Карина пъха алабастровата си ръка под лакътя ми.

— Да седнем да си поприказваме. Колко горд трябва да е баща ти, че си готова да заемеш мястото на Беатриче.

Поклащам глава.

— Никой не е в състояние да я замести. Но аз искам да почета паметта ѝ по всевъзможен начин.

— Тя те обожаваше, Лаура. Сигурна съм, че знаеш колко много те обичаше.

Отиваме при Паулина и Пиетро, които си почиват между два танца в компанията на други млади мъже и жени. Лицата им светят.

Карина посочва към Пиетро.

— Младежо — казва закачливо тя, — отведете тайфата си нанякъде за момент. Позволете на дамите да си поемат дъх.

— Тайфата ми? — отвърща той, а очите му се разширяват, докато се прави на невинен. — Обиждате ни!

— Хм — казва Карина. Плясва с ръце. — Нуждаем се от усамотение, моля ви, господа.

Младите мъже се разпръскват. Карина се настанява на ръба на една покрита с възглавници пейка и ме дръпва до себе си. Паулина сяда от другата ми страна и момичетата се събират около нас.

— Сега — започва Карина, — да дадем уроци на едно момиче, което е ново за обществото. Чакайте да помисля... откъде да започна? А, първо, да започнем с най-важния за една венецианска дама аксесоар.

Тя изважда ветрило от роклята си, сякаш вади оръжие: върху него са нарисувани лястовици, пърхащи из клоните на кипарис. Очите на Карина блестят.

— Чудесно е! Осигурява хлад през горещите вечери — обяснява тя. — Идеално за тайни разговори, особено такива за любов.

Разтваря ветрилото пред лицето си и оставя открити единствено очите си. Миглите ѝ кокетно трепкат. Паулина и останалите момичета се кикотят.

— Ветрилото — продължава Карина. — Едно просто нещо, евтино и лесно да се осигури, но в действителност струва цяло

състояние. Гледай да имаш по едно за всеки тоалет. Но никога в черно и златно, запомни това.

— Защо да не е в черно и златно? — питам. Струва ми се, че имам да уча хиляди неща.

— Защото — обяснява Паулина — черното и златното са цветовете на ветрилото на херцогинята. Независимо в какво е облечена, ветрилото ѝ винаги е в черно и златно.

Карина кимва.

— Дожът и съпругата му определят всички правила във Венеция, както ще потвърдят бедните ми родители при всяка удача им се възможност.

Музикантите започват друга песен и момичетата се втурват да се присъединят към Пиетро и приятелите му. Хващат се за ръце и се завъртат в сложен танц. Карина, Паулина и аз оставаме седнали. Двете отварят широко впечатляващите си ветрила.

Зад параван от кост и коприна научавам клюки за хората, които минават покрай нас. Една жена е добре известна с любовните си афери с мъже, които са под нейния статус. Карина споделя, че всички наричат палацото ѝ „хангарът за лодки“, тъй като когато съпругът ѝ отсъства, тя развлича огромен брой гондолиери в дома си. Има един човек, който е на ръба на финансов колапс, и тази вечер отчаяно се опитва да си върне свършени преди време услуги, преди цялото му богатство да е потънало безвъзвратно. Изражението му е като на преследван човек. Струва ми се жестоко да се говори за хората по този начин, но се улавям как се понасям по течението на клюката и скандала.

Стряскам се, когато Паулина и Карина внезапно затварят ветрила. Двете се изправят, изпънали рамене назад. Чертите им замръзват.

Към нас приближава някакъв старец — по-стар от баща ми, прегърбен и слаб. Аз също ставам, по-бавно. Мъжът се усмихва. Покрай ушите му висят кичури коса, подобни на бяла прежда. Ръцете и лицето му са обсипани с кафяви старчески петна, прилични на влажна ръжда. С изключение на тесните му очи, които примигват и сълзят, останалата част от тялото му сякаш е заключено в някакъв вид парализа. Когато накрая отваря уста, за да заговори, в ъгълчетата ѝ се събират мехурчета слюнка.

— Добър вечер, Лаура — казва старецът. — Това съм аз,
Винченцо.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Стомахът ми се свива. Струва ми се, че ще повърна. Баща ми наблюдава сцената от другия край на залата, усещам, че и другите правят същото. Сграбчвам червените гънки на роклята си, за да спра треперенето на ръцете си. Но мога да се облегна на шестгодишен опит и уроците от манастира са ми добре дошли. Извивам устни в усмивка, лицето ми е маска.

— Синьор — поздравявам.

Винченцо ми се усмихва широко. Устата му е тъмна паст. Вътре виждам счупените му и неравно наблъскани зъби. Той се покланя, без да отмества очи от лицето ми, после протяга ръце към мен.

— Скъпа моя, няма ли да се присъединиш към мен за този танц?

Карина и Паулина ме гледат втренчено.

— Много добре — отвръщам. Не виждам какво друго бих могла да направя.

Двамата се движим из залата. Ръцете на последния ми партньор бяха нежни и добри, но тези на Винченцо са като някакви чудовищни гадини, пълзящи около кръста ми. От време на време притиска тялото си в моето: вероятно случайно, но по-вероятно — нарочно. На три пъти ме настъпва по краката и бледите ми сатенени пантофки стават на мръсни петна от подметките на обувките му с черни катарамии.

Дъхът му е кисел. Извърщам лице настрана.

— А! — възкликва той. — Срамежлива си също като сестра си!

Бедната Беатриче. Не мога да я виня, че ме остави да повярвам колко щастлива и влюбена е. Представям си какви ужасни неща, свързани с този мъж, е запазила само за себе си — този мъж, който държи бъдещето ми в отвратителните си старчески ръце.

Винченцо затяга прегръдката около кръста ми и стиска силно ръката ми, сякаш подозира, че може да се опитам да побягна. Над кокалестото му рамо виждам как останалите гости се взират в нас. Някои пляскат и се смеят. Други шепнат зад ветрилата си. Баща ми

одобрително кима, когато Винченцо ме влачи покрай него — гънките на лицето му са по-дълбоки и по-твърди.

Годеникът ми плъзва ръка по гърба ми и аз трепвам.

— О, мислиш, че съм твърде грозен, твърде стар. Така ли е, млада Лаура?

— Не, не — отвърщам бързо. — Боли ме кракът.

— На пръста ти ли стъпих, бедно мое момиче? Няма значение, скоро ще го нацелувам и ще му мине. — Той престава да се усмихва и добавя строго: — Каж ми, имаш ли някакви други оплаквания от мъжа, който ще спаси баща ти от бедност и срам? Цветът на дрехите ми, може би, или скоростта, с която танцувам? Хайде, малката ми, можеш да ми кажеш.

Нищо не казвам. Единственото, за което си мисля, е, че веднага с най-голямо удоволствие бих станала Христова невяста и бих прекарала остатъка от живота си на колене, лъскайки релсите пред олтара.

За момент, когато се озоваваме в края на залата, той спира да танцува.

— Добре — продължава. — Тогава е мой ред. Първо: никакви погледи, странични или каквито и да били, към онези глупави младежи, всеки от които би поискал парче от младата ти мека плът. Остави ги да копнеят за теб. — С костеливия си пръст Винченцо прокарва невидима линия от рамото ми до върха на средния ми пръст. Потръпвам. — Второ: единственото, за което трябва да се притесняваш, е да вършиш онова, което ти се казва. Подчинението е най-привлекателната черта на всяка добра съпруга. А аз знам — казва той, хваща брадичката ми в ръка и я ощипва така, че да ме заболи, — че от теб ще излезе много добра съпруга.

Дръпвам се назад. В гърлото ми се надига горчива слюз. Трябва да изляза навън. Имам нужда от въздух. Докато си проправям път сред тълпата, тичайки към двойната врата, го чувам да вика след мен:

— Гледай да се върнеш обратно, скъпа моя!

Тичам през мраморното фоайе, покрай меланхоличната статуя и удивените лакеи. През една врата в дъното на дълъг коридор съзирам мачтите на закотвените в пристанището лодки и се спускам към тях. Стъпвам на дълъг балкон, притискам горещите си длани към каменните балюстради. Дълбоки глътки въздух. Надвесвам се над мастилената вода и оставям вятъра да охлади пламналото ми лице.

— Някой да ми помогне — прошепвам. Празна молитва, тъй като няма кой да ѝ се отзове: нито Фаустина, нито Бианка, нито Паулина, нито дори Карина. Сама съм.

Треперя в нощния хлад, но още не съм готова да се върна обратно в балната зала. В другия край на балкона виждам врата. Тръгвам към нея, завъртам тежката метална дръжка и прекрачвам прага.

От върха на едно дървено скеле към мен се визира най-красивият мъж, когото някога съм виждала.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Облечен е в бяла, опръскана с боя риза с широки ръкави. Дрехата виси свободно около врата му, разкривайки маслинената кожа на гърдите му. Косата и очите му са почти черни, скулите — остро изрязани на светлината на лампата. Прилича на ангел.

— Извинявам се — казвам със запъване, все още разстроена от шока от срещата с Винченцо. — Ще изляза.

— Не — бързо казва той, после навежда глава. — Искам да кажа, че няма нужда, милейди.

На ръката си е опрял овална палитра, омазана с магически цветове, пръстите му държат дълга черна четка. Скелето, на което стои, е близо до стена, върху която се вижда наполовина завършена фреска. Изобразява тримата влъхви, посещаващи Светото семейство. Ореолът около главата на младенеца Христос е от златен варак, а във фона разпознавам куполите и кулите на Венеция. Стаята е просторна и внушителна, но мебелите са покрити с чаршафи, а останалите стени са изстъргани до гола мазилка. В една мраморна камина пламти буен огън. Пламъците осветяват лицето на мъжа, докато той се спуска надолу по скелето.

— Вие сте художник — казвам и веднага се усещам като глупачка.

Но той кимва и се усмихва.

— Художник, който все още се учи. Започнах с рисуването на портрети на дожа и семейството му, и сега той ми възлага други поръчки. Като тази стая.

Гласът му е нисък и нежен. Винченцо, баща ми и балът внезапно ми се струват много далеч.

— Трябва да е прекрасно човек да има подобен талант — отбелязвам. — Дълго ли сте учили?

— По-малко от някои други — отвръща той. — Навремето бях математик. Въпреки че изкуството и логиката са просто различни начини за изразяването на едни и същи неща.

— Какви неща?

— О, нали разбирате, разкриването на красиви мотиви, намиране на смисъл в този свят, хвърляне на светлина върху важни моменти.

Той стои до дървено магаре, отрупано с бурканчета боя, прахообразни пигменти и четки. Внимателно смесва щипка жълт пигмент със син и кафяв и получава гладко маслинозелено. Тук е толкова спокойно; все още не искам да се връщам обратно.

— Имате ли нещо против да ви гледам как работите? — питам го.

— За мен ще е удоволствие.

Художникът дръпва един от чаршафите и открива пред мен дървен стол, тапициран с кожа и с крака, резбовани като лъвски лапи. Потъвам в него и младежът прехвърля част от маслинената боя върху палитрата.

— Твърде много танци? — пита ме.

— Не съм особено добра — отвърщам.

Той съчувствено кима и продължава да прехвърля боята върху палитрата си. Мълчанието набъбва и аз не мога да се въздържа да не събера пръстите на краката си като малко момиченце.

— Винаги ли сте живели във Венеция? — питам.

— Прекарах детството си в града, но после го напуснах и живях няколко години навън. Наскоро се върнах.

— Аз също — казвам му — Сега се ориентирам наоколо. В момента всичко ми изглежда като истинска мистерия.

Художникът се покатерва на скелето и сяда на платформата най-отгоре. Потапя четката си в боята и с деликатни движения очертава зелените листа в края на фреската.

— Венеция е град на тайни — отбелязва. — Изглежда всеки си има по някоя.

Сещам се за топящото се състояние на баща ми; за преструвките на Беатриче във връзка с Винченцо; за болестта на дожа. Той се отдръпва назад, за да погледне завършеното листо.

— Но какво мога да знам аз за тайните? Та аз съм просто художник.

— Нямате ли никакви?

Добрите му очи се спират върху моите. За момент млъква, после се усмихва и посочва към центъра на фреската, където стои Дева

Мария. Детето Христос е в ръцете ѝ, очите ѝ са извърнати към небето. Облечена е в наситеносиня роба — по-синя от обедно небе или най-яркия сапфир.

— Аз съм единственият художник във Венеция, който знае как се постига този цвят. Именно заради това дождът харесва работата ми.

— Как го правите?

Той обляга брадичка на дланта си, танцуващите му очи се присвиват, докато художникът се преструва, че обмисля дали да отговори на въпроса ми.

— Няма да кажа на никого — настоявам. — Заклевам се.

— Ами, в такъв случай... — прави ми знак да се приближа. Заставам в основата на скелето и той ми прошепва: — Първо, трябва да се прецеди вода през възможно най-финия муселин, докато стане идеално чиста. После нежно се натрошава лапис лазули^[1] и се смесва с орехово масло. Върху тях се сипва пречистената вода и сместа се оставя да престои една нощ, за да стане еднородна.

Поклащам глава.

— Нищо чудно, че никой от другите художници не го е открил.

Той ме гледа още известно време.

— О, не! — възкликва, почти безгласно, въпреки че в угълчетата на червените му устни играе усмивка.

— Какво? — питам го.

— Сега се поставих във вашата власт. Мога ли да ви имам доверие? — очите му ме владеят.

— Разбира се...

Вратата се отваря и двамата се обръщаме едновременно. Карина.

— Лаура! Търсих те из цялото палацо. Лакеите са те видели да идваш насам... — тя вдига очи към художника, който бързо става и се отдръпва от мен. — Бях почнала да се притеснявам. Върни се на бала. Има още толкова много хора, с които искам да се запознаеш!

Хваща ме за ръката и ме дърпа през вратата. Когато поглеждам назад към художника, виждам, че ме наблюдава, сложил ръце на кръста си. Карина бързо ме влачи по коридора и мърмори:

— В един момент си в манастира, в следващия си правиш компания със слугите от задните стаи! За Бога, какво ще каже баща ти?

Знам, че само ме закача, но ми се струва, че в думите ѝ долавям сериозно неодобрение.

[1] Скъпоценен камък, основният минерал в него е лазурит. —
Б.ред. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бях сигурна, че на погребението на сестра ми ще вали. Бях сигурна, че птиците ще замлъкнат и цветята ще извърнат вулгарно ярките си лица настрани.

Но всичко е блестящо — небето е същото синьо, което видях върху недовършената фреска. Гугутките пеят в клоните на дърветата. Огромни божури привличат вниманието, подобно на ненаситните жени, кръстосващи по алеите зад площада „Сан Марко“.

Всеки път, когато се опитам да не мисля за Винченцо, той се промъква като крадец в съзнанието ми. Чувствам се виновна, че се задълбочавам в собствените си проблеми в подобен тъжен ден. Колкото и да не искам да си го призная, една мъничка част от мен дори изпитва гняв към мъртвата ми сестра, заради която ме очаква подобна съдба. Но аз нямам на кого да я прехвърля.

Измъквам се в двора. Фаустина и Бианка са ме облекли в дълга широкопола рокля от черна тафта. Тя шумоли и плющи като дървета при буря. Искам да съм сама, на тишина и спокойствие, но вълната от гласове достига до мен от другата страна на стената, върху която двете с Беатриче обичахме да играем. Единият глас е на Бианка, а другият — на малко момиченце. Двете тихичко се смеят. Приближавам към тях, листата и вейките се заплитат в роклята ми.

— Виж — казва Бианка. — Няколко шева тук-там и наистина ще изглежда така, сякаш никой не я е носил. Ще мога да се разхождам по Лидо и хората ще си мислят, че съм истинска венецианска дама!

Стъпвам на пейката и надничам над стената. Бианка държи рокля от жълта коприна, която се стели по коленете ѝ като топено злато — роклята, с която се е удавила Беатриче. От гърлото ми се откъсва ридание. Младата прислужница поглежда нагоре, а едно малко дете скача от скута ѝ.

— Синьорина Дела Скала. Добър ден... Искам да кажа, съжалявам. — Малкото момиченце бързо изчезва нанякъде и Бианка натъпква роклята в кошницата си за ръкоделие. — Нямах намерение да

виждате... Баща ви каза, че мога да я взема. Не трябва ли да сте при гроба?

Отвърщам поглед от ярката коприна.

— Погребението още не е започнало — казвам и ѝ обръщам гръб.

Докато вървя обратно към къщата, чувам Фаустина да вика:

— Лаура! Лаура! Лаура!

Старата жена влиза запъхтяна в двора, ръцете ѝ връзват черната ѝ престилка. Обгръща лицето ми с големите си отрудени ръце. Те са топли и успокояващи, и част от мен се чувства като мъничкото момиченце, което някога бях.

— Трябва да се присъединим към баща ти — казва ми.

Ковчегът се изнася от параклиса на света Елена от шестима мъже с каменни лица и тъмни наметала. Аз съм до баща ми, Фаустина е зад нас. Новината е съобщена на Лизандър с писмо, което дори може още да не е стигнало до него. Черната змия от опечалени приближава към крайната си цел — мястото на погребението. Когато стигаме, заварваме огромна тълпа от изпълнени със съчувствие хора, които чакат да стиснат ръката на баща ми. Той свива устни и кима, благодари на всеки заради това, че е дошъл. Доста често се обръща към мен с опечалена усмивка, но аз не мога да намеря успокоение в нея.

Празните мантри и безполезните съболезнования, излизаци от устата на останалите присъстващи, ме заливат. Един мъж ми се представя като Карлито, братовчед на баща ми. Казва ми колко много съжалява и как на жена му ѝ се искало да е достатъчно добре, за да се присъедини към нас. Измърморвам благодарностите си. Беззъба старица, която не познавам, изсвистява дрезгаво:

— Тя беше ангел. Такава ужасна загуба. — После затътря крака нанякъде, кашляйки силно.

Знам, че всичките тези хора, дошли да споделят скръбта ни, просто проявяват добрина, но повечето от тях ми напомнят на хлебарки, събрани на малки групички, втурващи се по алеята, за да поднесат кудкудякащите си съболезнования.

— Ще ми се всичките да се махнат — прошепвам на Фаустина.

— Нужно е да покажем скръбта си публично, скъпа. Това трябва да правим — отвърща старата ми дойка и бутва кърпичка в дланта ми.

Заставам в горната част на гроба на Беатриче. Тревата и цветята са изскубани от дупката, където ще бъде положено тялото ѝ. От разкопаната земя на туфи се подават прекършени стъбла. Робата на свещеника се вее, докато той напява:

— Нека вечната светлина грее над нея. Нека почива в мир. Нека светците я успокоят, нека сълзите на Исус я изцелят, нека Божията майка я обгърне с любящите си ръце.

До рамото си усещам тъмна сянка. Винченцо е тук, подобен на някой лешояд, прегърбен и потриващ ръцете си една в друга. Навежда се към мен и аз усещам горещия му дъх по врата си.

— Тук, на ръба на смъртта — казва той, — посяваме семената на бъдещето щастие както на нас двамата, така и на семейството ти. Не е ли чудесно това, което правим, Лаура?

Слагат капака на ковчега. Спускат Беатриче дълбоко в студената земя, където никога няма да проникне светлина и да запечат птици. До нас три жени с тържествено изражение на лицата свирят на украсени с позлатени херувимчета арфи. Нотите се реят над главите ни, но вместо ангелски звуци чувам единствено дърпането и острото вибриране на струните.

Стоя до гроба на Беатриче, докато баща ми се сбогува с останалите присъстващи. Очите ми са замъглени от сълзи; когато поднасям кърпичката си към тях, виждам, че не съм съвсем сама. Към мен приближава жена със сребристосива коса и царствена осанка. Алегреса ди Роко — жената, която срещнах в палацото на дожа.

— Лаура — нежно казва тя. — Може ли да поговоря за момент с теб, дете?

Кимвам.

Алегреса ме хваща за ръката и двете поемаме по пътеката, отдалечаваме се от баща ми и останалите. Безформените кипариси се надвесват над нас, надгробните плочи се накланят или лежат в очакване.

— Баща ти смята, че е твой дълг да се омъжиш за онзи ужасен старец — казва тя.

Гневът в гласа ѝ ме стряска и аз издърпвам ръката си от нейната.

Алегреса ме погалва по страната.

— Не се страхувай — успокоява ме тя. — Този брак между теб и Винченцо е противоестествен. Във Венеция няма нито една жена, която да не ти съчувства. Мога да помогна, ако ме слушаш много внимателно. Тази вечер, възможно най-скоро, след като настъпи полунощ, трябва да дойдеш да се срещнеш с нас.

Тя хваща ръката ми и притиска късче пергамент към дланта ми.

— Щом го прочетеш, веднага го изгори. Разбираш ли?

— Да — кимам, макар да не разбирам нищо.

— И не казвай на никого — добавя тя.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Приемането ми от Великия съвет сега на практика ми е гарантирано!

Баща ми се усмихва. Устните и зъбите му са оцветени в тъмно от многото чаши вино и му придават леко жесток и налудничав вид.

— Лаура, можеш ли да си представиш какво означава това?

Не мога, но отвърщам:

— Да, татко — побутвам печените сардини в чинията си.

— От Лизандър няма никаква полза — продължава той, размахвайки вилица из въздуха. — Забил си е носа в книгите и разните там отвари. Но ти си добро момиче. Сестра ти също беше добро момиче и аз съм голям късметлия. — Жестовете му стават потривисти и неконтролируеми. Събаря чашата си върху чинията ми и измърморва извинение на виното си.

Попипвам джоба на роклята си, за да докосна парченцето пергамент, което ми даде Алегреза. На него пише: „*Манастирът в Сан Микеле*“. Под думите е изрисуван символът на ключ. Представям си силното благородно лице на Алегреза и се чудя дали ще е проява на мъдрост или на глупост да сторя онова, което тя ме съветва.

— Има много неща, които трябва да приготвим за сватбата — езикът на баща ми завалва думите. — А след това ще си заета покрай изискванията на брачното ложе!

Когато осъзнавам какво има предвид, апетитът ми напълно изчезва. Съмненията относно поканата на Алегреза ме напускат.

Докато камбаната на катедралата „Сан Марко“ отброява далечните единадесет удара, наблюдавам как пламъкът на свещта обхваща парчето пергамент. Хвърлям го в камината.

Обличам се бързо и тихо. Бианка тъкмо е привършила прекрояването на една от дебелиите рокли на Беатриче в ново наметало, метнала го е на стола до леглото ми. Среднощно синьо, подплатено с

яркопурпурен сатен, то се плъзва успокояващо по ръцете ми. Приближавам на пръсти до вратата си, трепвам, когато при отварянето ѝ тя проскързва. Мятам копринената качулка на главата си и отправям молитва към благословената Света Дева Мария — въпреки че съм почти напълно сигурна, че няма да одобри онова, което правя. Промъквам се покрай вратата на баща ми, спускам се надолу по мраморното стълбище и влизам в библиотеката му. Вземам няколко монети от една купа на бюрото му и ги изсипвам проблясващи в кадифената си чантичка. Прехапвам устни, когато отварям страничната врата на палацото и се плъзвам през нея.

Хуквам в тъмното към канала, тътрейки крака по земята. Сенките чертаят тесни удължени форми по тротоарите и стените, докато бързо отминавам, навела покритата си с качулка глава. Плясъкът на черната вода звучи като ръмженето на преглъщащ шумно гладен звяр. По въздуха долитат звуците на далечна песен. *Calma. Calma.*

Един гондолиер се обляга на дока, разсеяно потапя весло във водата.

— Синьор?

Макар страхът да циркулира из вените ми, ми минава през ума, че никога преди не съм давала инструкции на мъж.

— Можете ли да ме откарате до Сан Микеле? Манастирът?

Той смръщва вежди.

— На северния бряг, нали?

Кимам, въпреки че нямам представа дали е така. Надявам се, че е прав.

— Бързам — добавям.

Гондолиерът любопитно се вира в мен, после ми подава ръка. Облягам се на нея и се покатервам на борда.

— Ще карам толкова бързо, колкото може да се движи една гондола — казва ми той, — но ще се постарая.

Оттласква веслото от стената на канала. Потегляме. В гланцираната тъмнина, осеяна с нощните светлини на Венеция, които ми намигат, усещам как по гръбнака ми пропълзва тръпката на свободата. За пръв път в живота си избирам пътя си.

Пътуването почти ми харесва. На юг се издигат куполите и кулите на нашия роден от водата град — сребърнобели на фона на

тъмното небе. Гондолиерът разцепва мрачните води под нас, кара лодката напред по начин, който ми се струва почти магически. Завиваме по един от северните канали и пресичаме лагуната.

— Каква работа има такова младо момиче като вас, че да бърза да пресича водата през нощта? — пита ме мъжът. Гласът му обаче не е нелюбезен и аз се опитвам да звуча така, сякаш съм се запътила да изпълнявам нормални задачи.

— Имам леля. Тя е стара и болна. Вика ме.

— Добра племенница сте, след като отивате да я видите по това време на нощта. Надявам се, че не е нещо сериозно.

— И аз — отвърщам.

Пред нас се появяват очертанията на остров. Лодката се клати по течението, докато островът бавно, бавно приближава. Куполът на манастира и камбанарията му се издигат към пурпурночервеното небе.

Гондолата ни приближава още повече. Покрай дългата ниска стена на сградата не минават никакви пътеки и водата се плиска в основите ѝ. Първоначално не успявам да видя вход, но когато доближаваме, разбирам, че доста надолу в стената има ниска порта. Малки факли, които не хвърлят кой знае колко светлина, мъждеят колебливо от двете ѝ страни. Гондолиерът ми прекарва лодката през тунела. Вече сме в манастира.

Мястото за слизане е до един двор, наподобяващ двора на замък. Колони и арки оформят заслонена алея. Тя е напълно тиха, с изключение на постоянното плискане на вода по камъните.

Гондолиерът се оглежда наоколо.

— Искате ли да дойда с вас?

— Не, не, благодаря ви, господине. Но ще съм благодарна, ако можете да ме изчакате. Ще се постарая да не се бавя много.

Той изглежда разколебан, затова му подавам монета.

— Моля ви.

Гондолиерът оставя веслото.

— Останете колкото е необходимо. Сигурен съм, че леля ви ще се почувства по-добре след визитата ви.

Помага ми да слеза и аз стъпвам на голяма площадка от черен и бял мрамор. Тя се простира от канала до стените на манастира, подобно на гигантска шахматна дъска. Водата хвърля отражения по повърхността ѝ и мраморът трепти и проблясва.

Тръгвам към покритата алея. Наоколо е тихо, тъмно и неподвижно. Несвойствен за това време вятър развява наметалото ми, нещо прелита с плющене покрай мен и аз прикляквам към земята, дръпнала качулка ниско над лицето си. Просто птица, вероятно някоя разтревожена чайка, но ме кара да се задъхам силно.

— Съвземи се — прошепвам си. Тези думи би ми казала и игуменката, ако ме видеше как треперя от страх.

В стените на манастира е вградена гигантска врата от напукано дърво. Вратата е обсипана с патинирани метални гвоздеи, всеки от които е голям и кръгъл като мъжки юмрук. В основата на сградата пълзят водорасли, техните зелени и хлъзгави тела си проправят път нагоре от дълбокото.

Вратата се отваря. Твърде късно е да си тръгна. Появява се мъж в кафява роба с качулка, лицето му е скрито. Той безмълвно ме вика с пръст.

— Аз съм Лаура — казвам му и мъжът кимва, сякаш това е нещо, което вече знае.

Тръгвам след него по тесен коридор, върху двете стени на който на голямо разстояние един от друг са поставени свещници. В най-тъмните участъци едва виждам краката си. Сянката на качулката на моя придружител се разтяга и свива, когато навлизаме в периметъра на свещниците. Завиваме на няколко пъти. Дясно, пак дясно, ляво. Изкачваме се по каменно спираловидно стълбище. Притеснявам се, че няма да успея да намеря обратния път.

— Извинете — питам го, — къде отиваме?

Той не отвърща.

На върха на стълбището се озоваваме в подобна на пещера зала. Жегата и светлината в нея почти парят по лицето ми. Заслепена и замаяна съм. Когато очите ми привикват, виждам златото по стените и фреските в наситеносиньо и яркочервено. Мъжът вече е изчезнал.

Група фигури на може би петнадесетина души стоят край един от четирите огъня, които искрят в камини, по-високи от човешки бой. Всеки е облечен в дълга роба, а пред лицето си има маска. Въпреки това по някакъв начин усещам, че всички са жени. Усещам как кожата ми настръхва и независимо от топлината в залата потръпвам. Какво е това място?

Фигурите се плъзват напред и оформят кръг около мен. Маските им хвърлят трептящи гротескни сенки. Някои имат дълги заострени клюнове, подобно на хищни птици. От други нежно се спускат пеперудени крила, изработени от воал. Техните скъпоценни камъни, дантели и пера обрамчват очи, които ме пронизват като стрели на ловец. Въздухът е наситен със замайващата миризма на билки и пушек. Но има и нещо друго — нещо по-могъщо и по-остро от всичко останало.

Сърцето ми препуска в луд галоп. *Това е капан*, мисля си.

Една от фигурите ме доближава и аз отстъпвам назад, очите ми се стрелкат наоколо в търсене на път за бягство. Жената се смее зад украсената си с пера маска. Цялата група приближава още по-близо, затяга кръга.

— Какво искате от мен? — питам ги. — Кои сте вие?

Една висока жена пристъпва напред. Косата под качулката ѝ е прошарена от сивкави кичури. Маската ѝ има формата на бял бухал, покрита е с бели камъни и има сребърна човка. Жената я сваля и очите на Алегреза проблясват на светлината на пламъците.

— Добре дошла в Сегретата, Лаура — поздравява ме тя.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сегретата. Обществото на тайните. Съсъкът и хапливостта на думата кара кожата ми да потръпне от хлад.

— Казахте, че можете да ми помогнете — казвам, като стискам юмруци и забивам нокти в дланите си, за да спра треперенето си.

— Можем — отвръща Алегрета. — Но съществуват правила. — Жените кимват. — И цена.

Винаги има цена, мисля си и се сещам за думите на баща ми от деня, в който ме остави в манастира.

— Каза ли на някого за идването си тук? — пита ме Алегрета.

Поклащам отрицателно глава.

— Това е първото правило — гласът ѝ е каменен шепот. — Нашата организация трябва да остане в сянка. — Одобрителни възгласи. — Второто правило е също толкова важно. Ако искаш да ти помогнем, трябва да ни дадеш нещо.

Прехвърлям гънките на роклята си и изваждам кадифената си кесия.

— Не съм сигурна дали това ще е достатъчно.

Алегрета се усмихва и махва пренебрежително с дългата си бледа ръка.

— Щяхме наистина да сме най-обикновено общество, ако единственото, което искахме, бяха парите ти. — Маските се поклащат, докато притежателките им се смеят. — Не, ние търсим нещо по-ценно и по-могъщо от монети или скъпоценности.

— Какво имате предвид?

— Искаме тайна, разбира се — отвръща Алегрета, провлачвайки думата.

Жените пристъпват още по-близо към мен, подобно на глутница гладни вълци. През стената, издигната от облечените им в роби тела, не може да се избяга. Очите им проблясват иззад маските и аз се чудя какво ще направят, ако не мога да им дам онова, което искат.

Тайна? В продължение на години не съм правила нищо друго, освен да бродирам, да се моля и да пея. Разравям мозъка си за нещо, което никой друг не знае. Баща ми и финансовите му притеснения? Не става. Един поглед към извехтялото ни палацо разкрива цялата истина. Любовта на игуменката към виното? Не мога да бъда сигурна, че този слух не е просто измислица на Аналена. Билковите отвари, приготвяни в манастира, които лекуват хората от всякакви ужасни болести? Но жените в цяла Италия си имат своите рецепти. Нямам никакви тайни за разкриване или поне не такива, които да са достатъчно ценни. Нищо, което да убеди Сегретата да ме спаси от Винченцо.

Не мога да гледам към тях. Свеждам очи към каменните плочи под нозете си.

— Нямам никакви тайни.

Внезапен смях изпълва залата, отеква сред каменните арки. Втренчвам объркан поглед в жените. Какво толкова смешно казах?

Усещам как страните ми пламват. Вече не ме е страх, ядосана съм, че ми се подиграват. Това пътуване беше нелепо. Трябва да си тръгна, въпреки че не съм сигурна как ще намеря сама обратния път към гондолата.

Когато последните звуци от смеха отмират, Алегрета накланя глава на една страна.

— Всеки има тайни — казва тя. — Не можем да ти помогнем, ако не ни кажеш своите.

— Хайде, Лаура — намесва се една жена със златиста коса и маска на лисица. — Има много момичета, на които можем да помогнем, вместо да се занимаваме с теб. Не ни губи времето.

Аз съм просякиня, която няма какво да предложи. Не може Алегрета да не го е разбрала, когато ме видя за първи път. Едно момиче без никакви тайни. А сега — и без никаква надежда. Киселият дъх на Винченцо оформя облак над главата ми. Защото сега вече съм сигурна, че ще трябва да се омъжа за него.

— Трябва да си тръгвам — казвам.

Устните на Алегрета са свити в строга права линия, голямата зала е изпълнена с пулсиращо мълчание, докато тя не казва отново:

— Много добре.

Кръгът от жени се отваря и аз се изплъзвам от него. Усещам забитите им в гърба ми погледи, докато вървя към спираловидното

стълбище. Провалих се. Умът ми вече пътува напред във времето, предусеща трудната задача да се добера незабелязано до леглото си. Тръгвам надолу по стъпалата, като се опирам с една ръка на каменната стена, за да запазя равновесие. Виждам някаква врата и минавам през нея. Озовавам се в неосветена стая. Това не е пътят, по който дойдох. Връщам се обратно при стълбището и продължавам надолу. Но следващата стая не ми изглежда по-позната от предишната. Проклето място. Сега ще ми се наложи ли да претърпя унижението да се върна обратно при Сегретата и да поискам да ме упътят?

Облягам рамо на перилото. Очите ми се изпълват със сълзи на гняв, свивам ръката си в юмрук и удрям с него по стената. Подът издрънчава и осъзнавам, че внезапното ми движение е откачило кесията ми от роклята и я е запратило на земята. Монетите се въртят и звънтят надолу по стъпалата. Марийо, Божия майко! Напомням си да дишам дълбоко.

Навеждам се, почти пълзя, за да събера колкото успея да открия. Кесията ми лежи, обляна от звездна светлина, и аз напъхвам монетите обратно в нея. Златният дукат, останал последен в дланта ми, е по-голям от останалите. Върху него е гравирани свети Марко, който подава развято знаме на фигурата насреща му — дожът.

В същия момент си спомням, че имам една тайна. Тайна, която струва много повече от монетите в кесията ми, дори от състоянието на Винченцо.

„Аз съм слаб човек. Слаб и безволев. Никой във Венеция не бива да разбира от какво страдам.“

Несигурността ми нашепва, че трябва да спазя обещанието, което съм дала. Но плачът на сърцето ми побеждава. Нямам избор.

Вдигам полите на роклята си и хуквам обратно по виещите се стъпала. Виждам сиянието, идващо откъм огромните камини, и се втурвам в залата. Чувствам се като въоръжена — сякаш съм запасала меч.

Жените стоят или седят на малки групички, но всичките се обръщат като една при звука на моите стъпки.

— Какво правиш? — троснато ме пита жената с маска на лилица.
— Ти направи своя...

— Знам една! — прекъсвам я. — Знам една тайна.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не подлагай търпението ни на изпитание, дете — предупреждава ме Алегрета.

— Не го правя — настоявам, поклащайки глава. Дъхът ми е накъсан от тичането дотук, но съм сигурна какво точно ще кажа. — Тайната ми засяга дожа.

Алегрета се напруга.

— Знаеш, че жена му, херцогинята, е моя братовчедка, нали? Внимавай. Тук не е място за злостни клюки.

Казвам им тайната си. За болестта на дожа, за побесняването му, когато демоните го завладеят. Думите ми се изсипват бързо една след друга, не спестявам нито един детайл от неговото страдание или от моето собствено участие в историята.

Сегретата реагира с едно огромно общо ахване. Някоя от дамите плесва с ръце. Във въздуха се разнасят мърморене, шушукане и леки възклицания.

Алегрета вдига ръка.

— Тишина!

Всички отново притихват.

— Скъпа моя — обръща се тя към мен. В лицето ѝ има някаква мекота, въпреки че яростното сияние, което продължава да осветява силно всичко около нас, танцува в очите ѝ. Алегрета приближава към мен. — Това вярно ли е?

— Да, да. Заклевам се — после добавям: — Той не иска никой да знае.

За момент залата притихва.

— Тогава защо ни каза? — усмихнато ме пита Алегрета.

Това някакъв трик ли е? Проверка? Тя знае защо.

— Мислех, че можете да ми помогнете — произнасям тихо.

— Значи поставяш своето собствено добруване по-високо от клетвата, която си дала на дожа?

— Аз...

— Продължавай.

Не съм сигурна дали ми се подиграват, или ме гълчат. Поглеждам към останалите жени, но истината е скрита зад маските им.

Прошепвам:

— Да — какво друго бих могла да направя?

Алегреза се втренчва право в очите ми. Стискам зъби, твърдо решена да не свеждам поглед. Накрая тя кимва.

— В такъв случай — много добре. Трябва да преценим стойността на твоя принос. Чакай тук.

Тя отвежда жените по пътеката между две арки към една странична стая. Движат се като монахини, поели на свещена молитва. Успявам да зърна огромна дървена маса и три запалени свещника. После вратата се затваря и аз оставам сама.

Какво направих? Женитбата с Винченцо си остава отвратителна възможност, а отгоре на всичкото чувствам, че с присъствието си тук мога да бъда оплетена в дори още по-ужасна мрежа.

Чудя се колко е часът. Приближавам към един от тесните прозорци, за да проверя дали нощта е избледняла, дали небето е прорязано от розовите и оранжеви ивици на зората. Веднъж Беатриче ми писа, че понякога баща ни се разхожда нощем из палацото, крачи нагоре-надолу и си говори сам. Чудя се дали в момента не е от другата страна на лагуната, дали не наднича в стаята ми, за да открие, че съм изчезнала.

Вратата се отваря и жените се изсипват обратно в залата. Алегреза застава пред мен, бялата ѝ маска на бухал е обратно на лицето ѝ.

— Лаура, мъжете винаги са управлявали жените — било то у дома, когато съпругът дава заповеди на жена си, било чрез сложните машинации на Великия съвет. Мъжете твърдят, че командват по божия воля, но източникът на тяхната власт са лицемерието, грехът и корупцията. Сегретата е хапчето срещу тази отрова. Чрез срещите си тук ние определяме съдбата на Венеция. Мъжете може да са принцове, свещеници, дори дожове, но нишките, които ги контролират, са в нашите ръце.

През тялото ми преминава тръпка на вълнение. Мисля, че може би съм превъртяла ключа във вратата на моето освобождение.

— Ако враговете му знаят тайната, която ти ни каза — продължава Алегреза, — дождът ще бъде в голяма опасност. Новината за тази негова болест ще се разпространи като чума. Противниците му ще я използват, за да го предизвикат; да го свалят от власт — гласът ѝ се снижава. — Разбираш ли, Лаура? Една тайна може да пореже по дълбоко от което и да е острие.

— Но аз не искам никой да причинява зло на дожа — казвам. — Изглежда ми добър човек.

Една жена с маска на люспест питон избухва в смях.

— Мъжете могат да изглеждат както си искат.

— В замяна на това, което ни даде — прекъсва я Алегреза, — ще възпрепятстваме женитбата ти с Винченцо.

Плесвам с ръце и ги притискам към гърдите си. Душата ми е изпълнена с облекчение.

— Благодаря ви — произнасям тихо.

Алегреза протяга ръка към мен и аз я поемам. Другата ѝ ръка се плъзва сред гънките на роклята ѝ и измъква нещо дълго и тънко. За момент си мисля, че държи сгънато ветрило. Но когато светлината откъм камината хвърля метален отблясък върху предмета, усещам как настръхвам и всичко в мен се стяга.

Кинжал.

— Не! — изпелтечвам.

Виждам всичко много ясно. Сега те разполагат с тайната ми и аз вече не им трябва. Опитвам се да измъкна ръката си, но Алегреза я държи здраво.

— Не се страхувай — успокоява ме тя. — Ще боли само малко.

Острието на ножа опира в центъра на дланта ми. В началото усещам остро жилване, нищо повече. Оформилата се капчица кръв се плъзва по кожата ми.

— Добре дошла в Сегретата — поздравява ме Алегреза.

Раната не представлява нищо, просто незначителна стигма, но Алегреза отново посяга към роклята си и този път изважда кърпичка с дантелени краища, с която нежно превързва ръката ми. Жената с лисичата маска пристъпва напред. В ръцете си държи блестящ предмет от перли и бежови пера. Маска на лебед. Лъскави мъниста от черен въглен обрамчват очите, елегантна човка с цвят на охра следва гладка линия до мястото, където се съединява с призрачното чело.

Алегреза взема маската. Вдигам брадичка и тя бавно я слага пред лицето ми. Поставя ръка на рамото ми, завърта ме, после завързва сатенените панделки, за да я задържи на мястото ѝ. Маската носи аромат от парфюма на друга жена и аз веднага разбирам, че не съм първата, която я е носила.

— Срещата приключи — обявява Алегреза.

Тя ме изпровожда навън по друг, по-кратък маршрут от онзи, по който съм пристигнала. От водата се надига синкава мъгла, виждам как първите пръсти на зората докосват куполите и кулите на града. Алегреза внимателно подрежда гънките на пелерината около тялото ми, но очите ѝ светят жестоко зад маската.

— Ще спазим обещанието си — казва ми тя, — но и ти не забравяй своето. Сега си една от нас. Една думичка за Сегретата пред когото и да било и ще се простиш с живота си.

— Няма да кажа на жива душа — обещавам.

Алегреза стиска ръката ми, преди да се стопи обратно в сенките. Стоя сама върху гигантската шахматна дъска, топлият ми дъх е уловен в маската. *Ти си една от нас.* Но кои бяха в Сегретата? Като изключим Алегреза, нямам никаква представа. Усещам как в гърлото ми се надига горчива жлъч, докато си представям заговорите и престъпленията, които в този момент може би замислят зад стените на този закътан манастир. Постъпих като глупачка. Предадох най-влиятелния мъж във Венеция и за какво? Те взеха тайната ми, претеглиха стойността ѝ и подобно на прегърбен търговец отложиха плащането. Нямам нищо насреща от това свое посещение, освен едно празно обещание.

Развързвам връзките зад главата си, дръпвам маската от лицето си и я хвърлям на земята. Поемам дълбоко глътка студен въздух. Маската ме гледа втренчено от шахматните плочи, проблясваща с цветовете си. Не, не мога да я оставя и Сегретата да я намери. Вдигам я, пъхам я под наметалото си. Гондолиерът ме чака до ръба на водата.

— Леля ви не е ли по-добре? — пита ме той, оглеждайки внимателно лицето ми, докато ми помага да се кача на борда.

Не отвърщам. Придърпвам наметалото около себе си и лодката се плъзва по искрящата лагуна.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се прибирам у дома, е почти утро. Изкачвам се на пръсти по стълбището, придържайки полите си около бедрата, за да не шумолят. Стаята на баща ми още е затворена и палацото е притихнало. Щом се озовавам в своята, развързвам кърпичката от ръката си и виждам малката коричка засъхнала кръв, която вече се е оформила. Бързо изваждам маската от пелерината си и я пъхам в една от раклите. Вземам купчина копринени шалове, принадлежащи на Беатриче, и ги разстилам отгоре ѝ. Търкам очите си, уморена съм.

Захвърлям наметалото и обувките си настрана и свалям роклята си през глава, като си казвам, че ще придърпам завивките върху себе си и няма да мисля за Сегретата поне до сутринта. Тъкмо се каня да се пъхна в леглото, когато стреснато забелязвам, че някой вече спи в него.

Фаустина. Слагам ръка на рамото ѝ и леко я разтърсвам. Старата жена сяда и за момент ме гледа така, сякаш съм някоя непозната. После лицето ѝ се сгърчва от облекчение.

— Слава на Бога! — вика тя, прегръща ме силно и ме целува по челото. — Къде беше? О, толкова съм ти ядосана.

— Добре съм — отвърщам.

— Къде, по дяволите, си ходила, скъпа? Направо се побърках, като си представих какво може да ти се е случило. Замалко да събудя баща ти.

— Радвам се, че не си го направила — казвам. — Моля те, не му казвай.

Старата ми дойка ме поглежда с уморените си очи.

— Трябва да си легнеш. Колко късно е само! Лаура, не можеш просто така да изчезваш от къщата. Направо откачих. О, какви молитви изрекох, само и само да се прибереш жива и здрава у дома.

— Молитвите ти са чути — казвам и лекичко стискам ръката ѝ. — Нищо ми няма.

Фаустина приглажда намачканите чаршафи и аз лягам върху тях. Когато бях съвсем малка, точно преди да заспя, тя се преструваше, че

маже клепачите ми с вълшебен мед. Клепачите ми натежават, точно както някога. Искам да заспя и когато се събудя, да установя, че манастирът, Алегрета и Сегретата са били само сън и че в чекмеджето ми няма никаква маска.

Но внезапен тремор от страна на Фаустина ме кара да седна бързо в леглото. Старицата е покрила лицето си с костеливите си длани и някъде дълбоко в нея се надига ридание. Посягам, придърпвам я към себе си и я прегръщам през пълните рамена.

— Съжалявам — изрича сред риданията си тя. — Като не те намерих, се сетих за бедната ти мъртва сестра.

— Аз съм тази, която трябва да се извини. Не исках да те плаша. Фаустина поклаща глава.

— Вината е моя. Цялата вина е моя. Ако бях останала с нея, сега Беатриче щеше да е тук.

— Ти не си виновна — казвам и я целувам по мократа страна. — Не бива да се измъчваш.

— Не разбираш — проплаква старицата. — Не можеш да разбереш. — Плъзва се от леглото и пада на колене върху пода, опира длани пред гърдите си, вдига поглед към небето. — Бог да ми прости!

Молбата ѝ сякаш я разкъсва. Никога преди не съм виждала Фаустина в подобно състояние. У нея съзирам някаква дива тъмнина и това ме плаши.

— Фаустина, моля те... Беатриче се удави. Бог няма да прехвърли наказанието за нейната смърт върху теб. Беше нещастен случай!

— Не — промълвява дойката ми. — Не беше.

В стаята сякаш нахлува студен вятър, обвива се около мен. Седя прегърбена в леглото и треперя.

— Какво каза?

Фаустина се обръща към мен. Доброто ѝ старо лице е сгърчено и изтормозено, сякаш и тя е носила маска.

— Онази вечер Беатриче ходи някъде — казва тя. — И аз бях тази, която я пусна да отиде.

— Къде е ходила? — струва ми се, че кръвта е замръзнала във вените ми.

— Не знам. Виждаш ли, тя ми се примили. Не спираше да повтаря: „Трябва да свърша нещо. Моля те, трябва да ми имаш

доверие...“, и аз... По лицето ѝ беше изписана надежда — надежда, каквато не бях виждала от деня на годежа ѝ. Затова я пуснах. Бог да ми прости, пуснах я да отиде.

Гласът ѝ пресеква и тялото ѝ се клати напред-назад. Отмятам чаршафите настрана и сядам на пода до нея. Вземам ръката ѝ в своята.

— Фаустина... Мислиш ли, че е имала таен любим?

— Какво друго би могло да бъде?

Какво друго, наистина? Тъглчетата на устните ми се опъват в усмивка. Въпреки всичко съм доволна, че старият Винченцо не е бил единственият мъж, когото Беатриче е познавала. Представям си я как с блеснали очи се стрелва в сенките, за да се наслади на тайните прегръдки и думите на копнеж, споделени с някое красиво момче, което е карало сърцето ѝ да пърха, което е сгрявало плътта ѝ с целувки.

— Чаках я на моста Риалто, точно както ѝ бях обещала — продължава Фаустина. — Каза, че няма да се бави, и аз започнах да се притеснявам. Точно тогава чух ужасния ѝ писък и онзи страшен плясък. — Тя мачка с пръсти чаршафа, провиснал от леглото ми, и аз отмятам кичур коса от лицето ѝ. — Бях малко по-нагоре на брега. Хукнах така, сякаш краката ми отново бяха млади, проклинайки коленете и бедрата си. Когато стигнах до нея, тя все още се бореше да си поеме дъх. Продължавам да виждам пияната и мехурчетата въздух в съня си. Роклята, която ѝ бях помогнала да облече по-рано, се беше издула от водата и беше станала огромна. Хвърлих шала си. Бях на ръба на канала, готова да се хвърля да я извадя, и тогава... тогава...

Фаустина затваря сбръчканите си клепащи. Слагам ръка на рамото ѝ.

— Какво стана? — питам я нежно.

Очите ѝ отново се отварят. Погледът ѝ е притеснен.

— Някой ме спря. Една ръка ме стисна за врата. Друга ме хвана за китката и изви ръката ми зад гърба. Някакъв мъж ме повлече далеч от канала. Пицях и ритах, но той притисна нож към гърлото ми.

— Кой е бил? — гласът ми е дрезгав.

— Не знам — отвърща Фаустина разтреперана. — О, толкова ме беше страх! Той се наведе към ухото ми и прошепна: „Остави я да си отиде, стара жено, или и ти ще я последваш“. И тогава видях, под сянката на широкополата му черна шапка, че устата му е пълна със злато. Малки златни ножчета вместо зъби.

Тя отново започва да ридае и аз я притеглям към гърдите си. Образът, който току-що е описала, е по-скоро на чудовище, отколкото на човек.

— Бутна ме на земята и аз затворих очи. Бях истинска страхливка, треперех като бебе. Когато осъзнах, че си е отишъл, беше прекалено късно. Някакъв гондолиер чул писъците ми и извадил Беатриче от водата.

Сестра ми е била убита.

Онзи мъж със златните зъби ми е отнел Беатриче. Прекалено много е, за да го приема нормално. Осъзнавам, че очите ми са сухи, макар да парят от гняв. Кой би могъл да стори подобно нещо? И защо?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Утрото на сватбата ми е тъкмо такава, каквото трябва да бъде: студено и мрачно. Сърцето ми е мъртво като хладна надгробна плоча. За последен път ще спя сама; тази вечер съсухреното тяло на Винченцо ще се настани до мен, тръпнещо от страст. Бях *глупачка*. Как можах да съм такава наивница и да повярвам, че онези жени могат да ми помогнат? Бих ли посетила някое от малките бижутерийни магазинчета в квартала на занаятчиите и да оставя там парите си срещу обещанието, че ще получа поръчката си на следващия ден? Не, разбира се! И все пак бях направила именно това. Предадох доверието на един добър човек срещу нищо.

— Не можеш да лежиш тук цял ден — казва Фаустина, проправяйки си път към стаята за трети или четвърти път тази сутрин. Събира отдавна забравените остатъци от живота на майка ми, събира чеиза ми. Големият сандък от тъмно дърво и злато, който стои отворен в ъгъла, подобно на чудовищна паст, се пълни. Фаустина я храни със сгънати чаршафи, бродирани рокли, крехки трептящи воали, тежки ленени покривала. Всичко, от което ще имам нужда за брачното ложе. Движенията на старата жена са тежки и неохотни, сякаш ме приготвя не за женитба, а за екзекуция.

Тя отново излиза. Изглежда се е съвзела от силните си емоции от предишната нощ и липсата на любопитство от нейна страна ме дразни. Ако онова, което снощи каза, е вярно — а няма причина да се съмнявам в думите ѝ, — по улиците свободно се разхожда убиец, отнел живота на сестра ми. Искам да разпитам всеки мъж, жена и дете във Венеция, докато не бъде заловен.

Сядам, когато чувам тежките стъпки на баща си отвън. Вратата се отваря.

— Всемогъщи Боже! — вика високо той. Косата му е рошава, а жакетът му е разкопчан.

— Какво има? — питам го.

Той ме подминава и отваря сандъка с чеиза, така внимателно подреден от Фаустина. Грабва ленените покривки и дрехите отвътре, хвърля всичко навън. Прилежните им гънки падат на пода подобно на цветовете, откъснати от дърво.

— Татко! — възкликвам. — Какво правите?

Бианка се мярка покрай прага. За мое учудване младата прислужница сякаш се опитва да потисне смеха си. Фаустина придърпва главата на Бианка към гърдите си, за да заглуши звуците, и ми прошепва нещо, което не разбирам.

Баща ми вдига празния сандък и го тръшва на пода. Дървото изскърцва и се пропуква, а Бианка изпуска едно грухтене някъде измежду гънките на роклята на Фаустина.

— Този предател! — изревава баща ми. — Той е шпионин! Проклет *шпионин*!

В сърцето ми трепва мъничка искрица надежда.

— Кого имате предвид, татко?

— Да шпионира за самия херцог на Милано! — баща ми профучава покрай мен и отива в другия край на стаята, удря с юмрук по стената. — След всичко, което сторих, за да спася името на Дела Скала!

— Винченцо? — питам.

За пръв път очите му се спират върху мен. Баща ми сяда на леглото.

— Шансовете ми с Великия съвет се провалиха — казва той и се удря по коляното. — Провалиха се!

Спускам върху лицето си сериозно изражение, подобно на воал.

— Винченцо е шпионин?

— Дано да изгние в ада! — процежда през зъби баща ми. Вдига поглед към вратата, където стоят Фаустина и Бианка. — Махайте се и двете!

Очите на Фаустина светят, когато дръпва Бианка настрана.

Баща ми въздъхва и заравя лице в дланите си. Искрицата в гърдите ми прераства в пламък.

Казва ми, че били изровени някакви писма, че се появили свидетели. Те доказвали, че Винченцо е действал като агент за херцога на Милано в продължение на най-малко две години, предавал му е информация от заседанията на Великия съвет. Доказателствата

очевидно не подлежат на съмнение. Рано тази сутрин Винченцо се опитал да избяга от града заедно със сандъците си със злато, но бил заловен. Богатството му или поне това, върху което властите могат да сложат ръка, ще бъде конфискувано; изгнанието му е в кърпа вързано.

Едва към средата на обясненията, които ми дава баща ми, осъзнавам кой е отговорен за този мой неочакван късмет. Пръстите ми галят грапавия белег от вътрешната страна на дланта ми. Защото това съвсем не е късмет, а работа на Сегретата. Алегреза е спазила обещанието си.

— Трябва да се срещна със Съвета — мърмори баща ми и приглажда косата си. — Трябва да се дистанцирам от този негодник Винченцо.

Излиза от стаята и на мен ми хрумва, че той нито веднъж не прояви съчувствие към мен заради провалената ми женитба. Усмивкам се. Чувствам се олекнала. Може би винаги е знаел колко ненавиждам тази перспектива.

Щом стъпките му се отдалечават, Фаустина и Бианка се появяват отново на вратата.

— О, скъпа моя, спасена си! — крещи Фаустина, а лицето ѝ е порозовяло от щастие. Скачам от леглото, за да я прегърна. Бианка обвива ръце около двете ни.

— Засега — отвърщам. — Без съмнение татко веднага ще започне да се оглежда за друг подходящ кандидат, след като този му план се провали.

— Да, но засега си в безопасност — казва Фаустина.

— Ти ми каза, че женитбата е за добро — напомням ѝ, извивайки вежди.

Старата ми дейка започва да събира частите от счупения сандък и неговото съдържание. Вдига поглед към мен, а върху устните ѝ трепти подобие на усмивка.

— Аз ли съм го казала? — пита невинно. — Прости ми. Пък и кой знае какви подходящи ергени ще се борят за ръката ти...

Опънала съм се сред купчина възглавници в салона на долния етаж и прелиствам томчето на майка ми с римска любовна поезия. Фаустина седи на тапициран с кожа стол в другия край на стаята и

дреме; ръкоделието ѝ почти е паднало от ръката ѝ. Следобедната тишина се нарушава от някакви крясъци и аз разбирам, че по пътя, който води към пристанището, се е насъбрала тълпа. Затварям книгата, спускам полите на роклята си надолу и отивам да отворя един от прозорците, за да надникна през него.

— Какво става? — пита Фаустина сънливо.

— Сега ще разбере — втурвам се вълн от салона, към задната врата.

— Недей, скъпа, може да се окаже опасно — моли ме Фаустина.

— Няма да отида по-далеч от задната порта — викам ѝ в отговор.

Фаустина тръгва след мен. С пресилена въздишка увива шала около раменете си и ми казва, че и тя ще дойде.

Бързо стигаме до портата, подминавайки пейката на Беатриче, каменната ни стена и шепота на кипарисите. Шумът става по-силен. Стражи крещат и избутват публиката назад, проблясват мечове. Хората плюят и викат.

— Отстъпете назад! — нарежда един от стражите. — Направете път!

По паважа трополят колелетата на каляска. Един мъж се отскубва от тълпата, удря с ръка по вратата ѝ и крещи:

— Предател!

Други запращат клетви и обиди със зачервени от гняв и радостна възбуда лица. Стъпвам на железните пръчки на портата, за да мога да виждам над главите на размазаната гневна тълпа. Когато каретата ме подминава, успявам да зърна човека в нея.

Винченцо. Дори съвсем краткото време, за което успявам да го видя, ми е достатъчно, за да забележа, че лицето му е сиво като пепел. За момент се втренчва в мен, очите му преливат от смъртна тревога.

Докато отвърщам на погледа му, изпъвам рамене назад. Когато той извърща глава на другата страна, свел очи надолу от срам, из тялото ми се разлива усещане за власт. Фаустина стои на пейката и докато двете наблюдаваме как каретата се отдалечава, разбирам истината, която се крие в думите на Алегреза. Наистина във Венеция една тайна е много по-могъща от един меч.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

За пръв път, откакто съм се върнала в бащиния си дом, спя както трябва. Дълбоко, тежко и без сънища. Когато отворям очи, слънцето пръска лъчи по леглото ми. Свободна съм от Винченцо. И сега знам какво трябва да направя. Ще открия какво се е случило със сестра ми. Ще се добера до истината.

Сегретата е толкова влиятелна, колкото ми беше казала Алегреза. Имам чувството, че вените ми са набъбнали. Струва ми се, че чувам как горещата червена кръв тече по тях. Застанала съм нащрек с широко отворени очи. Мога да усетя мириса на въздуха, да доловя дребни детайли в него, които не съм усещала преди.

Фаустина с клатушкане влиза в стаята ми.

— Скъпа, нямаш време да дремеш! Скоро граф Рафаело ще е тук! — Тя рови из раклата ми и изважда една рокля в бледооранжево и бежово.

Граф Рафаело, сещам се. Съпругът на Карина.

— И Карина ли ще е с него? — питам, докато се измъквам от леглото.

— Да — кимва Фаустина. — Ще е хубаво да я видим отново в палацото — тя беше такава добра приятелка на Беатриче.

Измивам лицето и врата си над легена до прозореца. Водата мирише на рози, няколко розови листенца плуват по повърхността ѝ. Избърсвам се с ленена кърпа и Фаустина ми помага да облека роклята. Връзва копринените панделки, висящи от ръкавите, събира косата ми високо нагоре и я закрепя с перлен клипс.

Отново ме отвежда до огледалото, където вече съм почти свикнала да виждам някого друго. Затъквам един изплъзнал се кичур зад ухото си.

Входната врата се отваря във фойето под нас и чувам гласа на Бианка:

— Добре дошли, господине.

— Тук са — казва Фаустина.

Излизам бързо от стаята си и се втурвам по коридора. Капаците на прозорците са широко отворени и стаите пулсират от светлина. Пращият въздух, който някога заглушаваше и покриваше всичко, е изчезнал. Сякаш самата сграда празнува свободата ми. В горната част на стълбището виси една от малкото картини, които баща ми все още не е продал; някаква невзрачна моя предшественица с изкуствена бенка на бузата. Докато я подминавам, тя сякаш ми се усмихва и, каквато съм глупава, аз също ѝ се усмихвам в отговор.

Докато слизам надолу по стълбите, забавям ход. Баща ми излиза от библиотеката и се покланя на Рафаело и Карина. Плътно зад тях се мярка Бианка. Още щом Карина ме вижда, по лицето ѝ се разлива усмивка, страните ѝ се зачервяват в тон с бледорозовия сатен на роклята ѝ. В скритите си в ръкавици ръце държи кошница. Рафаело е елегантен в кафявите си ботуши, бялата си риза и черния си кадифен жакет. Сърцето ми трепва от нежност към баща ми, облечен в опърпано грубо сако.

— Лаура, добър ден — казва Рафаело и се покланя. — И двамата много съжаляваме за тази неприятна случка с Винченцо.

Правя реверанс.

— Новините се разпространяват бързо — отвръщам.

— Достатъчно по този въпрос! — прекъсва ни баща ми. — Миналото е приключило. Дами, може би ще ни извините? — той отваря вратата на библиотеката и прави знак на Рафаело да влезе вътре.

Карина театрално въздъхва.

— Мъжете са такива клюкари! Ела, Лаура, да отидем да поседнем в двора.

Рафаело целува жена си по бузата и се присъединява към баща ми. Карина ме хваща под ръка и двете излизаме навън. Въздухът е наситен със сладкия аромат на прешип и ябълков цвят. Завеждам я до пейката, засенчвайки с длани очите си, за да ги предпазя от яркото слънце.

— Бедният стар Винченцо — казва тя, когато сядаме близо една до друга, като сестри, и коленете ни се докосват. — Вече няма да може да ходи из Лидото и да получава приветствия от хората.

— Къде мислиш, че ще отиде? — питам.

— В Милано, ако слуховете са верни — отвърща Карина. — Разполага със значителна флотилия от кораби, повечето от които в момента не са в пристанището. Наистина е късметлия. Дожът вече е конфискувал два и щеше да вземе всичките, ако бяха във Венеция.

— Съжалявам го — признавам, като си спомням посивялото му лице в каретата.

Карина избухва в смях, очите ѝ светят от удивление.

— Наистина ли? Ти си много по-добра душа от мен. Мисля, че ако бях на твое място, щях да организирам празничен бал — тя стисва ръката ми. — Но ти ще се *пръснеш* от облекчение, нали?

Искреността ѝ е заразна и аз свалям маската си.

— Карина, чувствам се като затворник, отведен на бесилката, с праметната примка на шията, когато научава, че в крайна сметка ще бъде пощаден.

Тя се усмихва.

— По-добре този факт да не те изкушава да прекарваш повече време с художниците на Венеция!

Споменът за дълбокия поглед на художника ме кара да се изчервя.

— Не, разбира се! Но сега знам какви са били последните дни на Беатриче. Трябва да се е ужасявала от мисълта за живота, който е щяла да води със съпруг и господар като онзи мъж.

Карина хваща ръката ми и тъжно се усмихва.

— Сега поне ти си свободна, а Беатриче почива в мир.

Моля се това да е вярно. Описанието, което Фаустина ми даде на издутата пола на Беатриче, завинаги ще остане дълбоко гравирано в съзнанието ми. За момент се изкушавам да разкажа на Карина всичко — ужасната история на старата ни дойка за нощта, в която Беатриче е умряла, да споделя за мрачното убеждение, настанило се в гърдите ми, че сестра ми е била убита. Но си спомням за мъжа със златните зъби и решавам да запазя всичко за себе си.

— Донесох ти подарък — усмихва се Карина. Тя бръква в кошницата, която е оставила до пейката, и изважда две цветни украшения за глава — и двете направени от стегнато сплетена слама, подобно на широкополи шапки, с изключение на дупката, която се вижда в средата на всяко от тях. Едното е яркооранжево, а другото — тъмнопурпурно. Тя слага пурпурното на своята глава и грациозно, с

плавно движение, издърпва дългата си коса през дупката. Кичурите ѝ проблясват на слънцето като мед, примесена със злато, разливат се по козирката.

Подава ми оранжевото.

— Ето — една от най-големите тайни за красота във Венеция — доверява ми тя. — Виж, цветът идеално подхожда на роклята ти.

— За какво служи? — чудя се.

— Просто малък трик, с който да запазиш косата си златиста — смее се Карина.

Помага ми да закрепя козирката на главата си и аз издърпвам косата си точно както тя го беше направила преди минута. Усещам как пръстите ѝ подреждат и разстилат кичурите ми.

— Ето. Единственото, което трябва да правиш, е всеки ден да седиш навън, както сега, и да оставиш слънцето да си свърши работата. Малко лимонов сок също ще помогне да си изсветлиш цвета.

— Благодаря ти — казвам. — Нямах представа колко много означава добрината ти за мен. Обожавам Фаустина, но е толкова хубаво да има някой на моята възраст, с когото да си приказвам. Особено сега. Татко е в криза.

— Мъжете винаги са — отбелязва Карина. — Колкото по-високо се катерят по дървото на властта, толкова по-крехки стават клоните му.

Думите ѝ сякаш са излезли от устата на Алегреза.

Откъм стаята долитат силни гневни крясъци и двете с Карина изправяме рамене. Гласът на баща ми, после този на Рафаело. Не мога да различа нито една дума, докато баща ми не казва:

— Скоро!

Поглеждам към Карина и виждам, че лицето ѝ е помръкнало. Тя хвърля козирката си в кошницата, надига се и тръгва към къщата.

— Какво става? — питам я, докато бързам след нея, стиснала моята козирка в ръка.

— О, сигурна съм, че не е нещо важно — отвърща Карина, въпреки че лицето ѝ е напрегнато и сериозно. — Във всеки случай е най-добре да игнорираме мъжките дела.

Вратата на палацото се отваря. Рафаело изскача навън като разгневен бик. Преодолява стъпалата към нас с тежка стъпка и хваща Карина за ръка.

— Ела. Тръгваме си.

Карина се освобождава от хватката му и вместо това сама хваща съпруга си за ръка. Докато той почти я влачи по пътеката, тя ми вика през рамо:

— Ще се видим скоро, много скоро.

— Довиждане! — отговарям. Но тя и Рафаело вече са излезли през портата.

Връщам се обратно в къщата. Хладината във фоайето ми се струва смразяваща, а мракът вътре ме кара да се чувствам като ослепяла след топлината на яркото слънце.

Баща ми седи в библиотеката, прегърбен и отчаян. Опрял е лакти върху бюрото и прокарва пръсти през провисналата си коса.

— Татко, добре ли сте? Какво стана?

Той започва да говори, но известно време не съм сигурна, че дори осъзнава, че съм там.

— Първо Винченцо, а сега и тази змия, Рафаело... Да не би да има някакъв заговор да бъда държан настрана от залите на властта? — той вдига поглед нагоре и ми махва пренебрежително с ръка, все едно съм някаква муха, която го дразни. — Както и да е, това не те засяга.

— Но аз си мислех, че двамата с Рафаело сте приятели.

Баща ми се смее кратко и безрадостно.

— Лаура, във Венеция няма приятелства. Остави ме сам.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Баща ми кръстосва из къщата цяла сутрин, ботушите му проскърцват и тропат по пода. Храня се сама, а на него му сервират в библиотеката. Надниквам вътре, за да проверя дали не иска нещо, и го заварвам да пише писмо. На бюрото му вече има цяла купчина, готови и запечатани с червен восък. Татко ме кара да извикам Бианка и ѝ подава писмата, които трябва да разнесе из града.

— Аз да не съм разносвач на писма — мърмори недоволно тя, докато минава покрай мен на излизане.

Баща ми ме издебва в салона, където продължавам да чета сборника с любовна поезия на майка ми.

— Така — казва той. — Ето какво ще се случи сега. Ще трябва да се опознаеш с Паулина.

— Вече я познавам, татко.

— Ще я опознаеш още по-добре. Ако изляза прав, а аз имам нюх за тези неща, тя скоро ще се омъжи във влиятелно семейство. Един господ знае как, след като чичо ѝ, който я издържа, е малоумник. Разбираш ли колко е важно за нас да заздравим подобни връзки, особено сега?

— Да, татко.

— Добре. Уредих да се срещнеш с нея днес следобед. На Пиаца дела Анджела.

Звучи така, сякаш става дума за делова среща, но мисълта, че отново ще видя Паулина и ще се измъкна от тягостната атмосфера в палацото, ми е добре дошла. Имам много да ѝ разказвам.

Оставям книгата и го целувам по загорбялата буза.

— Благодаря, татко.

Той ме гледа втренчено, изглежда изненадан от жеста ми.

— Добре — казва накрая. — Не ме разочаровай.

— Света дево! Не можеш ли да стоиш мирно? — роптае Фаустина, докато залита в клатушкащата се гондола. Двамата с гондолиера я хващаме за ръцете, помагаме ѝ да седне. Тя оправя полата си и се оглежда наоколо, очите ѝ блестят върху доброто старо лице. — Какво удоволствие е да си по каналите в днешно време.

Водата гъмжи от гондоли и малки платноходки. По алеите и мостовете се движат хора на тълпи, бърбят като натруфени птици. Нашият гондолиер наглася брезентова тента над главите ни, после потапя веслото във водата и с лекота оттласква гондолата от брега.

Слънцето се усмихва на света отдолу, подобно на застрашителен съперник, но на мен ми е хладно под тентата. Потапям пръсти във водата, докато гондолиерът ни проправя път към югозападната част на брега. Друг лодкар го предизвиква да се състезават и нашият ни се усмихва.

— Онзи човек поставя под съмнение моите способности. Ако изгубя, ще пътувате безплатно.

Съгласявам се, преди Фаустина да е успяла да възрази, и състезанието започва. Гондолиерът вдига и потапя веслото във водата с плавни отмерени движения, лодката ни пори канала. Въпреки че ни пръскат капки вода, ние изпреварваме другата гондола и дори Фаустина се киска зад ветрилото си като младо момиче.

Гондолиерът спира до един страничен канал и ни помага да слезем. Плащам му и добавям бакшиш заради постигнатия успех. Оттам тръгваме към Пиаца дела Анжела. Площадът е заобиколен от високи порутени розови къщи и е пълен с търговци на плодове и захаросани бадеми. Мъже и жени се разхождат под слънцето, черпят се и се смеят. Точно по средата, въртяща чадърчето си в ръка, виждам Паулина. Къдравата ѝ черна коса се спуска на вълни по гърба ѝ. Синята ѝ рокля е със стегнат корсет, а полата ѝ е широка и проблясва в бледожълто.

Фаустина ме целува по двете страни.

— Забавлявай се и забрави за последните няколко дни. Запомни, трябва да се прибереш преди вечеря — не ме карай да се притеснявам за теб.

— Няма — обещавам и старицата се отдалечава в тълпата.

Когато ме вижда да приближавам, Паулина ми се усмихва и ми маха.

— Колко е хубаво, че те виждам! — възкликва и ме хваща за ръката. Отвежда ме в една тясна алея, която изглежда полузаспала. — О, Лаура, изпитах такова облекчение, когато научих новината за теб!

Приятелката ми ме завърта и полите ни се издуват в смесица от цветове. Смехът ни отеква сред наклонените каменни стени.

— Сега, когато вече съм свободна, всичко изглежда напълно различно — признавам. Токчетата на копринените ни обувки потракват по калдъръма.

— И сега започва *истинското* търсене на съпруг.

Усещам как страните ми се изчервяват.

— Нямах това предвид.

— Но със сигурност именно това ще последва — отвърща Паулина.

Улицата се разширява и сергиите са наблъскани една върху друга от двете ѝ страни. Тук хората са бедни, но лицата им са щастливи, докато си разменят шеги и се бутат, въртят прасета на шишове и пекат пържоли на скара. Мирисът на печена и варена храна насища въздуха. Един млад мъж, който продава печени пилета, вдига шапката си, за да ме поздрави, и аз му се усмихвам.

— Както и да е — отвърщам, — баща ми твърди, че ти самата имаш новини.

Лицето на Паулина светва.

— Мъже! Научават за нашите работи още преди ние да сме разбрали за тях!

— Значи е вярно?

Тя кимва и отстъпва встрани, за да направи път на забързан мъж, понесъл табла с малки чашки над главата си. От подскачащите ѝ нозе и блясъка в очите ѝ разбирам, че е много по-щастлива от предстоящата си женитба, отколкото бях аз от моята.

— Е — продължавам, — ще ми кажеш ли кой е?

Паулина завърта чадърчето си, докато минаваме в друга алея, където се е насъбрала тълпа, аплодираща група улични артисти.

— О, Лаура, това е брак по любов! Нещо, което всички заслужаваме. Моля се и ти да намериш подобно щастие. Сигурна съм, че ще стане.

Придвижваме се напред през тълпата и виждаме един танцьор с камбанки по костюма да се извива така, сякаш се сплита на възел.

Ритъмът на камбанките е омагьосващ и двете с приятелката ми се присъединяваме към останалите и започваме да пляскаме в такт. В края на тълпата през засмените лица виждам висок мъж с черна шапка, хвърляща сянка върху лицето му. Това лице е различно от останалите около нас. То сякаш гледа към нас, а не към танцьора.

Сръчквам Паулина и ѝ го посочвам:

— Познаваш ли този човек? — Но непознатият си проправя път сред хората и изчезва.

— Къде? — пита ме тя.

— Един мъж с черна шапка. Гледаше ни.

Паулина се усмихва.

— Трябва да свикваш с това — съветва ме. — Когато една жена е така красива като теб, мъжете няма как да не я гледат.

Акробатичното изпълнение завършва и хората започват да хвърлят монети в пицно оцветената шапка, протегната от изпълнителя. Когато жената с червена рокля пред мен хвърля своите пари, аз изваждам монета от кадифената си кесия и правя същото.

— Благодаря, дами — покланя се артистът.

Младата жена в червено се обръща и очите ѝ измерват Паулина от главата до петите. Тя смушква приятелката си и двете започват да се кискат зад отворените си ветрила.

Паулина ядосано въздъхва, после ме хваща за ръка и ме отвежда настрани.

— Не им обръщай внимание — измърморва.

— Познаваш ли онова момиче? — питам я, когато завиваме зад следващия ъгъл.

— Чичо ми работеше за баща ѝ — обяснява Паулина. — Тя гледа отвисоко на семейството ми. Макар че няма да се държи с такова пренебрежение, когато се омъжа. Тогава никоя жена няма да може да ме гледа отвисоко. Дори властта на Сегретата няма да е достатъчна, за да ме повали.

Тялото ми се напруга. Усещам как кръвта се отдръпва от лицето ми. Преструвам се, че гледам към минаващата карета с надеждата, че Паулина няма да забележи.

— Сегретата? — Говоря с възможно най-спокоен тон, после страхливо премествам ръка зад гърба си, за да скрия малката

превръзка от церемонията по посвещаването ми. Това е глупаво, разбира се. Приятелката ми не би могла да знае.

— Това е едно от имената, които използват — обяснява Паулина. — Някои ги наричат Обществото на тайните, или Тайнствените жени. Предполагам, че глупавите имена са част от триковете за привличане.

— Привличане на какво?

Паулина стяга пръсти около ръката ми, придърпва ме по-близо до себе си и снижава заговорнически глас.

— Това е група венецианки. Сестра ми ми разказа за тях, когато бях малка. Никой не знае кой влиза в Сегретата или какво точно правят. Сестра ми казва, че се отърват от хора.

Усещам как една капка пот се стича по гръбнака ми.

Паулина се смее.

— Не бъди толкова сериозна! Най-вероятно просто клюкарстват за мъже, пари и рокли като всички останали жени във Венеция. — Тя изважда ветрилото си и го разперва. Тъмните ѝ къдрици потрепват. — Прекалено горещо е. Да влезем в катедралата.

Вече не знам къде сме, но приятелката ми ме превежда през няколко алеи и канали, и двете се озоваваме на бляскавия площад „Сан Марко“. Сребърните куполи и сложните заострени кули на катедралата доминират над пиацата. Отпред се извисява камбанарията — квадратна колона от оранжево-червени тухли, хвърляща сянка на изток, върху палацото на дожа. Откъм канала „Сан Марко“ долита соленият дъх на морето, над главите ни се реят чайки. Оглеждам се наоколо, докато вървим към входа на катедралата. Въпреки топлината, по гръба ми лаят хладни тръпки, носи се лек ветреца, нетипичен за ден като този. Мъжът с черната шапка отново е тук. Той спира и аз го загубвам сред тълпата.

Пристъпваме от пещта на венецианския ден в хладната тъмнина на интериора на „Сан Марко“. Все едно се потапям в сладка хладна вана от масла, аромати и святост. Фигурата на Исус е разпъната на кръста, върху бедното му покрито с кръв лице е изписана агонията на цял свят грешници. В страничния параклис, където статуята на Светата Дева се е привела в свята смиреност, танцуват пламъците на малки свещи. Големият извит таван събира и засилва шепота на молещите се.

Навремето Беатриче ми казваше, че изражението на всички посетители в катедралата е едно и също. Замечтано, но бдително, умолително, но същевременно нащрек — днес го виждам върху лицата на събраните тук хора. Прегърбени старици коленичат почтително пред олтара, прокарвайки зърната на молитвените броеници между пръстите си. Един свещеник се суети със заето и церемониално изражение. След мен и Паулина влиза жена с жълто наметало, поглежда към нас с влажните си кафяви очи, които ми напомнят за млада сърна. Докато коленичи с лице към олтара, една от стариците се отмества, неодобрително намръщена.

Двете с Паулина също коленичим. Потапяме пръсти в светената вода, за да получим благословия. Тези стари обичаи ме успокояват — сещам се за ритъма на моето минало. Бог гледа и аз се чудя дали сега ме познава, след като вече не съм облечената в кафяво послушница.

— Искам да видиш нещо — прошепва ми Паулина.

Следвам я в югоизточната част на катедралата, откъдето тръгват закрити коридори към палацото на дожа. Параванът от слонова кост, върху който са изобразени сцени от чудесата на Христос, разкрива два леко повдигнати саркофага — единият от пурпурно кафяв порфир, другият — от полиран черен мрамор. Двата лежат един до друг, еднакви по дължина.

— Кои са тези покойници? — питам. Думите ми звучат приглушено, но сякаш разпукват надвисналото над двата гроба чувство за трагичност.

— Помниш ли двойката, която дожът изпъди от бала — мъжът и жената в черно?

Родителите на Карина.

— Юлиус де Ферара и жена му — казвам.

— Точно така. Е, това е причината — Паулина махва с ръка към саркофазите. — Тези момчета бяха обречените синове на двама могъщи врагове. Така и не разбрах защо са ги погребали един до друг — за да могат семействата да си разменят изпълнени с омраза забележки над гробовете им, предполагам. Де Ферара загубиха единствения си син. Дожът и жена му поне още се радват на второто си момче, Николо.

Тя се усмихва на себе си и очите ѝ се стрелкат обратно към мен, но аз си мисля за Карина. Сега си обяснявам твърдата нишка под

бляскавия външен вид — тя жали за бедния си брат.

Паулина продължава:

— Дожът и жена му, херцогиня Бесина... Синът им, който лежи тук, се казваше Роберто — тя кимва към саркофага от порфир. — Беше само на единадесет. Семейство Де Ферара обявиха вендета, когато дожът екзекутира сина им Карло по обвинение в измяна. После стана ясно, че Карло е невинен и за компенсация отнеха живота на сина на дожа. Беше прободен право в сърцето. Казват, че сабята пронизала цялото му тяло и излязла откъм гърба.

— Как е възможно някой да причини подобно нещо на едно момче?

Паулина поклаща глава.

— Разправят, че не било трудно да наемеш някой мъж от доковете да извърши убийство. Няколко сребърни монети са достатъчни — не ти купуват опрощаване на греха, но ти спестяват неудобството да цапаш собствените си ръце с кръв.

Толкова ли е лесно, наистина? Сецям се за човека, който бе уплашил Фаустина през онази трагична нощ. Дали някой му беше платил да убие сестра ми?

Тръсвам глава.

— Какъв погубен живот.

— В известен смисъл животът на родителите им също е погубен, като се има предвид как са се хванали за гърлата оттогава насам — отвърща Паулина. — На Карина ѝ е писнало от всичко това. Не иска да има нищо общо. Понякога се чудя дали това не е причината да се омъжи за Рафаело — да избяга от семейството си.

Не мога да престана да си представям младите скелети, затворени в тези декорирани паметници на смъртта. Минавам между саркофазите към мястото, където трепкат пламъците на свещите. Вземам дълга тънка свещ и с нея запалвам още две — по една за всяко момче, и трета — за Беатриче. Връщам се обратно при Паулина. Тя навежда глава и се прекръства.

— Слушай, Лаура — прошепва, като хвърля тайнствен поглед наоколо. — Имам да ти казвам нещо.

Тя ме хваща за лакътя и ме дръпва настрана от саркофазите. Усещам вълнението в допира ѝ. Предстои да науча още една тайна.

— Какво?

Паулина вдига лице. Очите ѝ блестят.

— Разказах ти всичко, защото... защото може да стана част от него.

— Част от вендетата ли?

— О, не! Не това... Помниш ли, че ти казах, че дождът има втори син — по-малкият брат на бедния Роберто на име Николо?

Кимам, внезапно усетила накъде води историята ѝ.

— Познай чие име е издълбал Николо на кипариса зад двореца на дожа? Хайде, предположи!

Облягам брадичка на дланите си, сбръчквам лице, като се преструвам на потънала в мисли.

— На Фаустина?

През нея сякаш преминава вълна от щастие. Тя игриво ме бутва, после опира длани до гърдите си.

— Моето! — вика. — Почти сигурно е, че ще се омъжа за него!

Две старици прекъсват молитвите си и се обръщат да ни погледнат неодобрително.

Целувам я по страната и казвам тихо:

— Много се радвам за теб. Да се омъжиш за някого, когото обичаш. И като си помислиш, че един ден Николо може дори да бъде избран за дож!

— Той е прекрасен! — възкликва приятелката ми. — Щях да го обичам дори да нямаше пукната пара. Толкова момичета са се опитвали да привлекат вниманието му, но той казва, че сърцето му принадлежи на мен. Мисля, че ще ми предложи брак тази неделя, по време на ловното парти на граф Рафаело. Поканена ли си?

Сърцето ми се свива. Разбира се, че след свадата на баща ми с Рафаело не съм поканена.

— Не знам — измърморвам.

— О! — възкликва Паулина и стисва ръката ми. — Сигурна съм, че Карина ще иска да присъстваш. Лаура, толкова се радвам, че си отново при мен. От толкова време пазя Николо в тайна, но сега просто трябваше да ти кажа.

Минаваме под ехтящите куполи на път за величествения вход.

— И не се притеснявай — добавя. — Със сигурност скоро ще намерим подходящ партньор и за теб!

Усмивам се, макар да си мисля, че за момента ще съм благодарна, ако успея да се отърва от женитбата. Не мога да си представя, че някога ще изпитам радост, подобна на тази, изписана върху лицето на Паулина.

Когато излизаме на площад „Сан Марко“ и присвиваме очи срещу слънцето, забелязвам жената с жълтото наметало. Докато я подминаваме, тя протяга ръка към нас.

— Дайте на бедната грешница пари за един хляб, дами. Бог да ви благослови. Бог да ви благослови.

В кафявите ѝ очи има някаква уязвимост, която ме кара да бръкна в кесията си.

— Не бива да окуражаваш просяците, Лаура — смърря ме тихо Паулина.

— Някога бях монахиня — напомням ѝ. — Грижата за хората в нужда беше единственият свят акт, който видях в онзи манастир.

— Благодаря ти, милостиво момиче — казва жената. Усмива ми се и върху загорелите ѝ страни се появяват трапчинки. — Бог ще те възнагради.

Слагам монетите в дланта ѝ. Но внезапно шумът на пиацата, подканянията на Паулина да побърза — всичко потъва в тишина и светът ми се свива до една-единствена точка. Пръстенът от преплетено злато на пръста на просякиянята.

Пръстенът на сестра ми!

Изпускам кесията си. Монетите в нея иззвъняват като малки камбанки при удара си в земята.

— Лаура! — вика Паулина и се навежда да ги вдигне.

Но аз не ѝ обръщам внимание. В гърлото ми се надига горчилка.

— Откъде имаш този пръстен?

Усмивката ѝ е изчезнала.

Жената отстъпва назад, но аз я сграбчвам за китката.

— Остави ме на мира — мърмори тя и се откъсва от мен. Сграбчвам жълтото ѝ наметало. Чертите на лицето ѝ са уморени, постари от жиловата сила на младото ѝ тяло. Кафявите ѝ очи ме гледат тъжно, но сред тъгата се прокрадва жестокост. Докато се боричкаме, наметалото ѝ се развързва и под него се показва синя копринена рокля, скъсана и опърпана, разкриваща извивката на гърдите ѝ и кожата на

корема ѝ. Тя не е просто просякиня. Тази жена е една от ноцните пеперуди на Венеция.

— Защо носиш пръстена на сестра ми? — крещя високо и истерично. — Какво знаеш за Беатриче?

Тя се изтръгва от ноктите ми и отстъпва назад, показвайки ми пръста с пръстена.

— Стой настрана!

Насъбралата се наоколо тълпа се отдръпва, за да ѝ направи път да се оттегли, сякаш се страхува, че проститутката може да извади нож от изцапаната коприна, покриваща гърдите ѝ. Жената изчезва в тъмните алеи и водни пътища, а гънките на пелерината ѝ плющят зад гърба ѝ, подобно на крилете на гигантска птица.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не биваше да се увличам така — притеснява се Паулина. — Да ти разправам за Николо, докато още тъгуваш за скъпата Беатриче. О, Лаура, прости ми.

Почти не я слушам, докато гондолата бавно ни отвежда далеч от мястото на драмата и обратно към къщата на баща ми.

— Защо онази жена носеше пръстена на сестра ми? — чудя се, макар да знам, че Паулина не е в състояние да ми даде отговор.

— Лаура, напълно ли си сигурна, че е бил на Беатриче? — тя хваща ръката ми и оглежда пръстена ми. — Не е толкова необичаен модел. Сигурно има стотици пръстени, които изглеждат досущ като този. Не искам да те гледам така разстроена заради нищо.

Говори ми нежно, лицето ѝ е добро и загрижено. Не знам какво да ѝ отговоря.

Слизаме от лодката и Паулина настоява да ме изпрати до палацото.

— Наистина няма нужда — възпротивявам се. — Сигурна съм, че имаш много неща за вършене.

— Не ставай глупава.

След тази реплика преставаме да разговаряме. Тя не вярва, че просякинята е носела пръстена на Беатриче. И защо ли да вярва? Не се е вглеждала в неговия брат-близък всеки ден в продължение на цели шест години. Въпреки че ръката ѝ е преплетена с моята, случката на площад „Сан Марко“ е издигнала невидима преграда помежду ни. Когато стигаме до входната врата, ми се струва, че щеше да е все тая, ако приятелката ми ме гледаше от върха на някоя планина — толкова огромно е разстоянието между двете ни.

Баща ми набързо се сбогува с Паулина, дръпва ме вътре и затваря вратата. През високия стъклен панел виждам как приятелката ми върви надолу към портата. Лицето на баща ми помръква.

— Защо се забави толкова? — пита ме той. — Бианка и Фаустина те чакат горе. Побързай!

— Но, татко, какво...?

— Погледни само в какво състояние са дрехите ти — прекъсва ме той. Поглеждам надолу и установявам, че копринените ми обувки и подгъвът на оранжевата ми рокля са изцапани от праха на венецианските улици. — Върви!

Тръгвам объркана към стаята си. Фаустина и Бианка полагат кремавата рокля със златен бордюр върху леглото. Бианка съзира мръсните ми обувки и надава кратък вик.

Фаустина ме придърпва към себе си и се заема да разкопчае корсета ми.

— Двете с Паулина бяхме в „Сан Марко“ — казвам й. — Там видях една жена — проститутка. Носеше пръстена на сестра ми, Фаустина. Сигурна съм.

Ръцете й спират и тя ми прошепва така, че Бианка да не може да чуе:

— Как е възможно това, скъпа?

Все едно че разговорът с Паулина се повтаря.

— Знам какво видях.

Старата дойка опира длан върху челото ми.

— Топла си — мърмори. — Заради времето е. Онова, което се случи с Беатриче, е ужасно, отвратително. Трябва да се опиташ да не се разстройваш така.

Тя завършва с разкопчаването на роклята ми и дрехата се свлича на пода. Излизам от нея, в очите ми парят яростни сълзи. Искам да говоря още, но е трудно, тъй като Бианка е тук.

— За какво се подготвяме? — питам.

— За дожа — отвръща Бианка, докато изсипва няколко капки розова вода в купата за миене. — Поканил е баща ти тази вечер.

Поразена съм.

— Дожът? На Венеция?

— Не, дожът на Луната! — отвръща усмихната Фаустина.

Тя придържа косата ми назад, докато Бианка потапя кърпа в една купа с гореща вода и я прокарва по лицето ми. Двете се суетят около мен, подобно на гълъби, боричкащи се в клоните на някое дърво. Измиват косата ми, подчертават естествените ми къдрици с ролки от слонова кост, които опъват скалпа ми. Нахлузват кремавата рокля през главата ми и я стягат около кръста ми, после слагат златна верижка на

шията ми. Косата ми съхне на къдрици около лицето и раменете ми. Не докосват кожата на лицето ми, но за устните ми приготвят смес от счукани карминови бръмбари и къна. Когато ми поднасят огледалото, от мен сякаш се излъчва някакво сияние, което не разкрива обърканите мисли, които се блъскат в главата ми. Имам вид на привилегирована жена, млада и безгрижна, която няма за какво друго да се притеснява, освен за чистотата на копринените си чехли.

Дожът оглежда изпитателно стаята, докато херцогинята се движи сред гостите, шумолейки с копринените си поли. Намираме се в помалка, по-уютна стая от онази, в която бе проведен балът, но не помалко украсена и внушителна. На всяка от стените висят огромни гоблени със сцени от войни и гуляи, сцени от древни времена. Някои от тях съм виждала в книгите на майка ми. Тук Еней бяга от Троя, понесъл баща си на гръб и хванал малкия си син Асканий за ръката. Там скитащият герой се представя пред Дидона, царицата на Картаген. Всеки сантиметър от огромните маси, около които се движат хората, е отрупан с чинии, в които се виждат крехки тоскански мяса, риба и хляб. От центъра на едната маса ме гледа цяло печено прасе-сукалче. Зелени и черни маслини лъщят в малки купички от теракота. Мъжете ги вземат с пръсти и ги хвърлят в устата си, все едно че поглъщат плячка. Жените използват мънички сребърни вилички и салфетки, хапват изискано дребни хапки, докато разговарят помежду си. Дори слугите изглеждат величествени в своите облекла в бяло и тъмнозелено.

Жената на дожа, която се разхожда със златисто-черното си ветрило, излъчва добро здраве — дори повече от онези, които са помлади и по-малко сбръчкани от нея. Тя се усмихва и докосва гостите по лактите, докато разговаря с тях. От време на време поглежда към съпруга си. В един момент улавя погледа ми и ми кимва. Аз правя реверанс. Дали може да предположи, че от всичките хора в тази стая именно аз съм тази, която е издала тайната на дожа?

Вземам една едра зелена маслина от таблата, поднесена ми от един слуга. В другия край на стаята виждам Алегреза, облечена в черна рокля с бели парчета плат в разкроената пола и с черни пера в косата. Разговаря оживено с група по-възрастни жени. Представям си,

че шепнешком им съобщава тайната на дожа, а после те ще я съобщят шепнешком на други, докато новината не се разпространи като чума из домовете, дюкяните, лодките и баржите на нашия град.

— Лаура, стой изправена — предупреждава ме баща ми.

Дожът приближава към нас. Наситеночервеният му жакет проблясва на светлината на свещите.

Усещам как страните ми се изчервяват. Маслинената костилка е все още в устата ми. Вдигам длан към устните си, изплювам я и я пъхам в кадифената си кесия. Усещам се тромава, неспособна да направлявам пътя си по тесните провлаци на възпитаното общество. Сигурна съм, че никога няма да овладее езика на венецианското празненство, така изпълнено с неразбираеми нюанси, погледи, шепот, стойки и саркастични забележки.

— Ваша светлост — казва баща ми и дълбоко се покланя. Аз правя реверанс.

— Антонио, Лаура. Много се радвам. Много се радвам. Такова ужасно преживяване покрай Винченцо. Кой би си помислил?

— Да, благодаря ви, Ваша светлост — покланя се отново баща ми. — Ще ви бъда вечно признателен, задето така бързо и безболезнено за всички придвижихте този въпрос.

— Няма нужда — отвърща дождът. Той вдига ръка нагоре и леко поклаща глава. Очите му се прехвърлят върху мен и се задържат върху лицето ми малко по-дълго, от което се чувствам неловко. За една кратка ужасна секунда се чудя дали не се опитва да се сети къде ме е виждал преди. Но после той се оттегля в тълпата.

— Проклет да съм! — изсъсква баща ми. Юмруците му са стиснати. — С мен е свършено.

— Но дождът се държа приятелски с нас.

— Хората, които се радват на благоволенieto на дожа, разговарят с него поне две-три минути. А той колко дълго остана при нас? Не може да е повече от няколко секунди. По дяволите. А ти? Ти просто стоеше като някоя парцалена кукла и ме чакаше да дърпам конците.

Под кремавата коприна на корсажа ми кипва гняв.

— А вие какво искахте да му кажа?

Той разперва ръце.

— Нямаше да има значение какво ще му кажеш, стига да беше казала нещо. Да беше сменила темата. Да беше поговорила за времето.

Да се беше държала очарователно и находчиво като сестра си.

Иде ми да му отвърна хапливо — да му кажа, че не е моя вината, задето е умряла погрешната дъщеря. Но баща ми държи бъдещето ми в своите ръце и затова не се осмелявам. Измърморвам някакво извинение и се отдалечавам от него.

Алегреза тръгва насреща ми. Преструвам се, че не съм я забелязала, и ускорявам крачка. Какво може да иска от мен? Замених тайната си срещу онова, което Сегретата направи с Винченцо, и вече не искам да имам нищо общо с тях. Властта им ме плаши.

Но Алегреза ме преследва из стаята, подобно на паяк, улавящ муха в примката си. Слага хладната си длан върху моята.

— Моля ви, недейте — казвам и се опитвам да се отдръпна.

Тя стяга хватката, вдига вежди над бадемовите си очи.

— Защо, няма не ме познаваш, дете?

Не съм сигурна дали иска да ме порицае или само ме дразни.

Поклащам глава.

— Съжалявам, аз... Вечно ще съм ви благодарна. Но платих за това, така че, ако обичате, ме оставете на мира.

Алегреза ме дръпва към себе си и бързо зашепва. В думите ѝ не съзирам изход за бягство.

— Не мога да те оставя на мира, Лаура. Когато прие помощта ни, ти се обвърза с нас. Утре вечер се събираме в манастира. Ще бъдеш там. Ще те чака лодка — огледай се за ключа.

Копринената ѝ рокля прошумолява, когато пуска ръката ми и се оттегля. Раната на дланта ми е почти зараснала, но сега разбирам, че съвсем не е незначителна.

Спомням си онова, което бях научила в манастира: таксата никога не може да бъде платена.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Слизам по едно тясно стълбище на път за официалната градина, притиснала ръка към гърдите си, за да успокоя дишането си. Множеството фенери върху една ниска стена осветяват подрязаните храсти и дървета, посадени в правилни линии и кръгове. Между тях се вият малки каменни пътечки, очертани с дребни пъстри цветя. Поемам дълбоко глътка от хладния нощен въздух. Хубаво е да се измъкнеш от двореца с неговата тежка атмосфера на амбиции и интриги.

Градинската стена се спуска надолу към басейна „Сан Марко“ — воден участък, който мие основите на стените на двореца на дожа. Хващам полите на роклята си с една ръка, повдигам ги, за да стигна до самата вода, но внезапно зървам една фигура, чийто силует е изрязан на фона на нощното небе. До нея се вижда кутия с въглен и от движението на ръката разбирам, че рисува скица.

Художникът.

Изглежда толкова погълнат от работата си, че не забелязва присъствието ми.

— Здравейте — поздравявам.

Той се сепва и се обръща към мен. Червените му устни се разтеглят в усмивка, тъмните му очи блестят. Изправя се на крака.

— Здравейте отново — отвърща.

— Моля, не ставайте.

Художникът се настанява обратно на земята и потупва с ръка мястото до себе си. Повдигам полите си и сядам до него, свила нозе под себе си.

— Баща ми и аз сме поканени на партито на дожа — обяснявам.

— Колко жалко — отбелязва той. — А аз си помислих, че просто сте дошли да ме търсите.

Смея се и може би заради светлината, а може би в резултат на моето въображение, страните му ми изглеждат пламтящи.

Той взема парче въглен. В скута си държи дъска, на която е закрепен лист пергамент. Пръстите му оставят бързи резки по

повърхността.

— Какво рисувате? — питам го.

Художникът извърща дъската към мен. Картината, която се простира пред нас: водата, ниските сгради на остров Гидека, пресичащи хоризонта. Удивена съм, че само с помощта на няколко линии мога да усетя хладината на канала и солидния камък на къщите.

— Идеално е — промълвявам.

Той се усмихва.

— Никога няма да е идеално.

Разравя парчетата въглен и избира едно тънко крехко парче. В дълбочината скицира лъскава черна гондола. Добавя наведен гондолиер, който влачи веслото си през водата, и седнала пътничка. Извивката на раменете ѝ, формата на шията ѝ и начинът, по който е свела очи, са ми познати.

— Това съм аз! — възкликвам. През тялото ми се разлива вълна от удоволствие. — Никога преди не са ме рисували.

— Бих искал един ден да направя истинска картина с вас, с маслени бои.

Очите му не се отместват от моите. Сякаш търсят нещо с такава интензивност, че съм принудена да погледна настрани и надолу, към роклята си. Осъзнавам, че сигурно изглеждам точно като фигурката на рисунката.

— Но засега тази тук има нужда от име — казва художникът. — Гидека нощем, със синьорина...?

— Лаура.

Той повтаря името ми, бавно произнася всеки звук от него.

— Аз съм Джакомо.

Камбаната от кулата на „Сан Марко“ отброява часа. Звукът се разнася на талази над църквите в града.

Единадесет. Трябва да се връщам вътре. Баща ми ще се чуди къде съм.

Усмихвам се.

— Трябва да вървя.

— Разбира се — кимва Джакомо.

Помага ми да стана и известно време двамата стоим един до друг, без да помръдваме. Той не сменя очи от лицето ми. Сбогувам се

почти шепнешком и тръгвам обратно през градината. Докато вървя, се надявам, че продължава да стои там и да гледа след мен.

По-късно през нощта двамата с баща ми седим в трапезарията. Той нещо си мърмори, докато отваря поредната бутилка от килера и с трепереща ръка изсипва рубиненочервеното вино в чашата си. Бианка ни прислужва, косата ѝ вече е сплетена в дълга плитка за през нощта. Опитва се да затъкне корковата тапа в гърлото на бутилката, но баща ми я отпраща с рязко движение и посочва към мен.

— Ще трябва да започнеш да помагаш. Постарай се Паулина да те запознае с повече хора от своя кръг. Един човек ми каза, че ще се жени за сина на дожа.

— Да, татко. Двете с нея говорихме за това днес.

— И какви са новините? — пита той, като се навежда към мен, сякаш върху лицето ми има изписано нещо. Гласът му звучи размазано, дъхът му е кисел от виното.

— Каза ми за лова, който организират Рафаело и Карина.

Веднага съжалявам, че съм го споменала. Баща ми пресушава съдържанието на чашата си, после я запраща на пода. Тя се пръсва на парчета сред малката локвичка от остатъците от виното.

Виждам как Бианка ядосано поклаща глава. На вратата тихо се почуква и тя се измъква от стаята.

— Този проклет лов! — изкрещява баща ми. — Цяла Венеция ще е там, а ние не сме дори в списъка със зрителите! Знаеш, че миналата година двамата с Беатриче бяхме там, нали? Там тя срещна Винченцо за първи път. О, само да бях член на Великия съвет! Как се промени всичко! И ти! — той става, притиска юмруци към масата. — Ако не ти намеря друг съпруг, просто ще трябва да се върнеш обратно в манастира! Така че всичко зависи от теб — ако не можеш да си осигуриш мъж с помощта на Паулина, няма как да си позволя да те държа тук.

Думите му ме жият, но съм прекалено уморена и е твърде късно, за да влизам в спор.

Бианка отново се появява на вратата на трапезарията.

— Извинете ме, господарю — казва тя. — Има съобщение за вас. Донесоха го по-рано. — Подава му бежов свитък. — Забравих да ви го

дам...

Баща ми го взема и счупва восъчния печат.

Покана за лова. Имената на двама ни са изписани върху пергаментата с черно мастило.

Баща ми скача, събаря стола си. Намръщената му гримаса е заменена от усмивка. Хваща ме за ръцете и ме завърта около себе си.

— Семейство Дела Скала все още е сила, с която се съобразяват! — смее се той. — Може би в крайна сметка не сме загубени.

Все едно че живея с двама различни мъже. В един момент е рязък, критичен, намръщен. В следващия е силно развълнуван, радостен, засмян. Не знам коя от двете версии е по-лошата.

Той посяга към бутилката вино, взема друга чаша от полицата на стената. Докато си сипва, Бианка ме вика с пръст.

— Тук в момента чака вестоносец — прошепва ми тя. — Именно това ме подсети за поканата. Вестта е за теб. Казва, че трябва лично да ти я предаде.

Кожата ми настръхва от вълнение. Вестоносец за мен? В този час? Връщам се на масата.

— Татко, много е късно. Мисля да си лягам.

Той вдига чаша към мен.

— Да, разбира се, прекрасно момиче. Скоро и аз ще направя същото.

Двете с Бианка бързо излизаме.

— Къде? Къде е той? — Дори не се опитвам да скрия задоволството, което се е надигнало в мен и избива на повърхността.

— Казах му да чака в двора, до пейката.

Притичваме през фойето и аз отварям предната врата.

Бианка ме докосва по рамото.

— Ще съм тук. Извикай ме, ако имаш нужда от мен.

Усмиввам й се с благодарност и хуквам през двора. Очаквам да видя тъмнокос мъж с маслинен тен и опръскани с боя дрехи. Мирисът на лимонов балсам целува въздуха. Бързите ми стъпки подплашват една котка и тя раздражено мяука. И тогава виждам фигурата, застанала до пейката под сянката на кипариса.

Не е онзи, когото очаквам. Никога преди не съм виждала този мъж.

— О! — произнасям, опитвайки се да възвърна самообладанието си. — Здравейте.

— Синьорина — покланя се мъжът. — Казвам се Матио.

Никога преди не съм чувала акцент, подобен на неговия. Чудя се дали не е от юг, от Неапол, да речем. На възрастта на баща ми е, около очите му се вижда мрежа от бръчки. Матио изважда нещо от джоба на жакета си.

— Слуга съм на Джакомо. Господарят ми иска да ви съобщя, че сте в мислите му. Нареди ми да ви предам това в знак на неговата почит към вас.

Върху дланта му се вижда малко пакетче, увито в мека оранжева коприна. Дръпвам връвчицата, която го държи затворено, и когато го отворя, виждам дървена птичка — бързолет с разперени крила, красиво резбована, идеално завършена. Подаръкът ме кара да се усмихна.

— Благодаря, Матио — казвам. — И, моля ви, предайте моите благодарности на синьор Джакомо.

— Разбира се — отвръща той и свежда глава в кратък поклон. Понечва да се обърне, за да си тръгне, но после се усмихва. — Същата сте, каквато ви описва той, синьорина.

Докато слугата подминава ниската стена и с решителна спокойна крачка изчезва през портите на баща ми, се чудя какво има предвид.

Промъквам се обратно в къщата. Чувам хъркането на баща ми в трапезарията, вдигам една от кожите в салона и я мятам на раменете му.

Но не мога да заспя, макар че съм ужасно изморена, колкото и пъти да си спомням как Фаустина поръсва клепачите ми с невидим мед. Лежа свита на една страна, стиснала в пръсти резбования дар от Джакомо, прехвърлям го в ръце и си представям как неговите пръсти са правили същото. Тялото ми трепери, опитвам се да успокоя мислите си. Не бива да си мисля за някакъв драскач по този начин. Изобщо не е редно.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На следващата вечер сядам до прозореца си, гледам как сенките се движат из двора и чакам къщата да притихне. Пресмятам, че имам почти четири часа, преди първите лъчи на утрото да си проправят шепнешком път покрай нощните облаци. Вземам решение. Трябва да направя така, както ми каза Алегреса. Ако мощта им е толкова голяма, колкото предполага скоростното заминаване на Винченцо, значи Сегретата може би ще ми помогне в отключването на другата тайна, която ме измъчва. В края на краищата, убийствата се градят на тайни. Някакъв мотив се спотайва в ума на убиеца, докато не бъде разкрит: дълг, който не може да бъде платен, изневяра, ревност, която разцъфва в отровното цвете на омразата. Ако открия причината, поради която е убита сестра ми, тогава може би тя ще ме отведе при нейния убиец.

Ставам, напъхвам се в зелена дневна рокля от лен и мятам пелерината върху раменете си. Изваждам маската си от тайното ѝ скривалище в най-долното чекмедже, пъхам я в дълбокия копринен джоб на наметалото си и потеглям в нощта.

На пристанището има няколко лодки, собствениците им седят на кея и тихо си приказват. Но една от тях привлича вниманието ми, защото на корпуса ѝ съзирам очертанията на ключ. Когато лодкарят ме забелязва, се изправя, застава нащрек. Подминавам останалите лодки и отивам при неговата.

— Може ли да ме отведете до „Сан Микеле“? — питам и му предлагам монета. Въпреки бедността ни, баща ми ми е отпуснал малка сума.

Лодкарят отказва да вземе парите с махване на ръка.

— Удоволствието ще е мое — казва.

Имам чувството, че съм предприемала това пътуване хиляди пъти. Може би точно толкова често съм следвала хода на този канал в главата си.

Когато лодката плавно спира, благодаря на лодкаря и отново стъпвам в шахматния двор. Появява се същият свещеник, кима ми безгласно за поздрав и аз тръгвам след него към манастира. Обутите му в сандали нозе се движат безшумно, но моите стъпки отекват остро, подобно на стъпки на движещ се в тъмното самотник.

Завиваме из лабиринта от коридори и тръгваме нагоре по спираловидното стълбище. Щом приближаваме залата за срещи, слагам пред лицето си блестящата бяла маска. Свещеникът отстъпва встрани и аз виждам, че всички са се събрали — точно както предния път. Първа ме забелязва жената с маска на лисица.

— А, малкото лебедче е — казва тя.

Алегреза стои в центъра на групата със своята маска на бухал, но този път друга жена ми прави знак да приближа.

— Добре дошла. — Маската ѝ представлява муцуна на черна котка, обсипана с черен кехлибар. Цялото ѝ облекло е черно, от върха на главата до тъмните обувки. Носи дълги черни ръкавици, а бялата ѝ коса е прибрана с черна сатенена кордела. — Не бива да си нервна, дете, защото тук сме твои приятелки.

Веднага познавам гласа и лицето зад маската, макар и невидимо, се очертава в съзнанието ми. Това е Грация, майката на Карина: жената, която заедно със съпруга си бе изгонена от партито на дожа. Жената, чийто мъртъв син лежи погребан в „Сан Марко“.

— Видях ви! — възкликвам. — В палата на дожа.

Притеснявам се, че съм казала погрешното нещо, но ако съм я обидила, тя по никакъв начин не показва каквото ѝ да било недоволство.

— Има някои неща, които не можем да забравим — отвръща. — Децата ни платиха висока цена. Твърде висока за тяхната крехка възраст.

— Съжалявам за загубата ви.

— Благодаря — кимва Грация. — Но твоята мъка е по-прясна.

Слага топлатата си длан върху моята.

Сегретата се събира на хлабав полукръг с лице към мен. Грация кимва отново. Да не би да очакват да заговорят?

— Искам да ви благодаря — успявам да промълвя. — Вие ми осигурихте свободата и за това съм...

Започва шушукане. Жените ме гледат втренчено, приличат ми на ято враждебни птици, тракаци с човки, застанали нащрек. Някои закриват ушите си с длани по същия начин, по който правеха монахините в манастира, когато чуеха нещо, което смятаха, че не бива да чуват.

Алегреза вдига ръка нагоре.

— Тишина! Не казвай нищо повече.

— Не разбирам. Винченцо...

Тя пристъпва към мен. Гласът ѝ е нисък, но не нелюбезен.

— Лаура, мислехме, че си разбрала. Никой никога не обсъжда онова, което прави нашето общество, нито намеква, че именно то е отговорно за каквито и да било действия или събития, ставащи във Венеция. Опасно е да бъдем свързани с тези неща. Всяка стена на този град си има пукнатини. Има прозорци, процепи и еркери, през които може да излязат слуховете. Разбираш ли? Правим го в името на безопасността на всяка една от нас, в това число и на теб самата.

— Извинявам се. Не разбрах.

— Има още нещо, което трябва да направиш за нас, Лаура — добавя тя.

Поклащам глава.

— Нямам повече тайни.

— Не е това — отвърща Алегреза. — Нужно ни е да привлечеш още едно вярно сърце в редиците на Сегретата. Някой, който да се присъедини към нас.

Удивено се втренчвам в нея.

— Но как да го постигна? Дори не ми е разрешено да говоря за вашето съществуване!

Жените се смеят и накланят глави зад шумолящите си маски. Усещам как се изчервявам зад моята, но все още нямам представа как мога да изпълня онова, което искат от мен.

— Аз успях с теб — обяснява Алегреза, — така че и ти ще намериш начин. Защото си умно момиче и в теб има вътрешна сила, която едва наскоро си започнала да използваш.

— Ами ако се проваля? — питам тихо.

Никой не отговаря и умът ми запълва тяхното мълчание с дузина заплахи. Мощта им пулсира и изпълва цялата зала. Свалили са член на

Великия съвет; какво е за тях едно момиче, наскоро излязло от манастир?

Някъде далече започва да бие камбана и срещата приключва. Всички потегляме в мълчание към изхода на манастира. Грация се плъзга безшумно до мен. До шахматните плочи са се насъбрали няколко лодки. Нашите лодкари ни отвеждат обратно към основния остров. Небето избледнява, малки лодчици плъзват в различни посоки.

Докато се държа за клатушкация се ръб на лодката, ме осенява друга истина. Сегретата ме манипулира точно така, както наскоро е дръпнала конците и е отстранила Винченцо.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Нямам търпение отново да се метна на седлото! — заявява баща ми. — Само се надявам да не ми дадат някоя стара кранта.

Вече е казал същото нещо в един или друг вариант поне три пъти от сутринта насам. Започвам да съжалявам коня. Краткият ни разговор с дожа и социалното низвергване, за което той криеше намек, изглежда е забравен.

Падащата върху роклята ми променлива светлина кара плата да блести — светъл като бледа млада виолетка или тъмен като наситен аметист. Докато пресичаме към основната част от Венето с баржа — една от малката флота, изпратена от нашите домакини, — съм благодарна, че съм си сложила шапка с широка козирка. Слънцето сипе лъчите си надолу, ярки, но безжалостни. Под тях лицата на младите изглеждат още по-млади, а на старите — още по-стари. Щом слизаме от другата страна, една обикновена карета ни отвежда до ловната хижа на Рафаело и Карина, разположена на брега на малко езеро. Разкошна висока постройка с множество кули, портите на която ни посрещат като разтворени за прегръдка ръце на някой високопоставен роднина. Голямата новина, която чувам поне от трима души, е, че дождът не е успял да дойде заради заболяване. Виновно се питам дали става дума за същата болест, която не успях да опазя в тайна. Но изглежда никой не страда от отсъствието му — нещо повече, настроението се покачва при мисълта, че няма да има строг наблюдател, както при момчета, оставени без учител в класната стая.

Облечени в ръкавици пръсти изчезват в мъжки длани за добре дошли. Издадени напред устни докосват мъжките страни. На всяко дърво и колона празнично плющят сини и жълти панделки, чиито размери сякаш постепенно нарастват и когато стигаме до вратата, се превръщат в гигантски венци от щедро развято платно, провесено в чест на благородното семейство, на което принадлежат тези цветове.

Баща ми не спира да се усмихва. Лицето му сякаш е замръзнало в гримаса. Облечен е в ловния си костюм, избелял и излинял на места,

но достатъчно добър за още едно излизане, както самият той заключи предната вечер.

Пристигаме точно навреме. Валета в брокатени сака, черни панталони и боти с големи токи събират всички на едно място преди началото на лова. Двама слуги загладат с гребла широк, ограден от дървета път. В очите на конете се чете целеустременост. От ноздрите им се вие пара, а когато с нетърпеливо пръхтене ударят копита в земята, отеква тих тропот. Едно от животните отмята тревожно глава. Посягам към него и отпускам длан върху дългата му муцуна.

— *Calma* — прошепвам.

Точно в същия момент усещам нечия чужда ръка на рамото ми и подскачам стреснато. Точно до мен е застанал Джакомо. Поемам дъх рязко и дълбоко. Мирише на боя и ябълки. Усмива се, облечен в меките си дрехи: черни памучни панталони, сандали, през които се показват пръстите на краката му.

— Здравейте — шепне той и аз се обръщам към него; лицето му е точно срещу моето.

— Вие сте тук? — проронвам. Трудно ми е да откъсна очи от лицето му, но трябва, в случай че някой ни наблюдава. — Искам да кажа, не го очаквах.

Джакомо потупва коня по гърба и издава кратко напевно цъкане, за да успокои животното.

— Възложиха ми да скицирам ловната група и вече съм закъснял. Има твърде много неща, които отвличат вниманието ми.

— Аз отвличащо вниманието нещо ли съм? — питам.

— Да, но желано.

— Благодаря за подаръка — прошепвам. — Беше мило от ваша страна, но...

Изведнъж си давам сметка, че стоим много близо един до друг. Той е дори по-висок, отколкото си го спомням. Виждам как баща ми хвърля погледи наоколо между две ръкостискания.

— Но какво? — пита ме Джакомо.

— Мисля, че ще е по-добре вече да не ми изпращате подобни неща. Баща ми няма да е доволен...

Видът му е съкрушен.

— Много добре, Лаура.

— Не че не ми хареса — добавям бързо. — Красиво е, само че...

— По-добре да вървя — казва художникът. Кима ми с глава и се отдръпва от мен, после се обръща и изчезва сред множеството слуги, благородници, конярчета и облечени в коприна дами. Гледам как свободната му бяла риза и черните му къдрици се развяват сред тълпата.

Ожесточено започвам да ровя в кадифената си чантичка, търся ветрилото си. Разтварям го пред пламналото си лице. То също е пурпурно, със сребърни нишки около всяко ребро от слонова кост. Развявам го, за да се разхладя.

От вратата на хижата излиза Карина, облечена в жълта рокля. Рафаело я държи за ръка и гостите се струпват около домакините. Мъжете пият вино от сребърни бокали. Някои от ловците вече са започнали да се мятат на конете. Разноцветни птици писукат пронизително, известявайки драматичното потегляне на ловната група. Баща ми изглежда малко нестабилен, когато задържа крак върху стремето. Може би ездаческите му способности са го напуснали. Виждам Паулина, застанала до един младеж, облечен в златисти тонове, който, ако се съди по сияещото лице, трябва да е Николо. Слугите си проправят път сред групичките гости, пълнят чаши, предлагат апетитни хапки и салфетки. Хрътките наблюдават с разпенени муцуни прогреса на ловците и вият, изпълнени с надежда.

Ще ми се да му бях благодарила повече за подаръка. Колко разглезена и надменна трябва да съм му се сторила!

Някой закрива очите ми с длани и сърцето ми подскача. Обръщам се.

— О! Карина. К-как си?

— Какво посрещане! — възкликва усмихната тя.

— Извинявай, помислих...

— Помислила си, че съм онзи художник — довършва репликата ми тя с тънка усмивка. — Видях ви двамата, доста си поговорихте.

Трябва да е наблюдавала през някой прозорец.

— Не ставай глупава — отвърщам и усещам как лицето ми отново се сгорещява.

— Аха, сега разбирам! — извиква Карина и посочва към мен. — Не е нужно много, за да се измъкне истината от теб.

Звучи така, сякаш само се шегува, но косъмчетата по тила ми настръхват тревожно. Усмивката ѝ е изчезнала и тя ме хваща за лакътя

и ме дръпва по-близо до себе си.

— Трябва да си по-внимателна. Знаеш, че е ужасно лесно да ти излезе лошо име, а веднъж, щом си го спечелиш, е много трудно да си върнеш добрата репутация.

Опитвам се да се усмихна.

— Наистина, Карина, предположението ти не е вярно. Просто си разменяхме незначителни забележки. В онова, което си видяла, няма нищо.

— Разбирам — отвърща тя, но гласът ѝ е твърд като гранит и аз усещам, че моите протести изобщо не могат да я убедят.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Изсвирва рог, високо и остро. Разнасят се тропот и викове, надига се пелена от прах. Останалите ловци също се мятат на конете. Рафаело повежда групата към портите и надолу по опасаната с дървета алея. Всички го следват, изчезвайки постепенно в облак развълнувани викове и крясъци.

След тропота на копитата се възцарява тишина. Минават няколко минути, преди да започнат нови, по-тихи разговори. Вътре хижата е оскъдно обзаведена, жените енергично се движат около масата и заповядват на слугите да сервират студените мезета и блюдата. Дамите се усмихват, заети са, бърбят. Някои свалят обувките и сложните си изкуствени коси и си отдъхват от това временно облекчение.

Часовете минават. Водят се разговори за раждания, болести на възрастни роднини, женитби и любовни истории, нишките и обратите в човешките връзки. Въпреки че почти нямам какво да добавя, разговорът е успокояващ, познат. Сега, сред всичките тези елегантни дами, осъзнавам, че Джакомо ми липсва. Ами ако ездачът на някой препускащ кон не го види и го нарани? Ще се върне ли вечерта, или ще отиде направо на главния остров?

Щастлива съм, че съм се отделила от другите. Откривам една сенчеста пергола до вратите на кухнята, далеч от шума. Някои от жените си подхвърлят топка, подобно на деца. Двете с Беатриче също играехме така и аз почти чувам щастливите ѝ викове.

Викат ме вътре, за да помогна на слугите да сервират почерпката. Играем така, сякаш сме въввлечени в някаква селска идилия, преструваме се, че сме жени на провинциалисти. Истинските слуги не са много наясно как да се държат при този обрат в естествения ред на нещата. За тях играта ни е досадна. Карина се втурва в залата.

— Скоро ще се върнат.

Това е сигнал да бъдем готови. Онези, които са свалили обувките и изкуствените си букли, отново си ги слагат. Прислужници сресват косите на някои от жените и пудрят лицата им.

Първо чуваме дълбокото протяжно лаене на хрътките и се събираме на двора. Късният следобед преминава във вечер, слънцето е потънало зад дърветата. Мъжете се потят, крещят, викат за вино. Баща ми изглежда разгорещен и малко уморен, когато слиза от своя жребец. Един от мъжете е счупил ръката си при падане, но с лекота понася нараняването си. От Джакомо няма и следа, а от един коняр разбирам, че някаква лодка вече се е отправила към острова. Прислужниците разнасят плячката: две сърни с прерязани гърла и стъклени очи. Разфасоването им става направо на двора, отпадъците се хвърлят на лаещите хрътки, докато мъжете ни развличат с истории за триумфа и бедите от деня.

Хижата е наполовина открита и голямата маса се отрупва обилно, докато на фона на гаснещата светлина се носят все нови и нови ястия. Деликатни жълти дискове качамак, поръсени със свежи зелени подправки и черен пипер. Огромни плата, пълни с омари, скариди, стриди, октоподи и миди. Но главният фокус пада върху сърните. Бедните създания, убити днес, са отнесени нанякъде, а друга, висяла в продължение на няколко дни, е сложена да се пече на шиш над открит огън. Мъжете все още сменят ловните си облекла с други.

Карина идва към мен. В ръката си държи чепка напрацяло грозде и отхапва от него. Малка струйка сок се плъзва от устата ѝ за секунда, преди Карина да я избърше.

— Съжалявам за начина, по който ти говорих по-рано — извинява се тя. — Просто се притеснявах за теб.

— Знам — отвърщам. — Благодаря ти.

— Толкова се радвам, че можа да дойдеш — продължава. — Това трябва да е първият ти лов!

— Всичко е толкова прелестно — отвърщам, изпълнена с облекчение, че говорим за нещо друго.

— Да, така е, нали? — съгласява се Карина. — Много е важно всичко да е идеално. За пръв път организирам лов като съпруга на Рафаело. Цяла Венеция ще разбере какво сме яли, кой какво е казал и в какво са били облечени всички присъстващи. Кажете ми — поглежда ме тя и аз се страхувам, че отново ще започне да ме разпитва за Джакомо,

— сега, след като си вече свободна дама, какви са ти плановете? Сигурно още си замаяна от изпращането на Винченцо в изгнание.

— Всяка сутрин се събуждам с благодарност, че този товар е вдигнат от плещите ми — отвърщам. — Макар, разбира се, да не изпитвам задоволство от ничие нещастие, дори от това на стария Винченцо.

Лицето на Карина отново се стяга. Тя се навежда едва забележимо към мен, оправя внимателно цветята в една ваза, после с наклонена настрани глава оглежда резултата от усилията си.

— Не мисля, че късметът има нещо общо.

Хвърля тези думи, опитвайки се да звучи безгрижно и спокойно, но когато я поглеждам в очите, виждам, че тя е всичко друго, но не и безгрижна. Прииска ми се да върна Карина обратно към типичното за нея настроение. Държанието ѝ в момента ме напъра.

— Не съм сигурна, че знам какво имаш предвид — казвам тихо.

— Нима? — пита ме тя.

Отново насочвам поглед към нея. Веждите ѝ са вдигнати.

— Повърви с мен.

Отдалечаваме се от масите, излизаме на поляната. Водата в езерото е сребриста и напълно неподвижна. Карина държи дългото си розово ветрило и от време на време удря с него по дланта на ръката си, подобно на войник с палка.

— Късметът може и да съществува в някои други части на света, но не и във Венеция — казва тя. — Когато някакъв голям късмет падне на пътя на някого, първото нещо, което винаги правя, е да видя кой го е хвърлил там. Каква е последователността на събитията? С кого е свързан този щастливец? И какви действия са допринесли за този така наречен късмет?

Обувките ѝ мачкат тревистия бордюр, по който вървим, а от време на време се навеждаме, за да избегнем ниските вейки на фунийките, провиснали от клоните на портокаловите дръвчета над главите ни.

— Е, в моя случай съм сигурна, че е просто най-обикновен добър късмет.

— Ние сме или кукли на конци, или онези, които дърпат конците — прекъсва ме Карина. — Но конци винаги има. И винаги някой ги дърпа. Така функционира Венеция: така се движат лодките; така се

отварят завесите в театъра в началото на пиесата и се затварят — в края ѝ. Така някои хора стават богати, а други обедняват. Така се дават обещания и се спазват — обяснява тя с усмивка, — или се нарушават.

Извитата пътека ни връща обратно към хижата. Карина отделя няколко минути, за да инструктира едно момиче, което черпи вода от кладенеца. После снижава глас и казва нещо, от което се вледенявам:

— Аз знам, Лаура. Знам с кого си се свързала.

Ако се опитам да отрека, ще се издам. Дишането ми се ускорява, твърдата решетка на корсета ми се впива в кръста и гърдите ми.

— Знам, че Сегретата се е обърнала към теб — продължава тя. — Точно както направиха и с Беатриче.

Замръзвам на място. Карина прави още няколко крачки напред, изтръгва корен напръстничета от земята, къса цветчетата и ги пуска на тревата. Обръща се назад и ме измерва с мрачен поглед.

— Какво искаш да кажеш? — питам я.

— Не е ли споделила с теб? Разбира се, че не би го направила. Толкова вярна беше. Толкова лоялна. Толкова добра в спазването на обещанията си. — Тя се заиграва с оголеното стъбло на напръстничетата, все едно че е малък камшик. — Стой настрана от Сегретата. Стой далеч от онези жени. Те не са онова, за което се представят. Вземат тайните ти и в замяна ти вършат услуги, но не се приключва само с това. Помисли си за бедната си сестра. Лаура, не искам да те разстройвам или да те плаша. Но има неща, които не разбираш и е най-добре да не се забъркваш с подобни хора. Мрежата им на контрол далеч надхвърля твоя ум. — Карина продължава да се отдалечава от мен. Думите ѝ напълно се покриват с опасенията ми относно Алегреза и останалите. Забързвам след нея и я хващам за ръката.

— Чакай! Откъде знаеш, че Беатриче се е свързала с тях? Какво ти е казала? — Знам, че треперя. *Ако Беатриче ѝ е казала, значи е нарушила клетвата си. Нарушила е първото им правило!*

— Повечето хора рано или късно влизат в контакт с тях. — Сега тонът ѝ е по-мек и тя отново се усмихва, но продължавам да усещам стомаха си свит от притеснение. — Накараха ли те да носиш една от техните маски? — Усмивката ѝ преминава в гримаса, когато очите ѝ се спират върху китката ѝ. — Боли ме.

Поглеждам надолу и виждам, че ноктите ми са забити в плътта ѝ. Веднага я пускам.

— Извинявай, аз...

Очите на Карина се стрелват нагоре и аз се обръщам. На няколко стъпки от нас, под арката на един лавров храст стои Алегреза. Колко дълго е била там? Потръпвам. Внезапната ѝ поява ми се струва странна.

— Добър вечер, графиньо, синьорина Дела Скала — поздравява ни Алегреза. Облечена е в обичайните приглушени сиви тонове — този път в оловносива рокля със сребърен колан на кръста. Тя задържа ръцете ни в своите облечени в ръкавица длани, когато една след друга я поздравяваме.

Едно слугинче потапя огромна връзка дългостеблени лилии във висока ваза.

— Не! — вика Карина. Момичето поглежда към нас с разширени от уплаха очи. — Виж как ги мачкаш. Ще ги съсипеш.

Алегреза рязко извъръща глава към Карина, която отива до масата, където нервното момиче стои, без да смее да пипне цветята.

— Ще ти покажа как се прави — казва Карина с по-спокоен тон, — и тогава никога няма да забравиш.

Алегреза кимва и се оттегля.

Докато Карина подрязва наранените и изпочупени стъбла на лилиите с остър кухненски нож, се опитвам да изтласкам една ужасна картина от главата си: мъжът със златната челюст блъска Беатриче в канала, докато Алегреза го наблюдава от сенките.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Масата, на която вечеряме, бе изкушаваща и изобилна в началото на вечерта. Сега е покрита с остатъци от храна. Поглеждам към баща си и ми се приисква да стане. Опрял се е на лакът и едва гледа от умора, но продължава да участва в разговор с хората около себе си. Знам, че няма и да си помисли да си тръгне, преди важните личности да са започнали да се оттеглят.

Ритъмът на един цял живот сякаш е натъпкан в тези няколко странни часа. Развълнуваните, високи, тръбни звуци от тяхното начало са сведени до ниско общо жужене.

Николо, най-малкият син на дожа, скача на масата и тръгва сред отломките, а ботушите му оставят кални петна по покривката. Спъва се и се изкашля.

— Дами и господа, мога ли да ви помоля за вашето внимание?

Никой от присъстващите не поглежда към него, с изключение на мен.

Той измъква кинжала си от колана си и го хвърля. Ножът се превърта във въздуха и острието му се забива дълбоко в масата. Затрептява и после замръзва, затъкнато така, както според мен е целял Николо. Всички разговори замлъкват и във въздуха се надигат няколко шокирани възклицания.

— Ще ми обърнете *внимание!* — вика той.

— Слизай оттам! — крещи му някой.

— Съжалявам, но е важно — изломотва Николо.

— Ами кажи си репликата тогава и приключвай — чува се неодобрителен глас.

Николо прави няколко крачки напред, измъква кинжала от масата.

— Паулина ди Морети и аз ще се женим — обявява той.

— Ах! — възкликват доволно гостите и Паулина вика леко, преструва се на изненадана. Жените стават от местата си и се събират около приятелката ми. Николо скача атлетично от масата и мъжете

разтърсват ръката му, потупват го по раменете или гърба. Лицата на хората сияят на приглушената светлина на огромните свещи, кои то в началото на вечерта бяха високи колкото каните с вино, но сега са се превърнали в разтопена восъчна маса, която се разлива и смесва с останалата храна.

— За какво трябваше да хвърля ножа? — тихо мърмори една жена в синьо.

— О, това просто разкрива животинското у мъжа — отвръща друга. — Винаги са такива, когато се върнат от лов.

Внезапно зървам лицето на Паулина, сладко и открито. Улавям погледа ѝ, усмихвам ѝ се и ѝ казвам беззвучно: „Честито!“ от другия край на стаята. В отговор тя ми изпраща въздушна целувка.

Забелязвам, че Алегреза също гледа към Паулина. Стреснато си давам сметка как ѝ изглежда приятелката ми — млада, да, но заради годежа си със сина на дожа и влиятелна. Гладкото ѝ чело се набръчква замислено.

Очите на Алегреза светват и аз проследявам погледа ѝ до Карина и графа. Рафаело вдига една къдрица от косата на жена си и гали с пръст бузата ѝ. Това е простицък жест на внимание и ми напомня, че не всяка връзка във Венеция е ръководена от необходимост или амбиция. Залива ме чувство на топлина и към двамата. Рязкото предупреждение на Карина за Сегретата се дължи на нейната тревога за мен, нищо повече. В думите ѝ нямаше никаква злъч или зложелателство.

Рафаело се навежда да я целуне по шията. После очите му сякаш се взират в нещо много далеч и той се свлича напред, притиснал лице в гърдите на жена си.

Един млад мъж удря по облегалката на стола на графа.

— Не си прекарал достатъчно време в леглото, Рафаело... в това е проблемът! — смее се той.

— Търси нещо, което е загубил! — вика друг и вдига тост за собственото си остроумие. Стаята се изпълва с шумна веселба. Но лицето на графа продължава да е притиснато към гърдите на Карина.

Тя казва:

— Рафаело, достатъчно!

Шегата вече не е забавна. Рафаело изглежда така, сякаш е изпаднал в пиянски ступор. Карина се опитва да го отмести от себе си.

Той е напълно неподвижен.

Карина разтърсва съпруга си, първоначално лекичко, после по-силно и накрая — отчаяно.

— Рафаело! Какво ти е? — проплаква тя. Погледът ѝ обхожда гостите около масата. — Защо не помръдва?

Рафаело се свлича на земята със странно забавено движение, подобно на марионетка с прерязани конци. Столовете се местят, някои дори падат, докато хората се надигат от местата си. Рафаело лежи на пода, очите му, ужасно изцъклени, гледат втренчено в нищото.

— Отстъпете назад! Моля ви всички, дайте му въздух да диша — проплаква Карина, но никакво количество въздух вече не може да промени нещата. Един човек допира пръсти до шията на Рафаело и объркано заявява, че графът е мъртъв. Искам да отида при Карина и да я утеша, но единственото, което съм в състояние да направя, е да стоя на мястото си — толкова дълбоко е ужасното чувство, което бушува в мен. Един млад мъж не умира просто така в ръцете на жена си по време на празненство. Не знам какво се е случило, но съм сигурна, че смъртта на Рафаело не е естествена.

Карина коленичи до него. Синьо-зелените ѝ очи обхождат стаята, но не мисля, че виждат нещо. Приличат на стъклени. Тя протяга ръце като сляпа жена, молеща за милостиня.

В ушите ми бучи. Устата на хората са отворени, лицата им са изкривени като лица на зли духове. Други са толкова пияни, че утре няма да помнят нищо от случилото се или пък ще се чудят дали не е било просто мъгляв сън, докато някой по-трезв ги увери, че е истина. Ходът на тази нощ сякаш е забързан с ужасяваща лекота.

Поглеждам към мястото, където седеше Алегреза, но тя е изчезнала.

Хижата, която ми изглеждаше като палат, сега ми прилича на клетка. Трябва да сторя нещо. Вината е моя. Алегреза и Сегретата са онези, които са убили Рафаело. Сигурна съм. Рафаело, с цялото му влияние във Великия съвет — тази мъжка мощ, за която говореха побърканите, изпълнени с ревност жени от Обществото на тайните. По-рано през деня го бях видяла да препуска на кон, после да се връща — недосегаем, триумфиращ и със сигурност защитен от каквато и да е слабост или болест. Откривам в случилото се студен, ужасен смисъл. Когато се опита да ме предупреди, Карина изрече лоши думи за

Обществото право пред Алегреза. Лицата им, които продължават да се въртят пред очите ми, скрити зад просветващи на светлината на свещите маски, говорят колко не одобряват високия статус на мъжете, упражняваната от тях власт, суетата в мъжките амбиции.

Докато изнасят тялото от залата, си пробивам с лакти път към Карина.

— Отдръпнете се, моля. Графинята има нужда от пространство. — С удивление забелязвам, че тълпата ми се подчинява. — Карина — казвам, — ела с мен.

Тя ме хваща за ръката и пръстите ѝ изгарят моите. Поглежда ме, в бялото на очите ѝ съзирам мрежа от мънички венички. Лицето ѝ е мокро от сълзи и колкото повече си мисля, че имам роля в нейната ужасна съдба, толкова по-силно стискам ръката ѝ.

— Ела — повтарям, — ей там.

Все едно я водя през тъмна гора. Някои от лицата са обърнати с нездраво любопитство към нас. И макар че други са добри, всички се опитват да зърнат какво отражение е оставила трагедията върху лицето ѝ. Събират детайлите на драмата така, сякаш някой е хвърлил златни монети сред тълпата.

Баща ми седи в центъра на група мъже. Гърбовете им са извити като на хищни птици, вече са заети с обсъждането на значимостта на случката за преразпределението на силите във властта.

Отвеждам приятелката си в стая, където гори една-единствена свещ, и я настанявам на дивана. Карина, обикновено толкова самоуверена, избухва в ридания.

— Сигурно е сърцето му. Тук ли са докторите? Трябва отново да го видя. Заведи ме обратно при него.

Опитва се да се изтръгне от прегръдката ми, но аз здраво я стискам. За секунда се виждам как държа дожа през онзи злополучен ден в манастира. Устата на Карина се отваря в подобна изкривена, беззвучна гримаса, ръцете ѝ се вдигат във въздуха, а красивите им пръсти са извити като сковани нокти на хищна птица. Убеждавам я, че всъщност не иска да се връща обратно. Успявам да я уговоря да полегне и разхлабвам корсета на роклята ѝ.

Усещам, че някой стои безмълвно зад мен.

— Имате ли ветрило? — питам.

Фигурата ми подава ветрило. Черно, бродирано със златни рози.

Скачам на крака и се покланям.

— О, херцогиньо, съжалявам!

— Продължавай с онова, което правиш — вдига ръка тя. — Моля те, не се извинявай; няма нужда.

Вземам ветрилото и започвам бавно да го вея пред Карина.

— Може би ще е добре да пийне нещо? — прошепва херцогинята.

Преравям ума си за детайлите от лазарета в манастира, представям си шишенцата и бурканите по полиците.

— Какво ще кажете за малко грапа? — предлагам. — Чувала съм, че ракията помага при шок.

— Така е — отвръща херцогинята и се отправя към вратата, за да намери някой от слугите.

Когато се връща, в едната си ръка държи ключ, а в другата — малка чашка. Двете помагаме на Карина да седне. След като е отпила глътка, вдигаме одеялото, което покрива един стол, и я завиваме с него.

— Поръчах на гостите да се разпръснат — уверява ме херцогинята.

Галя бедната Карина по главата. Сега лицето ѝ е пасивно, безизразно, с изключение на лишените от надежда очи. Не мога да кажа каквото и да било, без да прозвучи банално. Не мога да се преструвам, че загубата на сестра ми е сравнима с тази — никога не съм познавала любовта, която една жена изпитва към съпруга си. Но докато бушуващата във вените ми кръв се успокоява, умът ми се изпълва с мрачни мисли. Спомням си Алегреза, застанала като градинска статуя под перголата, наблюдаваща ни с притворени очи. Спомням си предупреждението на Карина за „онези жени“. Постепенно нишките се свързват една с друга и повече отвсякога ме е страх да погледна към гоблена, който оформят. Дишането ми отново се учестява.

— *Ти добре ли си?* — пита ме херцогинята.

Братовчедка е на Алегреза. Дори да можех да ѝ обясня свързано подозренията си, признанието ми сигурно би било безсмислено. В най-лошия случай — глупаво. Пипалата на Сегретата се простират навсякъде.

— Просто съм шокирана — лъжа.

Скоро Карина затваря очи и аз си мисля, че по някакво чудо е заспала, че избликът ѝ на скръб е прекъснат, подобно на внезапен летен дъжд. Двете с херцогинята започваме да шепнем. Казвам ѝ, че наскоро съм излязла от манастира, но тя, разбира се, вече знае това.

— Знаеш ли, че игуменката ми е приятелка? — привежда се още по-близо към мен и снижава глас, въпреки че в стаята не присъства никой друг, освен Карина.

Отмествам поглед встрани.

— По-добре да не питате игуменката за мен. Не бях точно нейна любимка.

Херцогинята се смее.

— О, не обръщам особено внимание на онова, което казва тя. Както и да е, ако трябва да съм напълно честна, макар да сме приятелки, винаги съм я смятала за сбръчкана, безполова стара вещица. Суха като стафида. Мисля, че си създадена за свят, който е по-голям от този, над който тя властва.

Двете разговаряме така, сякаш сме стари приятелки. Почти забравям, че това е жената на дожа. Поне за известно време не усещам хватката на Сегретата толкова стегната, а баща ми поне веднъж ще бъде доволен от мен.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Фаустина не е много доволна от поредното ново приятелство, което съм завързала — един бродещ нощем котарак от квартала, когото кръстих Нерон заради императорската му стойка. Винаги го гони от кухнята. Но той е мек като коприна, успокоява ме и се катери на коленете ми, за да се настани върху тях с обезоръжаваща арогантна фамилиарност. Седя в стаята си с котарака, свит на кълбо в скута ми, и си мисля за изминалите няколко дни.

Погребението на Рафаело мина и замина. Разчу се, че церемонията била отворена само за най-близките членове на семейството. Колкото и да не ми се ще, събитията от злополучната нощ проблясват в главата ми. Странният отсъстващ израз върху лицето на графа. Миризмите и звуците след края на лова, нежното самообладание на херцогинята и изненадата от лекотата, с която протече разговорът ни с нея. Двете си говорехме като сестри или по-скоро — като майка и дъщеря. Галя Нерон по гърба. Точно тогава по вратата се разнася тежко чукане.

— Влезте, татко — казвам с въздишка.

— Откъде знаеш, че съм аз? — пита ме той, пристъпвайки се в стаята ми.

— Имам шесто чувство — отвърщам.

Лицето му е мрачно, баща ми ми изглежда на ръба на гнева.

— Имам *новина* за теб — казва той. Напрягам се и Нерон сънливо повдига глава.

— Каква?

Баща ми измъква пергаментен свитък от жакета си.

— Писмо — отвърща. — За теб.

През ума ми преминават няколко възможности, но най-плашещата е, че не съм била достатъчно внимателна по отношение на Сегретата. Може би някой е разкрил моите среднощни randevuta. Не мога да понеса мисълта за последствията.

— О, така ли? — успявам да произнеса.

Внезапно по лицето му се разлива усмивка.

— Скъпа моя — казва с пресилен драматизъм. — От жената на дожа е. От самата херцогиня. Можеш ли да повярваш?

Хвърля свитъка на леглото ми. Котаракът скача от скута ми и се измъква навън.

Скъпи Антонио,

Ще ми окажете най-голяма чест, ако разрешите да окачим портрет на дъщеря ви в херцогската резиденция. От трагичните събития в хижата на граф Рафаело насам много често си мисля за нея и в знак на признание за нейната добрина през онази нощ бих искала да поръчам неин портрет, който да бъде нарисуван от художник по мой избор. Вярвам, че това ще е приемливо.

Винаги ваша, Бесина.

— Разбираш ли какво означава това? — баща ми танцува из стаята като малко дете. — Ще изпрати някой от художниците на херцога. Ще те нарисуват на перфектна светлина и ще окачат портрета ти в коридора на двореца! Владетелите от Континента и техните синове ще видят лицето ти и ще питат за теб! За нула време ще ти намерим подходящ съпруг и... Не разбираш ли, скъпо мое момиче? Семейството ще бъде спасено!

Някак си не мога да намеря подходящите думи.

— Мислех, че дожа вече не го е грижа за семейство Дела Скала — отвръщам. — Вие казахте, че трябваше да разговаряме с него поне две-три минути.

Баща ми се усмихва и размахва закачливо пръст.

— Не се прави на много умна пред мен, момичето ми. — Плесва с ръце и излиза от стаята, като мърмори: — Всичко ще бъде наред!

Убедеността му надвисва тежко над мен, но също така по някакъв начин ме прави щастлива и дори малко силна. Какво богатство от чувства съм изпитала, откакто излязох от вратата на манастира! Каква смесица от страх и вълнение, отчаяние и радост. Ще ми се да можех да ги разчепкам и в определен момент да усещам само по едно от тях, вместо всичките накуп, но това вече не ми изглежда възможно.

Две нощи поред спя със стръкчета лавандула и мащерка под възглавницата. Ароматната комбинация се носи в сънищата ми. Виждам своя портрет, закачен в коридорите на двореца на дожа. Същата картина пада в тъмни води и блясва зад главата на игуменката, докато пръстите ѝ гаят ласето за отбелязване на страниците в нейната Библия — така, както винаги са го правили. И в сънищата ми картината се променя. Първо съм в кафявите си дрехи на послушница, после — в разкошната червена рокля, която така ме заслепи, когато я облякох за първи път. Накрая се виждам в тежките мокри дрехи, носени от сестра ми в нощта на нейната гибел. Пред лицето ми е поставена маската с лебедови пера.

Събуждам се плувнала в пот. Беатриче също е познавала Сегретата. Вярвала им е или поне така каза Карина, и ето каква съдба я застигна. Чудя се колко ли навътре е била в делата им.

На сутринта ще позирам за портрета си. Фаустина се втурва в стаята ми и ме осведомява, че Бианка ми приготвя специална закуска, „за да придаде цвят на лицето ти“. Портретът ще бъде завършен тук, в задния салон, където светлината е най-добра.

След като се измивам, Фаустина ми носи една от роклите на майка ми.

— Баща ти пожела да облечеш това — казва старата жена. Изчезва отново и ме оставя сама с дрехата. Нежна седефенорозова коприна с проблясъци на перлено. На корсета — декорация от бяло кадифе, на кръста — ластари от тъмнорозово. Мисля, че си спомням мама, облечена в нея. В ума ми отеква ехото от пеенето на майка ми.

— Настаних художника в салона — казва Бианка, надниквайки през вратата. Леко се е изчервила, което ми се струва странно за такова дръзко момиче като нея.

Фаустина приглажда косата ми, усмихва се гордо.

— Хайде, идвай, Лаура. Аз ще наблюдавам, докато позираш.

Говори така, сякаш са я поканили на кралска сватба. Трогната съм от вълнението ѝ, но не вярвам предстоящото занимание да е особено интересно. Присъствието на Фаустина ще означава, че поне няма да умра от скука, докато седя неподвижно в продължение на часове.

Старата ми дейка ме повежда надолу по стълбите, внимателно повдига полите на роклята ми, за да не докосват пода, докато вървя. Бутва вратата на салона и ме въвежда вътре.

Художникът е застанал с гръб към нас в отдалечения край на стаята. Познавам го. По извивката на гърба, по начина, по който стъпалата му са се слели с пода, по отпуснатите върху бедрата ръце. Дори не е необходимо да виждам лицето му.

Той е.

И изведнъж ме обзема надеждата, че Бианка и Фаустина наистина са ме направили възможно най-красива.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джакомо се обръща и за секунда веждите му изчезват в къдриците на челото му; събаря буркан с вода на пода, но сякаш дори не забелязва.

— Това не е най-доброто начало, нали? — неодобрително казва Фаустина. — Очакваме художник, не вандал.

Но аз виждам, че докато се спуска към счупеното стъкло, очите ѝ играят закачливо — очевидно е очарована от този красив млад мъж.

— Моля ви, не се занимавайте с резултата от моята несръчност — казва Джакомо. — Аз ще разчистя всичко.

Отново е облечен в широката бяла риза. На врата му виси сребърен медальон, а кожата под него е с цвят на маслина и гладка като полирано дърво. Той среща очите ми и се усмихва. Надявам се Фаустина да не е видяла как се изчервявам.

— Аз просто ще седна ей в този ъгъл — казва старата жена. — Не ми обръщайте внимание.

Тя занася кошницата с ръкоделие до стола и се захваща с бродерията си. Шумно се намества върху седалката, като тихичко си припява някаква мелодия. Удивително как моята добра стара дойка е способна да се трансформира толкова бързо в такава шумна натрапница! Единственото, което искам, е да поговоря с него.

— Здравейте, синьора Дела Скала — поздравява ме Джакомо.

Би трябвало да съм свикнала с произнасянето на името ми, но съм омагьосана от начина, по който то излиза от неговите устни.

— Бихте ли седнали? — пита той и посочва към един стол, поставен до прозореца. Подчинявам се и художникът приближава, заобикаля ме.

— Ще възразите ли? — казва, докосва леко раменете ми и едва забележимо ги извърта.

Докато се връща обратно към статива си, в салона влиза баща ми.

— А, да, отлично — възкликва той и плясва с ръце. — Момче, може ли да поговоря с теб за минутка?

Джакомо внимателно оставя парчето въглен и баща ми го отвежда настрана. Чувам някакво мърморене, после татко подава на Джакомо няколко монети.

— Синьор, не е необходимо — възразява художникът. — Поръчката вече е платена.

— Моля те — настоява баща ми. — Искам да сториш най-доброто, на което си способен. Ако го постигнеш, отново ще получиш същата сума.

Джакомо се изчервява и пуска монетите в джоба си. След като баща ми излиза, премества статива си по-близо, така че сме само на няколко стъпки разстояние един от друг. Залавя се за работа. Очите му се стрелкат от мен към платното и обратно. Не съм сигурна накъде трябва да гледам, затова свеждам поглед.

— Погледнете насам, моля — казва той със сериозността на професионалист. — Не мога да нарисувам очите ви, ако не ги виждам.

Поглеждам към него с усмивка.

— Никакви усмивки — добавя, макар че една трепти в ъгълчетата на устните му.

Моята усмивка става още по-широка, после се овладявам. Чудя се дали ми е позволено да говоря. Най-вероятно не. Тишината, с изключение на драскането на въглена, е хипнотизираща. Джакомо не е единственият, който рисува картина. Макар да изглеждам така, като че ли само си седя с лице, извърнато към слънцето, аз също улавям образа му. Потъвам с наслада във възможността да го гледам, без да се срамувам. Забелязвам, че носът му е деликатен и леко чип, челюстта му е леко засенчена от къса, равно подстригана брада. Той дъвче долната си устна, бръчките около очите му се задълбочават, докато се концентрира.

Тишината е нарушена от остро носово дишане. Фаустина тихо похърква в стола с големи възглавници, отпуснала гергефа в скута си.

Изречението на Джакомо омеква.

— Как сте, Лаура? — прошепва той и кръщелното ми име звучи почти опасно, докато излиза от устните му — Притеснявах се, особено след тъжната новина за графа. Приятелката ви трябва да е много потресена.

— Беше ужасна нощ — признавам.

Той взема малко бурканче с боя и една мъничка шпакла и прехвърля част от боята върху палитрата в ръката си.

— Това тайното ви синьо ли е?

— Не — отвърща. — Опитвам се да получа един напълно нов цвят, такъв, какъвто никой преди мен не е успял да постигне. Но се страхувам, госпожице, че ще се проваля.

— Защо?

— Защото се опитвам да намеря начин да уловя очите ви и съм отчаян.

През тялото ми преминава тръпка на удоволствие, примесено с паника. Ако този комплимент бе дошъл от друг човек, просто щях да извърна с досада очи към тавана, но притесненият поглед на Джакомо ме обезоръжава и аз се засмивам. Той подминава статива, приближава към мен. Протяга ръка, улавя брадичката ми и леко повдига лицето ми нагоре. Затварям очи. Оставам така около две секунди.

— Така. Това трябва да свърши работа.

Когато отново вдигам клепащи, той върви обратно към статива и обяснява:

— Знаете ли, ако прекараме целия ден в мълчание, часовете ще минават много бавно.

Фаустина изхърква и се размърдва в съня си.

— Не бях сигурна дали ми е позволено да говоря.

Той взема палитрата си.

— Някои художници възразяват, но не и аз — отвърща. — Искам да опозная човека, когото рисувам.

— Завършихте ли скиците си на лова? — любопитствам.

— Някои. Но те са само подготвителни рисунки. Чух, че сте се погрижили за приятелката си.

Откъде може да е разбрал? Предполагам, че слугите говорят и клюкарстват толкова, колкото и господарите си, ако не и повече.

— Изглежда много странно, че в един момент Рафаело беше толкова изпълнен с живот, а в следващия... просто издъхна — казвам.

— Изглежда във Венеция смъртта никога не е естествена. Поне не в случаите, за които съм чувал.

— Не мислите ли, че е умрял случайно? Казват, че сърцето му било зле.

Джакомо поклаща глава.

— На мен не ми изглеждаше така.

Макар да се покрива с най-лошите ми подозрения, увереността му леко ме ядосва. Как може един художник да знае какво се е случило?

— Изглеждате много сигурен в заключенията си — казвам по-рязко, отколкото съм възнамерявала. Той не дава вид, че е забелязал промяната в тона ми.

— Всеки член от венецианското общество е част от някаква схема или заговор. Ако човек има късмет, може да се откъсне от тях, но ако няма, го очаква съдбата на Рафаело.

Безчувственото пренебрежение, с което говори за съпруга на Карина, не укротява надигания се в гърдите ми гняв. Ако се събуди и ме види в момента, Фаустина вероятно ще остане доволна от цвета на страните ми.

— Мислите, че вината за убийството му е *негова*?

Джакомо ме гледа загрижено.

— Вероятно не — отвърща. — Вдигнете брадичка, моля.

Подозирам, че го казва единствено с цел да насочи разговора към по-безопасни води, но мислите ми са се върнали към сестра ми. Тя не е била част от никаква схема, сигурна съм в това. Не и моята сладка невинна Беатриче.

— Разстроих ви — отбелязва Джакомо. — Позволих си да кажа неща, които не биваше да казвам. Приемете извиненията ми.

— Глупости — отвърщам. — Моля ви, разкажете ми повече за живота на един художник.

— Струва ми се, че ще ви отегча.

— Трябва да е по-интересен от живота на една неомъжена девойка — отвърщам.

— В такъв случай подозирам, че животът ви няма да е скучен още дълго време. Ще се появят ухажори, които ще се редят на опашка, стигаща чак до пристанището.

— Талантът ви с четката толкова ли е голям?

Когато ме поглежда, очите му са топли.

— Не е необходимо да бъде — отвърща.

Фаустина внезапно изправя гръб.

— Да, да, Антонио... — объркано изрича тя. Докато се отърсва от дрямката, очите ѝ се спират върху нас. — Това е добре. Обратно на работа. — Клепачите ѝ се отпускат отново и закръглената ѝ гръд се повдига и спуска.

— Къде живеете? — питам Джакомо.

— Понякога в двореца на херцога, с един от конярите. Но съм взел под наем едно малко студио близо до Лидо. За него се грижи Матио. Може да е шумно, но хората там са ми като семейство. Сигурен съм, че и вие ще ги харесате.

— Звучи прекрасно — отбелязвам. — Какви са приятелите ви? С какво се занимават?

— Приятелите ми са актьори, художници, поети. Познавам и двама математици, но те не са забавни като останалите.

— Сигурна съм, че са по-вълнуващи от търговците — казвам. — Единственото, което вълнува приятелите на баща ми, са търговските пътища и благоприятните ветрове.

Той се смее, докато разбърква още цветове и взема четка от един буркан с вода.

— Харесва ми вашата Венеция. Всичко, което аз самата съм виждала от града, е свързано с пари, власт и телесни удобства и никога, доколкото успявам да разбера, нещо, което да е свързано с красотата или душата.

— Ако онова, което ви харесва, е моята Венеция, то тогава тя може да бъде и ваша.

За един прекрасен главозамайващ момент си мисля, че може би е прав.

— А откъде познавате дожа? Голяма отговорност е да рисувате по таваните на най-могъщия мъж във Венеция.

— Така е, наистина — съгласява се Джакомо, без да вдига поглед от платното. — Що се отнася до това, как се запознах с него, фалшифицирах едно писмо с препоръки.

Шокирана съм.

— Вие?

— Шегувам се. Всъщност, току-що получих една голяма поръчка, за която умирам да разкажа на някого. Дожът иска да нарисувам фреска в „Сан Марко“.

— В катедралата?

— Знам. Чувствам го като огромна отговорност.

— Според мен „Сан Марко“ е най-красивата сграда в цяла Венеция.

Той се усмихва.

— И според мен. Поръчката е за параклиса, в който е погребан синът му.

Трепвам при спомена за двата саркофага, лежащи тихо един до друг. Изпитвам облекчение, че Джакомо се е концентрирал върху палитрата си, прехвърляйки жълт пигмент върху нея.

Струва ми се, че по лицето му пробягва кратка сянка на загриженост.

— Не бива да казвам на никого. Това е голяма тайна.

— Аха! — смея се. — Значи и вие имате тайни. Като всеки друг във Венеция!

Джакомо не се смее. Дори не се усмихва.

— Можете да ми имате доверие — казвам. Но една тръпка поема към повърхността на кожата ми, защото се сещам за последния път, в който съм казала същите тези думи.

Той работи мълчаливо, докато се опитвам да измисля какво да кажа — нещо, което да възстанови непосредствеността помежду ни. Обзема ме облекчение, когато най-накрая поклаща глава към мен в престорено мъмрене.

— Престанете да мърдате — казва с усмивка. — Не мога да ви рисувам, ако не стоите неподвижно.

— Извинявам се.

През цялото време усещам ускореното биене на сърцето си, което сякаш се опитва да избяга от тялото ми. Надявам се, че Джакомо не е забелязал. Ще е много трудно за обяснение.

Нямам представа колко време е минало. Но слънцето е пресякло цялата ширина на прозореца, което означава, че става късно. Фаустина се събужда с пръхтене. Сяда изправена, подобно на марионетка, на която са дръпнали конците, но все още изглежда замаяна.

— Колко време съм спала? — пита унесено старицата и аз я информирам, че най-вероятно са минали часове. Тя изпада в ужас и ми

се кара, задето не съм я събудила, после бързо излиза навън да търси Бианка.

Джакомо започва да събира нещата си. Почиства четката и я увива в посивяващ парцал. Затяга капациите на бурканчетата с бои, които е използвал, после ги прехвърля в кошницата си.

— Свършихте ли? — питам го.

— Вие сте капризен клиент — смее се той. — Не бих могъл да уловя това лице само от един-единствен сеанс.

— Това означава, че ще трябва да дойдете отново.

— Да. Възразявате ли?

Поклащам отрицателно глава. Не бих имала нищо против да дойде сто пъти, и още сто пъти след това. Опитвам се да не се усмихвам, но изглежда няма начин да контролирам това свое непокорно лице.

— Може ли да видя? — питам.

— Не и преди да съм завършил. На лошо е.

— Аз не съм суеверна — настоявам. — Моля ви?

Той избърсва ръце в един омащан парцал.

— Щом искате да погледнете, не мога да си представя, че аз или който и да е друг, би могъл да ви спре. Сега по-добре да отида да разчистя — извинява се и излиза от стаята, като затваря вратата зад гърба си.

Изправям се вдървено. Обратната страна на платното ме привлича като могъща ръка със сила, на която не мога да устоя. Събирам смелост и се отправям натам.

Розова и бледа съм, направо прозрачна, подобно на дух или сянка, минаваща покрай прозорец. Но портретът вече се е оформил и образът започва да се разкрива. В картината на Джакомо съм силна и с благородно изправени рамене.

На ниската маса до статива лежи голяма отворена черна кожена чанта. Вътре се виждат купчини листа и очертанията на други рисунки. Нещо ме влече натам и ме изпълва с желание да погледна, въпреки че не е редно. Внимателно издърпвам няколко скици и ги прелиствам. Талантът си личи във всяка една от тях. Идеално изрисуваните арки на църквите, извивките на плодове и керамични съдове, формите на лица, тела, ръце и крака.

Три скици се плъзват навън и политат към пода. Клякам. Полите на седефенорозовата рокля на майка ми се издуват около мен, докато бързам да ги прибера. Обръщам първата. Скица на женско тяло от брадичката до талията. Полегнало е на диван, едната ръка е вдигната над главата. Жената без лице е облечена в селска рокля и от рисунката лъха на голяма интимност. Какво му е това момиче? А той какъв ѝ е? Скромността, на която са ме учили в манастира, ме кара да се изчервя, въпреки че наоколо няма никого, който да види срама ми.

Втората рисунка показва същия модел, облегат на бюро и стиснал в пръсти перо, докато пише писмо. Дългата кестенява коса пада над лицето, но в позата на девойката има нещо познато. Напомня ми за мен самата, когато пишех писмата си до Беатриче в манастира.

Чувам стъпките на Джакомо, тихо шумолене по мраморния под. Подсвирква си щастливо, докато приближава. Обзема ме паника. Какво ще си помисли, когато ме види да клеча на пода и да разглеждам рисунките му? Изобщо не биваше да поглеждам! Събирам свитъците пергамент, но докато ги пъхам обратно в чантата, Джакомо влиза. Четките и останалите му принадлежности са увити във вързоп от бял плат, лицето му е озарено от тайнствена усмивка. Не мога да спра треперенето си. Думите на извинение вече се оформят върху устните ми, когато третата рисунка се изплъзва от пръстите ми и полита към пода. На нея е същото момиче, но този път лицето му предизвикателно гледа към моето.

От гърлото ми се откъсва приглушен стон.

— Какво има? — пита Джакомо. Усмивката му изчезва.

Подавам му рисунката с трепереща ръка. Искам да я вземе от мен. Но не мога да я пусна.

Момичето на скицата е Беатриче.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Бавно оставям рисунката на масата помежду ни и отстъпвам назад. Държа се за полите на роклята си, мачкам материята в юмруци.

— Как така имаш рисунки на сестра ми?

— Мога да обясня...

— Корсетът ѝ е развързан!

Истината ме пронизва. Сигурна съм, че е бил той — че Джакомо е мъжът, когото сестра ми е отишла да види в нощта на смъртта си. Рисунките, така изпълнени с чувственост и копнеж, не оставят никакво съмнение у мен. Джакомо и Беатриче са били любовници.

Правя нови две стъпки назад, придвижвам се още по-близо до вратата.

— Лаура, съжалявам, че не ти казах.

— Какво не си ми казал? — гласът ми звучи пискливо и остро.

— Че познавах сестра ти.

— Каква ли може да е причината да не ми кажеш нещо толкова важно? — стиснала съм зъби. — Защо ли го пазиш в тайна? Защо някой би го пазил в тайна? Освен ако не си имал какво да криеш.

— Не беше така.

— Как?

Той нервно поглежда към вратата. Дали само не си е играл с мен — задържащите се по-дълго погледи, прелестните неща, които ми е казвал?

— Лаура, моля те...

— О, да, разбира се. Малката Лаура, току-що излязла от манастира, пълна наивница. Така си мислят хората. Е, не съм глупава. Знам, че баща ми е прав. Във Венеция няма приятелства.

— Не говори така. Не е вярно. — Джакомо приближава към мен и се опитва да ме хване за ръката.

Издърпвам пръстите си и изхвърчам от стаята, прекосявам коридора и излизам през предната порта. Продължавам да тичам по

брега на хлъзгавия черен канал. Вятърът се усилва, започва да вали. Усещам капките дъжд по кожата си като малки кинжали.

Изминавам пеша целия път до „Сан Марко“, пресичайки Риалто и други малки мостове и виещи се тесни алеи. Втурвам се в катедралата. Не знаей какво ме е привлякло насам. Коленича зад молитвените пейки и закривам лице с шепи. От краищата на косата ми капе дъждовна вода, образува малка локва на пода. Прекършеното тяло на Исус, предадено и кървящо, виси пред мен.

Господи, моля те, покажи ми някого, на когото да мога да вярвам.

Изпълва ме чувство на срам, когато се сецям колко далеч си бях помислила, че съм стигнала, в каква елегантна градска дама си мислех, че съм се превърнала.

Две редици пред мен се е привел някакъв бедняк, прехвърля зърната на молитвената си броеница. Една жена пали свещи в параклиса на Светата Дева. Две неясни фигури бързо отминават, спират пред Разпятието. Никой не доближава до мен. Приличам на Ла Лунатика от манастира, която имаше навик да се клатушка напред-назад сама в килията си.

Оставам на колене, моля се несвързано, докато кожата ми най-сетне регистрира колко студени и влажни са дрехите ми. Потръпвам. Не знам дали Бог ще отвърне на някоя от молбите ми, но фактът, че съм тук, в тъмното, ми действа успокоително. Поемам дълбоко дъх и разбирам, че може би съм открила някакъв вид вътрешен мир.

Ставам, хванала пейката пред мен. Избърсвам лицето си с кърпичката, която открих в джоба на майчината си рокля. Вдишвам дълбоко аромата ѝ с надеждата мирисът на майка ми да се е запазил в нея, но в малкото квадратно парче плат няма и следа от Габриела дела Скала.

Тъкмо когато съм готова да изляза отново навън, сред останалия свят, вратата на катедралата се открява и вътре влиза жена с черна качулка. Стои изправена, с високо вдигната глава, а в ръцете си държи букет цветя — нежно, все едно е понесла бебе. Тя прегъва коляно пред олтара, после поема към гробовете на Карло и Роберто. Струва ми се, че е изминала цяла вечност от момента, в който двете с Паулина стояхме пред тях и обсъждахме историята на двете враждуващи семейства, както и ужасния край на тази вражда. Жената коленичи

пред гроба на Карло, дръпва качулката от главата си и разкрива кичури посребрена коса.

Грация, майката на Карло и Карина.

Има нещо омагьосващо в начина, по който излъсква позлатените ръбове на саркофага на сина си и подрежда огромната връзка рози в основата му. Коленичи, допряла длани пред гърдите си и навела глава. Не е редно да я гледам как скърби. Трябва да си тръгна.

Но вратата отново се отваря. Една жена забързано влиза в катедралата, отърсвайки капките дъжд от дългото си жълто наметало. В гърдите ми се надига гняв — това е проститутката, на чийто пръст видях пръстена на сестра ми. Кафявите ѝ очи се стрелкат из катедралата, после се спират върху Грация. Проститутката тръгва към нея.

Следвам я, като се крия зад колоните, за да не ме видят. Чудя се дали Грация не е в опасност. Проститутката се свлича надолу и коленичи до майката на Карина, толкова близко, че раменете им почти се докосват.

Грация се обръща към другата жена и от бавните ѝ движения е видно, че не се страхува. Слага ръце на раменете ѝ и я целува по двете бузи. Познават се. Но каква може да се пада тази жена с лоша репутация на Грация де Ферара? Майката на Карина посяга към гънките на черното си наметало и изважда завързана кесия. Проститутката я взема с ръката, на която все още стои пръстенът на сестра ми; виждам го как проблясва на светлината на свещите.

Мрачно осъзнавам нещата, Бог ме е отвел до истината, така че единственото, което трябва да направя, е да посегна и да я сграбча. Грация е член на Сегретата; тази жена носи пръстена на Беатриче. Сега знам, че пред очите ми стои убийцата на сестра ми. Или най-малкото — една от тях. Какъв по-добър посредник може да се използва в наемането на убиец, ако не една уличница? Дали сега Грация просто не плаща със закъснение на тази жена за смъртоносната услуга, или това е такса за някой друг акт на жестокост, който е извършила в името на Обществото на тайните?

Без да се помоли, проститутката става и бързо напуска катедралата през една странична врата. Забързано тръгвам след нея.

Дъждът е спрял, но на земята все още има огромни локви вода. Търговци, просяци и благородници отиват да си вършат работата,

някои от тях поглеждат към мен, докато бягам. Настигам жената, когато е стигнала почти в самия център на площад „Сан Марко“, хващам я за рамото и я извъртам с лице към мен. Помня съпротивата ѝ от предишния път, затова сега здраво я държа за ръцете.

Тя свива рамене и се бори да се освободи.

— Ти?! — крещи. — Махни си ръцете от мен!

— Коя си? — питам я. — Какво си сторила със сестра ми?

Тя отново се опитва да издърпа ръка, но аз извивам китката ѝ с неподозирана сила. Жената ахва.

— Казвам се Бела Дона и не знам нищо за сестра ти, заклевам се.

— Каж ми тогава как е станало така, че носиш пръстена ѝ?! — изсъсквам и вдигам ръката ѝ помежду ни.

През плуващите над площада облаци прониква лъч слънчева светлина и огромните локви блестят по земята. Около площада се надигат тънки пелени пара. Някакъв старец ни наблюдава изпод една протекла порта.

— Как се осмеляваш! — крещи жената.

— Каж ми!

Тя престава да се бори, но в очите ѝ гори огън.

— Този пръстен ми е подарък. Сега ще ме пуснеш ли да си вървя?

Тонът ѝ е толкова директен, че аз разхлабвам хватката си. Проститутката изчезва бързо между две покрити сергии. Хуквам по алеята след нея, стъпвам в локвите и пресичам един дървен мост. Краката ѝ удрят по земята, докато подминава две объркани благороднички, които се мръщят и мърморят, докато профучава покрай тях.

— Гледай къде вървиш! — казва ѝ едната, но аз се съмнявам, че проститутката я чува.

Не мога да се движа с нейното темпо. Когато завивам на следващия ъгъл, алеята се разделя на три. Тръгвам по едната с бързи стъпки, но ми е ясно, че или аз съм избрала погрешния завой, или проститутката е по-бърза от вятъра.

Най-накрая знам кой стои зад смъртта на Беатриче — но изпуснах убийцата.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато вървя обратно към къщи, попадам на малка пиаца, която никога преди не съм виждала. Празна е. Капаците на прозорците на сградите, издигащи се от двете ѝ страни, са затворени и неочакваната тишина ми помага да успокоя ударите на сърцето си. Сядам на една каменна пейка в средата на площадчето и се опитвам да направя така, че светът да престане да плува пред очите ми. Малките улички водят в много посоки. Падат сенки. Отекват стъпки. Гледам как дъждовните капки се лепят по прогизналата от вода рокля на майка ми.

Съкрушена съм. Сегретата се опита да ме накара да се чувствам благодарна и задължена заради това, че ме е спасила от Винченцо. Рафаело е мъртъв заради силата, която контролира мен, същата сила, която е убила сестра ми, сигурна съм в това. Сега съм доволна, че не изпълних нареждането на Алегреза да привлека някого към Обществото. Отказвам да подмамня някоя бедна доверчива душа по същия начин, по който аз самата бях хваната в капан.

Също така ми е омръзнало от цялото това преобличане, контене и пудрене, с цел да привлека някой богаташ, който да разреши финансовите проблеми на баща ми. И, като капак на всичко, предателството на Джакомо... Как е могъл да държи подобно нещо в тайна от мен? Дори когато стисках доказателството в ръцете си, той пак не показва, че изпитва някакъв срам.

Думите му ми звучаха като магия. Почти усещах вкуса им, подобен на глътки вино. Но бяха лъжа, скрити зад маската на сладките приказки на младежа, в който бях решила, че се влюбвам.

О, Беатриче, мисля си. И с теб ли се е държал така?

Веднъж Аналена каза, че в сърцата си притежаваме повече сила, отколкото предполагаме. Чудя се дали е била права. В момента имам нужда точно от такава сила.

Когато се прибирам у дома, вече е почти тъмно. Джакомо и наполовина завършеното платно са изчезнали. Ще бъде истински щастлива, ако никога повече не го видя. Втурвам се в стаята си,

оставяйки като охлюв влажна следа по мраморния под, и смъквам мокрите си дрехи. Изсушавам косата си с кърпа и си слагам парфюм, за да замаскирам мускусния аромат на венецианския дъжд, който сякаш струи от всяка моя пора.

Фаустина застава на прага.

— Слава на Бога — казва тя. — Лаура, обеща ми, че няма да изчезваш така! Бях сигурна, че ще ни се наложи да претърсим улиците заради теб. Художникът едва не ме убеди да започнем, но... — тя кърши пръсти. — О, Лаура, къде беше? И виж само на какво прилича роклята ти!

— Просто имах нужда да остана сама, това е всичко.

Старата жена ме хваща за ръцете.

— Скъпа, направо си замръзнала.

Взема вълнен шал и го мята на раменете ми.

— Карина изпрати съобщение — добавя. — Пита дали може да се отбие тук утре следобед. Отговорих, че може, разбира се.

Преструвам се на настинала, за да избегна вечерята с баща ми. Имам да му казвам много неща за Беатриче и Алегреза, но първо трябва да събера достатъчно твърдост за подобен разговор. Само се надявам, че ще успея да го накарам да разбере на какво са способни жените от Сегретата. Всеки път, когато се замисля за своето признание, чувам тихия глас на Алегреза. *Само да продумаш и една дума за Сегретата, пред когото и да било — и ще се простиш с живота си.* Всеки път, щом затворя очи, виждам как наоколо ми се събират маски.

Заспивам по-лесно, отколкото съм предполагала, и се събуждам чак на сутринта. Мислите ми са прояснени. Вече мога да говоря с баща си. Той няма да е в състояние да пренебрегне разказа ми за последните часове на Беатриче. А ако остана между тези стени, никой, дори Сегретата, няма да успее да ме докосне.

Фаустина чува, че съм се размърдала, и идва да ми помогне с обличането.

— Ще ми се да можеш да спя като теб — признава тя, докато дърпа зелената рокля над раменете ми. — Но, уви, едва успявам да задрема, и то само на моменти.

Спомням си хъркането ѝ, докато Джакомо ме рисуваше, и ако не е мисълта за онова, което ми предстои, щях да се усмихна.

Питам я къде е баща ми и старата дойка отвръща, че е в библиотеката.

— Ела с мен — казвам ѝ. — Трябва да поговорим с него.

— Какво искаш да кажеш, дете? — пита ме Фаустина, докато ме следва по петите.

Не отвръщам; тя едва събра сили да разкаже пред мен за смъртта на Беатриче, не искам да избяга. Ако присъства, докато излагам историята пред баща си, мога да се обърна към нея за подкрепа. Опитвам се да формулирам думите си.

Татко, Беатриче е била убита. Или, Татко, трябва да ви кажа нещо ужасно. Седнете.

Чукам на вратата и баща ми извиква да вляза. Той вече седи на старинния кожен стол, от който майка ми ми четеше истории навремето. Фаустина кърши ръце зад гърба ми, сякаш предусеща, че съвсем скоро ще ѝ се наложи да поеме някакво допълнително задължение.

— Татко... — започвам.

Спира ме кашлица, идваща откъм прозореца. Там стои една жена, прошарената ѝ със сребристи кичури коса отразява сутрешната светлина.

Алегреза.

— А, ето я и нея — смее се баща ми. — Точно човекът, с когото искахме да поговорим.

Леко навеждам глава и правя предпазлив реверанс по посока на Алегреза. Какво прави тук? Дали вече не е чула за опита ми да преследвам Бела Дона през покрития с локви площад?

— Колко е хубаво, че ви виждам, Алегреза — казвам любезно, макар да се чудя дали долавя тревожната нотка в гласа ми.

— Подобно — усмихва се Алегреза. — Днес следобед ще има рецитал, посветен на предстоящата женитба на Николо и Паулина. Просто питах баща ти дали ще искаш да ме придружиш. Знам, че двете с Паулина сте близки приятелки.

Баща ми мята към мен един от своите изпълнени с очакване погледи. Умът ми бързо работи.

— Много мило от ваша страна, че сте се сетили за мен, но се страхувам, че следобед очаквам гостенка — Карина. Не съм я виждала от смъртта на съпруга ѝ. Не искам да съм навън, когато се отбие.

Баща ми изправя гръб в стола си.

— Глупости, Лаура. Този рецитал започва след час. Ще се върнеш съвсем навреме. — Той се обръща към Алегреза. — Нали така?

— Лаура сама ще реши дали иска да дойде или не. Не искам да *принуждавам* никого — отвърща Алегреза. Линията на челюстта ѝ се стяга.

— Е — започва отново баща ми с тежък решителен тон, — знам, че дъщеря ми споделя моята гледна точка, а именно, че присъствието на подобно прекрасно събитие е истинска привилегия. Не е ли така, Лаура?

Виждам как Фаустина ми хвърля тревожен поглед; усеща неохотата ми. Но не мога да се противопоставя на обединените им усилия. *Calma*, казвам си. Не бързай. Не се издавай.

— Да, разбира се, татко. Колко глупаво от моя страна. С удоволствие ще ви придружа, синьора Ди Роко.

Мислех, че слънцето ще се покаже, но когато излизаме от къщата на баща ми, по небето пълзи огромната пелена на облак. Алегреза ми подава ръка и аз неохотно плъзвам длан в нейната.

— Къде ще е рециталът? — питам.

— Почакай и ще видиш.

Двете вървим мълчаливо, промъкваме се из града по коридори от камък. Ще ми се да бях поискала Фаустина или Бианка да ни придружат, но допускам, че Алегреза щеше да има готов хитър отговор и по този въпрос. На всеки завой кожата ми настръхва от страх, като си представя как Бела Дона изскача срещу мен. Опитвам се да мисля рационално. Алегреза със сигурност нямаше да дойде да поиска лично разрешение от баща ми да ме вземе, ако намерението ѝ е било никога да не се върна у дома?

Завиваме по една мръсна алея и стигаме до изцапана дървена врата. Алегреза изважда ключ и го превърта в ключалката.

— Няма никакъв рецитал в чест на Николо и Паулина, нали? — казвам.

— Не съвсем — усмихва се.

— Къде ме водите в такъв случай? — започвам да отстъпвам назад.

— Моля те, не се притеснявай — успокоява ме тя и ме хваща за ръката. — Извинявам се за измамата. Трябваше да се погрижа баща ти да не заподозре нещо.

Отваря вратата и ме въвежда вътре, после я затваря зад нас и отново я заключва. В краката ни се виждат стръмни каменни стъпала, водещи надолу Алегреза трябва да се наведе, за да избегне ниския таван. Отгоре висят мъх и някакви странни малки бели сталактити, все едно сме в пещера, а във въздуха витае миризма на влага. Спирам в основата на стъпалата.

— Ела, ела. Ти си една от нас, Лаура. Няма от какво да се страхуваш.

Отпред се вижда мъждивата светлина на няколко запалени свещи. Пространството се отваря в голяма изба, пълна със стари рафтове и бутилки. Шест-седем жени от Сегретата ни очакват, скрити зад безизразните маски. Не съм си взела моята и за момент се чувствам така уязвима, сякаш съм застанала гола пред тях. Разпознавам Грация с нейната черна котешка маска. Знам твоята тайна, мисля си, като се опитвам да устоя на изкушението да я разоблича тук и сега; да ѝ кажа, че вчера я видях в катедралата. Но вратата е заключена зад мен. Разкрия ли тайната ѝ сега, ще загина, невидяна от никого. Най-вероятно ще си умра с тайната ѝ. Мъчително преглъщам.

— Какво ще стане, ако баща ми разбере, че не е имало рецитал? — прошепвам на Алегреза.

— Няма да разбере.

— Откъде сте толкова сигурна?

— Защото никой няма да му каже — казва го така, сякаш е неопровержим факт. Слага маската на бухал пред лицето си и очите ѝ се забиват в моите, сякаш ме предизвикват да я напада.

Една от тъмните фигури леко ме докосва по рамото. Жената с лисичата маска.

— Здравей, Лаура — казва и ми подава маска, украсена с паунови пера. Веднага щом я слагам, ме обзема странното чувство, че съм в безопасност.

— Добре дошли на тази специална среща, сестри — обявява Алегреза.

Чудя се дали аз ще съм първа точка в дневния ред. Дали ще ми се карат заради атаката над Бела Дона? Дали ще поискат да узнаят защо не съм привлякла нов член?

— Бих искала всички да се запознаете с някого. Мария! — Алегрета прави знак с дългите си пръсти. — Моля те, доведи новата ни гостенка.

Една от маскираните жени отваря врата към някаква вътрешна стая. Извежда момиче, облечено в златен сатен и с черна превръзка на очите. Гърлото ми пресъхва.

Паулина.

Мария сваля превръзката. Паулина трепери, оглежда уплашено стаята.

— Какво искате от мен?

Паулина, годеницата на сина на дожа — идеалната последователка за Сегретата. Дали не са се уморили да ме чакат аз да я привлека? Ще ми се да можех да захвърля маската си, да се спусна към нея и да я изведа оттук. Но ако остана скрита, може би ще имам големи шансове да я защитя.

Алегрета сериозно обяснява правилата на Обществото в детайли, точно както беше направила и пред мен. Паулина кимва. Казва на всички, че има тайна, и в стаята се възцарява същото изнервящо набъбнало мълчание, на което съм ставала свидетелка и преди.

Паулина стои твърдо, оглежда се наоколо.

— Онова, което имам да ви казвам, е, че има още едно тайно общество. Общество, създадено от граф Рафело.

Някои от жените се прекръстват при произнасянето на името на мъртвеца.

Гласът на Паулина става по-уверен.

— Рафело беше основател на общество от комарджии. Събираше хора от цяла Венеция и околностите ѝ, подтикваше ги да се включват. Седеше на маси, на които се печелеха и губеха огромни състояния. С всеки изминал ден залозите ставаха все по-високи и по-високи.

С ужас се сещам за кавгата между баща ми и графа в деня, в който двете с Карина седяхме на двора. Спомням си и за липсващите бижута на майка ми, за празните петна, където навремето висяха картините ни.

— Играеше много опасна игра — продължава Паулина. — Повечето хора, които знаеха каква е целта му, са изненадани, че мина толкова време, преди той да се срещне с края си.

Знаех си. Рафаело е убит.

Паулина е върната обратно във вътрешната стаичка. Събираме се на куп, за да преценим стойността на чутата тайна.

— От каква полза ни е тази информация, наистина? — казва една от жените. — Дори кучетата по улиците знаят, че смъртта на Рафаело не е случайна. Всички знаят, че някой го е убил, най-вероятно го е отровил.

Наистина ли не може да види истината пред очите си — че в този момент убийците стоят сред нас? За пръв път се питам дали в самото Общество няма тайни. Дълбочина от сенки. Или всичко е представление за пред мен? Може би аз съм *единствената* тук, която е държана в неведение и всичките тези жени се смеят зад маските си?

— Вярно е — отвръща Алегреза, — но истинската стойност е в информацията за комарджийския клуб. Ценно е да го знаем. Може да е в състояние да ни каже и нещо повече. Като например кои са другите членове.

И баща ми е сред тях, мисля си. Независимо от всичко не мога да понеса мисълта, че е възможно да бъде изложен на публичен срам.

— Предлагам да гласуваме дали да я приемем в Обществото — завършва Алегреза. — Всички, които сте за, кажете „Да“.

Изречените съгласия отекват от стените.

— Всички, които сте против, кажете „Не“.

Мълчание. Никой няма да забележи моят единствен глас на несъгласие, затова не казвам нищо. Ла Мута.

— Решението е взето — обявява Алегреза.

Разделяме се. Коприна и пера шумолят покрай дърво и камък и Паулина отново е извикана.

Тя стои по средата на стаята, висока и изпълнена с очакване. Провежда се ритуалът по посрещането. Алегреза я хваща за ръката и пробожда дланта ѝ с върха на ножа. Гледаме, докато не се появява тънка ивичка кръв. Паулина е спокойна, неподвижна, усмихната. Има ли някаква представа в какво се забърква?

Грация ѝ подава разкошна тъмнопурпурна маска, оформена като кичесто цвете, цепнатините за очите са обрамчени с тюркоази.

— А сега, Паулина, има ли нещо, което можем да направим за теб?

Усмивката на Паулина става леко срамежлива.

— Има едно момиче... — започва. Говори за младата жена, която срещнахме в деня на уличното представление, онази, която се смееше зад ветрилото си. Дъщерята на мъжа, за когото е работел чичото на Паулина, доколкото си спомням. Паулина колебливо казва, че иска това момиче — името ѝ е Перлита — да преживее някакво публично унижение. Тривиално зловно желание и въпреки че маските ми пречат да видя реакциите по лицата на другите жени, не съм изненадана, когато Алегреза поклаща глава.

— Подобно нещо не е редно — отвърща тя. — Ние действаме съобразно код на честта.

Замалко да се изсмея подигравателно. Паулина се изчервява.

— Ами, аз... аз...

— Няма значение — прекъсва я Грация. — Сигурна съм, че ще дойде време, когато наистина ще можем да ти помогнем.

Паулина възвръща самообладанието си и жените се пръсват, за да си поговорят една с друга. Приближавам до приятелката си.

— Поздравления, Паулина.

Виждам как очите ѝ се разширяват зад маската.

— Лаура? — в гласа ѝ се долавя известна доза притеснение. — Това ти ли си? Ти никога...

— Шшт — прекъсвам я. Навеждам се към нея, за да е единствената, която ще чуе думите ми. — Внимавай. Обществото не е това, което изглежда.

— Но *ти* си негов член — отвърща тя. — Какво имаш предвид?

Алегреза внезапно изниква до нас, подобно на привидение.

— Паулина, извини ме, но трябва да кажа нещо на Лаура.

Прави ми знак да отида до края на групата от жени и аз се подчинявам.

— Изглеждаш ми притеснена, Лаура. Има ли нещо?

— Защо, трябва ли да има? — отвърщам.

Тя сваля маската си и ме поглежда право в очите, затова и аз правя същото.

— Венеция е опасно и плашещо място — нежно казва Алегреза. — Трябва да си имаме доверие.

Кого се опитва да заблуди? Трябва да ме смята за глупачка, също като Джакомо. Виждам как Паулина си бърби свободно с останалите жени, така, както прави винаги по време на парти. Подмамили са приятелката ми в мрежата си и предат нишката си около нея.

— Аз не ви вярвам — признавам.

Лицето ѝ се сгърчва, сякаш съм ѝ ударила плесница.

Отивам към вратата.

— Трябва да си вървя у дома. Карина скоро ще дойде и не искам да я подвеждам.

Алегреза не се опитва да ме спре. Тръгва след мен нагоре по стълбите и отключва вратата, за да ме пусне да изляза.

— Внимавай — предупреждава ме. Гласът ѝ е дълбок и загрижен. — Спомняш ли си, че ти казах, че си обвързана с нас, Лаура? Е, ние също сме обвързани с теб. Ако някога си в опасност, обърни се към мен.

Кимвам и се отдалечавам под лъчите на следобедното слънце, но не мога да си представя, че изобщо някога отново ще я помоля за помощ. Когато поглеждам назад, тя стои — висока сянка на прага.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Карина ме чака в салона, бледо и изтъняло копие на самата себе си. Бианка сервира кана с лимонов сок и захар, разтворени във вода. Сипва го в две чаши.

— Къде беше? — пита ме Карина.

Приближавам и вземам студените ѝ длани в своите.

— О, съжалявам. Аз...

Тя плаче, затова обвивам ръце около нея.

— Бианка, остави ни, моля те.

Хващам Карина за ръката и я отвеждам до мекия стол на майка ми. Предлагам ѝ кърпичка.

— Чувствам се толкова изгубена без него — казва след известно време тя, — и ако можех да намеря... — Поглежда ме и в очите ѝ се четат страх. — Мога ли да ти имам доверие, Лаура?

— Заклевам се в паметта на скъпата ми сестра — отвърщам.

Тя поема дълбоко дъх и поглежда към вратата.

— Бианка си отиде.

Карина кима.

— Те имат шпиони навсякъде.

— Кои?

— Знаеш — прошепва.

Погледът ѝ ме умолява да произнеса думата, да наруша клетвата си пред Алегреза. Но дори и сега не мога да го направя.

— Сегретата! — завършва приятелката ми.

Отпивам от сока. Най-вероятно Карина не знае за членството на собствената си майка в Обществото.

— Мисля, че те са убили и Беатриче — казвам. За пръв път изричам на глас подозренията си и това, че произнасям думите, засилва моята убеденост.

Карина изправя гръб, свъсва вежди.

— Имаш ли доказателство?

Поклащам глава и изброявам възможно най-добре доказателствата, които съм видяла със собствените си очи. Не споменавам за своята връзка с маскираните жени, но празнините в историята ми са очевидни и Карина с лекота разчита липсващите елементи.

— Боже мой! — възкликва тя. — Ти си една от тях, нали? — Започва да се изправя, но аз я умолявам да не си тръгва.

— Една от тях по име, но не и по душа — отвърщам. — Подлъгаха ме с обещанието да развалят годежа ми с Винченцо.

Карина дълбоко въздъхва.

— Ако това, което казваш, е вярно, тогава ти, ние, трябва да действваме внимателно.

— Заклевам се в гробовете на майка ми и на сестра ми, че не лъжа. Трябва да има на кого да кажем, може би на някого от Великия съвет.

Лицето ѝ става твърдо.

— Не! Рафаело знаеше за съществуването им, също и Беатриче, и виж какво им се случи. Трябва да пазим тази информация само за себе си, докато не сме напълно сигурни.

— Аз съм сигурна.

— Докато не сме сигурни, че е безопасно.

Ще ми се да мога да поговоря с Карина за Джакомо, за усещането, което разяжда стомаха ми, подобно на глад. Но все още се чувствам глупаво поради факта, че съм повярвала на сладките му приказки, а личната ми болка не струва нищо, когато сенките на Сегретата кръжат над разговора ни, подобно на хищни птици.

След като Карина си тръгва, изтръгвайки от мен обещанието, че няма да действам прибързано — „и в никакъв случай не говори с баща си“, — аз изритвам настрани обувките си и се тръшвам на леглото. Ако бях в манастира, някъде по това време щях да съм на път за вечерната молитва. През времето, прекарано там, животът ми беше така организиран, че трябваше да давам отчет за всеки миг от всеки ден; сега се чувствам като гондолиер, който е напуснал сигурното убежище на каналите и плува през виещи се течения, опитвайки се да не бъде изхвърлен в морето.

На вратата ми леко се почуква. Измъквам бързо книжката с любовна поезия на майка ми изпод възглавниците си и се преструвам

на погълната от страниците.

Бианка. Изглежда така, сякаш се опитва да не се смее.

— Онзи мъж отново се появи — информира ме тя.

— Кой мъж?

— Нали знаеш, Джакомо. Художникът.

Смъквам се от леглото и заставам на студения под.

— Е, трябва да кажеш на художника да изчезва още тази минута и повече да не се вясва тук.

Бианка отваря уста да ме прекъсне, но аз вдигам ръка.

— Уведоми го, че няма да му позирам нито днес, нито някой друг ден. Гледай да схване посланието ми. Когато си тръгне, ела да ми съобщиш.

— Ето това се опитвам да ти кажа. Той вече си отиде. Просто дойде да остави картината.

— Да я остави ли? Та тя не е завършена.

— Той твърди, че е — казва Бианка.

Не е възможно да я е довършил. Едва вчера тя беше просто едно призрачно очертание. По принцип трябваше да му позирам поне още два пъти. Бианка трябва да се е объркала.

— Изчакай един момент — поръчвам й.

Докато намятам шала на раменете си и отново обувам пантофките си, се усмихвам с перверзна наслада при мисълта за гнева на баща ми, когато види нескосното дело на Джакомо, за това, как го вика да се върне посрамен и го принуждава да обясни какво става. Точно това заслужава! С всяка следваща крачка очаквам да чуя гневните изблици на баща ми.

Пристъпвам с боси крака по коридора, отвеждащ към атриума, и заварвам татко там. Помежду ни се издига стойка, на която забелязвам гърба на платно.

— Татко?

Баща ми гледа втренчено картината. По челото му няма бръчки, лицето му изглежда доста спокойно. Мисля, че дори може би се усмихва.

— Ела — казва ми нежно. — Ела тук и виж как те е уловило момчето.

В гърдите ми се надига жлъч. Заобикалям отдалеч статива и отивам до баща си. Целият свят е притаил дъх заедно с мен.

Бавно примигвам, после отварям широко очи.

— Какво ще кажеш? — пита баща ми.

Ахвам, защото онова, което виждам, е нещо изключително. Картината излъчва сияние и е идеална до най-малкия детайл. Пристъпвам по-близо, за да огледам всяка извивка. Ноктите ми, цветът и сенките на ключиците ми, синьото на очите ми, вълните на косата ми. Формата на веждите и наклонът на главата ми, блясъкът на слънцето по кожата ми. Как е успял да улови цветовете и формите ми по подобен начин, без да съм била пред него? Боята е все още влажна, nelaкирана и изглежда като жива. Корсетът на майка ми стои по-ниско на гърдите ми, отколкото си спомням, а в погледа ми има някакво предизвикателство, което сигурно е ехо от настроението ми, когато се разделяхме. Има и нещо друго, което е невъзможно да бъде обяснено, и аз усещам как гневно се изчервявам при тази мисъл. Защото всеки, който погледне тази картина, може да заподозре, че създателят ѝ знае за мен повече, отколкото аз самата.

Фаустина и Бианка също се вмъкват вътре, за да видят творбата. Плясват с ръце и ахват в доволен унисон. Не виждат дързостта в мазките на четката.

— Да — отбелязва баща ми, — наистина много си приличаш. Предполагам, че заслужава парите си. Фаустина, върви в двора и му дай това. — Подава на дойката ми една намачкана кесия.

— Но той вече си е тръгнал — възразявам, хващайки се за думите на Бианка.

— Де тоз късмет! — шегува се баща ми. — Работниците никога не забравят, когато някой им дължи нещо. Не, той чака вън, на пейката на Беатриче.

Преди някой да е решил нещо друго, аз грабвам кесията от ръцете на удивената Фаустина.

— Дай, аз ще му ги занеса — казвам и тръгвам с решителна стъпка към двора.

Страните ми горят. Ще се изправя срещу него. Ще му кажа, че не искам повече никога да го виждам да доближава до тази къща, нито да рисува повече мои портрети или да ми изпраща заблуждаващи подаръци под измисления повод, че е загрижен и мисли за мен.

Той седи там, където каза баща ми, ръцете му са опънати върху облегалката на пейката, обутите му в кожени ботуши стъпала са твърдо

опрели в земята. Когато ме вижда, става.

— Лаура! Благодаря ти. Благодаря ти, че излезе. Моля те, седни при мен. Изпитвам силна нужда да поговоря с теб.

Не сядам. Устните ми треперят пряко волята ми.

— Не ме наричай по име. Аз съм синьорина Дела Скала, а ти... ти си просто един художник, на когото баща ми е платил да си свърши работата.

Хвърлям кесията на пейката.

Той дори не я поглежда. Очите му са забити в мен.

— Но, Лаура...

— Престани! Нямах право. Не е редно от твоя страна.

— Загубил съм представа за това, кое е редно и кое — не — въздъхва той.

— Тогава ми позволи да ти изясня. Не искам да имам нищо общо с теб. Искам да стоиш далеч оттук. Портретът е завършен и ти е платено изцяло. Няма причина да се връщаш.

— Не, има — отвърща Джакомо. — И това е най-добрата причина от всички на света.

Поставям ръце на кръста си, виждала съм как Фаустина го прави за пред пияните просяци, които се влачат по улиците.

— О, нима?

— Лаура, Беатриче и аз не сме били любовници. Заклевам се.

Широката му гладка ръка е опряна в гърдите му, пръстите му мачкат меката бяла риза. Очите му са искрени, с цвят на опушен лешник. Не мога да погледна към тях, иначе съм загубена.

Камбаните на „Сан Марко“ започват да бият и аз усещам как сърцето ми бие в един ритъм с тях.

— Разполагаш с толкова време, колкото продължава биенето на камбаните, за да обясниш какво имаш предвид.

Зън, звънва камбаната.

— Тя дойде при мен. Бяхме се запознали случайно на откриването на олтара в църквата „Сан Марциале“.

Зън. Свивам устни и забивам поглед в земята.

— Казах, че аз също съм художник, това е всичко.

Зън. Гледам силните очертания на сянката му върху камъните.

— Искаше да учи. В началото не бях сигурен — предупредих я, че хората няма да одобрят. Но тя настоя.

Зън.

— За Бога, Лаура, трябва да знаеш колко упорита може да бъде тя!

Зън.

Навежда очи надолу за частица от секундата.

— Искам да кажа — колко упорита беше тя.

Звуците на последното извъняване трептят над главите ни и той млъква. Обръщам се, за да не види сълзите, насъбрали се в очите ми. *Знам* колко упорита беше тя и си спомням скиците ѝ от нашето детство. На нашата майка, на корабите в пристанището, на мен. Сълзите преливат и плъзват по страните ми. Много съм лъгана, но истината в думите му блести по-ярко от слънцето.

— Ще си вървя — казва тихо Джакомо. Слушам отдалечаващите се стъпки.

— Веднъж прекара два дни в обиколки из улиците, за да търси едно кехлибарено колие, което беше изпуснала — казвам. — Всички ѝ повтаряха да се откаже. Тя се измъкна навън посред нощ. Когато се върна, го държеше високо над главата си, подобно на трофей.

Той спира до портата. Когато се извъръща към мен, се усмихва.

— Типично за нея.

Отново млъкваме, но вече обърнати един към друг.

— Знаеш ли, единственото, което правеше, беше да говори за теб — продължава Джакомо. — И накрая, преди дори да съм те видял, ти беше всичко, за което ѝ говорех и аз.

Вятърът шепне в кипарисите. Струва ми се, че чувам някой да плаче, но всъщност онова, което съм чула, е гукането на гугутка високо над главите ни. Не мога да продумам.

— Мисля, че се влюбих в теб още преди да сме се срещнали.

Втрещвам се в него. Не помръдвам. Чудя се дали не ми се е причуло.

— Какво каза?

— Ти си всичко, за което мисля. Опитах се да го променя. Но, Лаура, не мога да те изтръгна от ума си. Няма да съм в състояние да рисувам друга картина до края на живота си. Освен ако не е картина, на която си и ти.

Кафявите му ръце са разперени от двете му страни някак умолително. Верижката около врата му изведнъж проблясва и на мен

отново ми се струва, че все едно е ангел с капчици боя по ръцете.

Приближаваме един към друг. Посягам към лицето му и ръката ми изглежда бледа на фона на кафявата му кожа. Пръстите ми описват едва доловимите височини и спадове на трапчинките му, поглаждат наболата му брада.

— Лаура — произнася той. Звукът на гласа му, докато произнася името ми, има вкус на сладко вино — нещо богато и сложно, което никога преди не съм опитвала. Накланям лице към него и той леко докосва брадичката ми и ме придърпва към себе си, по същия начин, по който веднъж, преди цял един ден, я бе извърнал към слънцето.

Устните му покриват моите, разтварят се и ме целуват.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Разнася се вик и двамата се разделяме, за да видим как Фаустина вдига ръце във въздуха и после закрива уста с тях. Шумно слиза по стълбите и се запътва към нас.

— Махай се от нея! О, Света Дево! Остави бедното момиче. Не знаеш ли, че е благородничка? Лаура, добре ли си? Какво, за Бога, ти е направил този мъж?

Докато бърза към нас, Джакомо измърморва:

— Не бива да си създаваш проблеми. Няма да съм причината върху главата ти да падне какъвто и да било срам.

— Не би могъл да го сториш, дори да се опиташ — уверявам го. А на Фаустина казвам: — Няма нищо лошо, съвсем нищо!

Държа Джакомо за ръката. Няма да го оставя да си тръгне.

Фаустина поглежда към загорялата му длан, стисната от моята бледа ръка. Лицето ѝ се променя; челото ѝ се сбръчкава, устните ѝ се присвиват. Никога преди не съм я виждала да ми се ядосва.

— Господи Боже мой и всичките му светии! Баща ти направи лош избор, когато се спря на Винченцо, но няма мислиш, че този слуга е по-добър? О, Лаура! Ако те беше видял някой, репутацията ти щеше да е разрушена, *ей така!* — Тя щраква с пръсти. — Беатриче ще се обърне в гроба, като си помисли как се хвърляш в ръцете на този... на този... *негодник.* — Старицата ни плесва по ръцете, за да ги раздели и размахва набръчкания си пръст към Джакомо. — И ти! Да си играеш така с чувствата ѝ! Та тя току-що е излязла от манастира. Нищо не разбира. Не знае нищичко за тези неща.

— Моля те, Фаустина — опитвам се да я прекъсна, но тя гледа Джакомо с присвити очи.

— Или може би наистина си сметнал, че ще захвърли живота си, за да се свърже с някого толкова долен като теб?

— Не. Разбира се, че не, синьора — отвърща Джакомо и отстъпва назад.

— Художник! Слава на Бога, че дойдох навреме. — Фаустина започва да блъска и избутва Джакомо със старите си ръце надолу по градинската пътека към портата.

— Ще си вървя — казва той, — но ви моля да ме оставите да кажа само няколко думи на Лаура.

— Лаура? — възкликва тя, гласът ѝ е остър и изтънял при тази чудовищна употреба на малкото ми име.

Джакомо заобикаля побеснялата и останала без думи Фаустина и отново застава пред мен. Челото му е мрачно и тъжно.

— Съжалявам, синьорина Дела Скала, наистина съжалявам. Беше много непочтително от моя страна.

Сграбчвам дланите му в моите.

— Какъв е всичкият този шум? — изкрещява баща ми, излизайки на двора.

Пускаме си ръцете.

— О, няма нищо — отвърща Фаустина. — Лаура тъкмо плати на художника и той ще си тръгва. Нали така, Лаура?

Не мога да погледна към баща си, но от начина, по който рязко си поема въздух, разбирам, че е видял как двамата с Джакомо се докосваме.

— Ти, нахално куче! Веднага се махай от моята собственост. — Заповедта му се процежда през пукнатините на стиснатите му зъби. Осмелявам се да погледна към него и виждам, че лицето му е сиво като камък.

— Моля ви, татко...

— Тишина! — заповядва той и Фаустина започва да се клати на петите си.

— Господине — започва Джакомо, — вашата дъщеря няма никаква вина. Аз поемам...

— Махай се — изсъсква баща ми, — преди да си взема камшика и да те шибам от тук чак до Константинопол.

Джакомо кима и отстъпва назад към портата. Когато стига до нея, докосва върховете на двата си пръста до устните си и ме поглежда. Нежен, таен поздрав, от който едновременно ме заболява и ми се замайва главата.

Баща ми крещи след него:

— Никога повече няма да получиш дори една поръчка във Венеция! Чуваш ли ме, сополанко такъв?

Набутват ме обратно в къщата. Не знам какво предстои да се случи, но се чувствам странно спокойна.

— Вината беше на момчето — казва Фаустина.

— Знам какво стана. Видях я как го гледа — озъбва се баща ми.

Все едно не съм там. И в известен смисъл наистина не съм. Имам чувството, че нищо не може да ме засегне. Чувам думите на Джакомо, отново и отново. Той каза, че ме обича. И сега, независимо колко ще се опитват да ме извадят от равновесие, знам, че стоя на стабилна основа.

Баща ми ме дръпва за ръката и ме вкарва в библиотеката, за да поговори с мен на четири очи, но в цепнатината под вратата съзирам познатите сенки и знам, че Фаустина и Бианка са клекнали там да подслушват. Имам чувството, че съм се изправила срещу мечка в пещера — така отеква и плющи из стаята гласът на баща ми.

— Небеса! — вика той. — Какво, за бога, си мислеше?

— Изобщо не мислех — признавам. На двора се случваше нещо друго, нещо ново и нелогично.

— Това е повече от очевидно — отвърща баща ми, масажирайки слепоочията си с пръсти. — Защото ти, млада госпожице, беше на крачка да съсипеш живота си. Изобщо разбираш ли какво можеше да се случи? — Това са бащински думи, гневни и страшни, но в тях има и нещо друго, освен злоба. — И с Бианка в къщата — най-голямата клюкарка в цяла Венеция! Нямах ли грам *разум*? Кой би се оженил за курвата на един художник?

Той обикаля около мен, подобно на господар, чието съкровище е изложено на риска да бъде отнето насила. Но вече ми е писнало да бъда третирана като поредната монета в сандъка му.

— Как можете да ме назидавате? — питам го. — Вие, който се грижите единствено за вас самия и за вашите политически амбиции? Ако не ми пукаше за името на това семейство, за името на майка ми и това на Беатриче, мислите ли, че щях още да съм тук?

Той замръзва на място, загубил способността си да говори. Продължавам:

— Така че не сте вие човекът, който да ми казва как да се държа! Вижте вашето собствено поведение. Какъв баща трябва да сте, за да

искате да омъжите дъщеря си за скелет, само за да си осигурите място във Великия съвет?

Устата му зейва от изненада. Не ме е грижа, че гневът, от който устните му побеляват, се е върнал, нито че лицето му изглежда като подпухнала червена пиперка.

Баща ми замахва и ме удря по бузата. Той не е силен мъж, но въпреки това кожата ми започва да пари, докато стоя на мястото си.

— Върви си в стаята — тихо процежда през зъби.

Дишането ми става рязко и учестено, докато топлината през лицето ми намалява. Гледам го напрегнато с надеждата, че забелязва огъня на съпротивата в душата ми.

— Върви си в стаята! — заповядва ми отново.

— Чух ви още първия път — казвам, извърщам се и тръгвам възможно най-спокойно към вратата.

Фаустина седи на ръба на леглото ми и кърши пръсти. Свивам се на кълбо сред възглавниците. През отворения прозорец долитат птичи песни, тежкото вечерно слънце е започнало да се излива в стаята като мед.

— Много съжалявам, Лаура.

— Вината не беше твоя.

— Не биваше да вдигам такава врява — казва старицата. — Ако не беше ме чул, никога нямаше...

— Знам. Просто си се притеснила за мен.

— Казах на Бианка да не изпусне нито дума пред когото и да било — добавя Фаустина.

— На мен пък ми се ще да разкажа на цяла Венеция — признавам, надигам глава от възглавницата и леко се усмихвам.

Фаустина поклаща глава.

— Със сигурност няма да го направиш. А и между другото, баща ти ме инструктира да не ти позволявам да напускаш стаята.

Тя размахва пръст и смръщва чело, имитирайки подигравателно баща ми. Сменя се; поне двете с Фаустина отново сме приятелки.

— Трябва да останеш тук, докато се успокои. Ще ти донеса вечерята. — На входната врата се чука и тя изхвърча навън.

Не ми се яде. Не ми се спи. Не мога да мисля за нищо друго, освен за случката в градината.

От ситуация, в която бях принуждавана да се омъжа за човек, когото не обичам, се озовах в ситуацията да обичам човек, за когото не мога да се омъжа. Отивам до прозореца и се надвесвам навън, притаявайки дъх отново, защото именно в този момент осъзнавам едно нещо: обичам го! За пръв път разбирам защо хората издълбават преплетените си имена върху кората на кипарисите. Разбирам, че любовта има нужда да бъде заявена на всеослушание. И въпреки това не мога да разкрия моята. Ако волята на баща ми надделее, възможно е никога вече да не видя Джакомо.

Фаустина се вмъква обратно при мен.

— Алегреза е тук — казва ми тя.

— Пак ли? Какво иска?

— Баща ти я помоли да те заведе да се изповядаш.

— Нямам какво да изповядвам — отвърщам, а гневът ми отново се надига.

— Той ѝ разказа всичко за художника.

Изсумтявам, представяйки си Алегреза — тя, от всички хора! — седнала пред изповедалнята върху възглавници от лицемерие, докато аз изливам греховете си вътре. Но знам, че тя е тук поради друга причина.

Фаустина приглажда косата ми с ръце и после я вдига нагоре в стегнат кок, опасан с панделка, за да изглеждам сериозна и разкаяна. След като старата жена излиза от стаята, вземам маската си и я скривам под наметалото. След случилото се, се чувствам дива и безгрижна, нямам какво да губя. Алегреза ме чака в атриума, чертите на лицето ѝ са в сянка.

— Лаура — казва мрачно тя и кимва по посока на баща ми. — Ела с мен и всичко ще бъде наред.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Слънцето най-накрая изчезва зад хоризонта, когато Алегрета ме завежда до скупчените гондоли при Мацини.

— Къде ме водите?

— Ти си член — отвърща протичко тя, — и има събрание.

Седим мълчаливи, докато гондолата завива надолу по някакви канали, които никога не съм виждала. Когато слизаме, установявам, че сме на място, което не познавам — в източната част на града, там, където се строят лодките. Пресичаме бързо тесните алеи и стигаме до малка, сива, ръбеста църква. Вътре танцуват пламъците на дузина свещи. Маскираните жени тихо ме поздравяват. Други просто ме докосват по ръката или рамото за добре дошла.

Успокоявам се. Доловила съм целия ритъм и всичките звуци на едно обичайно събиране на Сегретата. Вероятно ще присъствам именно на това.

Алегрета бавно отива до олтара и жените потъват в мълчание. Тя винаги успява да накара само с жест една зала да притихне.

Две жени въвеждат дребно, бледо, красиво момиче и го съпровождат до центъра на осветената църква. Косата на момичето е гладка и светла, очите — големи и кафяви, срамежливи и трепетни.

— Добре дошла, Сесилия — казва Алегрета. — Това е Обществото на тайните и ти трябва да ни кажеш своята.

Жените стоят неподвижно. Искане ми се да успокоя това момиче, което изглежда толкова уплашено. То започва да говори с лиричен, гърлен глас и колеблив италиански, загладен от едва доловим акцент.

— И вие ще ми помогнете? — пита тя. — Казах ми, че можете да ми помогнете с моя любим. Той не е войник и не бива да го карат насила да се бие.

— Ако тайната ти е достатъчно стойностна, можем да уредим да бъде освободен от военна служба.

— Тайната ми е ценна — отвърща Сесилия. — Отнася се до дожа на Венеция.

Из стаята се разнасят приглушени гласове. Останалите сигурно се чудят също като мен дали не са чували въпросната тайна и преди.

Момичето вдига глава и леко повишава глас.

— Всъщност, това е по-скоро тайна, отнасяща се до неговия син.

Усещам как застаналата до мен Паулина се напруга.

— Тайна, която касае Николо? — притеснено пита тя.

— Не Николо — отвърща Сесилия. — Другия син, Роберто. Онзи, който би трябвало да е мъртъв.

Би трябвало? Разговорите секват. Тишината е осезаема, въпреки че някои жени отправят поглед към Грация. Очите ѝ бляскат иззад котешката маска, но тя нищо не казва.

Сесилия поглежда нервно към Алегреза, която леко кимва.

— Продължавай.

— Искам да ви кажа, че първородният син на дожа е жив.

Жените избухват в недоверчив хор.

— Тя лъже Сегретата! — вика една.

— Заблуждава ни! — крещи друга. — Това не е истина.

— Видях го със собствените си очи — настоява Сесилия, извисявайки глас над суматохата. — В Париж.

Алегреза приближава към момичето и маскираните жени отново замлъкват.

— Това е сериозно твърдение — отбелязва Алегреза. — Костите на момчето почиват в гроб в същия този град.

Лицето на Сесилия се сгърчва.

— Какво мога да кажа? Той ми разказа за детството си и за вендетата, която го е прогонила оттук. Бил е ранен от меч и е прекарал много седмици на легло, докато се възстанови.

Въпреки че е все още уплашена, тонът ѝ е убедителен. Протяга длани напред, за да покаже, че няма какво да крие. В очите ѝ няма и следа от лицемерие.

Много от жените се събират около Грация, която тежко се обляга на една от тях. Разхлаждат я с ветрило, а една се втурва да ѝ донесе табуретка, на която да седне.

— Жив е? — промълвява тя. — Убиецът на сина ми е жив? И е в Париж? — звучи неориентирано, все едно че е пияна от новината.

— Вече не е в Париж — отвърща Сесилия. — Върнал се е във Венеция.

Грация проплаква и припада върху съседката си. Алегрета призовава за тишина.

— Засега няма как да знаем дали това е истина или не. Ще разпитам Сесилия по-подробно и пак ще се съберем.

Паулина ме хваща за ръката и ме придърпва в един ъгъл. Очите ѝ са разширени от страх през процепите на маската.

— Не е вярно — казва тя.

— Това момиче няма причина да лъже — отвърщам възможно най-внимателно.

— Не разбираш ли какво означава тази новина?

Вниманието ми е съсредоточено върху жените, които свестяват Грация. Поклащам отрицателно глава.

— Ако Роберто е жив, тогава моят Николо вече не е първият син.

Главата ми рязко се извъръща към нея. Шокирана съм.

— Дори и да не е наследник, той все още е добър съпруг.

— Но не е мъжът, за когото го смятах.

— Ти ми каза, че го обичаш, със или без богатство.

Паулина въздъхва.

— Ами да, но нещата не са толкова прости.

Приятелката ми съсипана се отправя към вратата. Грация се е надигнала от пейката, отблъсква подкрепящите я ръце на останалите жени.

— Алегрета, може ли аз да поговоря с момичето?

Алегрета кимва и Сесилия изглежда обзета от ужас, когато Грация тръгва към нея, развяла полите на черната си жалейна рокля.

— Няма защо да се страхуваш от нас — успокоява я Грация, — стига да казваш истината.

— Моля ви... Аз само... Не мога да ви кажа повече.

— Когато става дума за тайни, винаги има какво още да се каже.

Първо, как си срещнала този човек, който твърди, че е Роберто?

— Учеше с брат ми — обяснява Сесилия, — преди две години, в Париж. Доверил му се е и така и аз разбрах.

— За какво е учил? — пита Грация.

— За художник — отвърща момичето.

Настръхвам под маската си. Опирам ръка в една колона, за да запазя равновесие.

Грация поглежда момичето и казва:

— Значи това е непотвърдена, спорна информация от брат, когото не можем да разпитаем.

— Брат ми е толкова лъжец, колкото и аз — отвръща Сесилия. — Той твърди, че Роберто носи верижка с медальон, на който е гравирани кръстът на дожа. Никога не го сваля.

Изведнъж изстивам, съмнението прониква през порите ми. Моят художник с неговите къдрици и добри очи е първородният син на дожа! Джакомо е Роберто. Костите му не лежат в порфирния саркофаг в „Сан Марко“, по тях все още има плът. Плът, която съм докосвала. Дъх, който се е сливал с моя.

Сещам се с каква усмивка го гледаше херцогинята по време на лова. Спомням си какво каза дождът за таланта му и как пръстите на Джакомо си играеха с медальона на врата му, когато ми разказваше за миналото. Всичко е различно от това, което изглежда. Не вярвай на никого във Венеция. Няма приятели. Тези части от моя личен катехизис бучат в главата ми. Но внезапно осъзнавам нещо. Няма да се вслушам в колебанията, посадени от гласовете на други хора. Ще слушам сърцето си.

Свалям задушавачката ме маска и я пускам на пода.

Разпитът на Грация продължава и за всеки неин въпрос Сесилия има готов отговор. Виждам как майката на Карина става твърда като камък. Решителността ѝ нараства като огромна вълна, задвижвана от справедлив гняв заради дълг, който е смятала за платен преди много време, но той се е оказал платен с фалшива монета.

— Кръвта му принадлежи на семейството ми — прошепва мрачно тя.

— Но това е глупаво! — възкликвам. — Вендетата е била преди много години. Сега Роберто е мъж. Ако изобщо е жив.

Жените се обръщат към мен. Към откритото ми лице.

— Съпругът ми ще каже, че всичките тези години не са му се полагали — отвръща Грация.

Правя съзнателно усилие да успокоя бученето на мислите в главата ми. Трябва да го открия.

Трябва да го предупредя. Щом са способни да убият едно единадесетгодишно момче, за тях един голям мъж ще е нищо.

— Извинете ме — казвам и си проправям път сред жените.

— Къде отиваш? — вика някой след мен.

— Ние сме твоите съветнички — добавя друга, като ме хваща за ръката. — Не нарушавай клетвата, която си дала пред Сегретата.

Не мога да се освободя от хищните ѝ дълги нокти. Но Алегреза поглежда спокойно надолу и казва:

— Оставете я да си върви. Не можем да я държим тук.

Повдигам полите си, втурвам се през вратата и се спускам по стълбите. Оставям жужащите скупчени жени зад гърба си. Трябва да го намеря.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Благодарна съм, че анонимното наметало, което носех по време на събранието, до известна степен ще ме прикрива по време на това пътуване.

Една гондола се клатушка по водата, гондолиерът си вее пред лицето с широкополата си шапка.

— Моля ви! Моля ви, господине, закарайте ме до Лидо. Трябва да стигна до квартала на артистите.

Той ми подава ръка, за да ми помогне да се кача.

— Ще ви закарам възможно най-бързо. Седнете и затаете дъх.

Полагам неимоверни усилия да запазя спокойствие и да мисля логично. Тайната на Джакомо го е последвала през цяла Европа, подобно на упорита инфекция, от която няма излекуване. Смъртната му присъда е подписана и той няма представа за това, но същото се отнася и до много други. Все още има време.

Когато минаваме покрай един нисък склад, гондолиерът пита къде точно да ме остави. Усещам как ме обзема паника, когато осъзнавам, че не знам.

— Познавате ли един човек на име Джакомо? — глупав, уплашен въпрос, роден от отчаянието.

— Познавам няколко мъже с това име — усмихва се той.

Гласът ми звучи задавено.

— Художник е. Познавате ли *някого*, когото да попитам?

Гондолиерът слиза от лодката си и ме хваща за ръката, докато скачам навън.

— Изчакайте един момент, синьорина, ще видя дали мога да открия нещо.

Отдалечава се по една тъмна алея, след като ми е казал, че ще се върне и че е по-добре да отиде сам. Но аз не мога просто да стоя и да го чакам. Трябва да тичам.

Три парцаливи деца са провесили крака във водата и аз се спускам към тях.

— Познавате ли Джакомо? — питам ги. Те ме поглеждат и започват да се кикотят.

Гондолиерът се връща, подсвирквайки си, докато върви с бавна стъпка по алеята. Изглежда изненадан от скоростта, с която хуквам през калдъръма към него.

— Пекарят каза, че познавал един художник Джакомо — осведомява ме той. — Живее в „Калигари“, на номер седемнадесет. Отидете до края на този бряг, завийте наляво и вървете, докато стигнете „Фелучи“. „Калигари“ е третата отдясно.

Благодаря му през рамо, докато тичам. Стъпалата ми бясно трополят.

При „Калигари“ забавям стъпка, оглеждам се нагоре-надолу. Ами ако дори не е там? Може би изпълнява поръчка някъде другаде. Внезапно си го представям, изцапан с боя и подсвиркващ си като свободно момче. Но вече не е свободен.

Усещам юмруците си като мраморни блокове, когато вдигам двете си ръце и силно започвам да удрям по вратата на номер седемнадесет.

— Джакомо!

Тишина.

Моля те, бъди тук, шепна си.

Аналена ми е казвала, че отчаяните молитви понякога носят изключителна сила в себе си. Тогава не й вярвах, но в този момент — да. Вратата се отваря.

— Лаура! — усмихва се Джакомо и аз млъквам. Лицето му се мръщи. И там, на прага, той ме взема в прегръдката си и аз се притискам към него, задъхана тежко, с изпълнено от страх препускащо сърце.

— Какво има?

— В опасност си.

Той се засмива.

— От баща ти ли?

— От семейство Ферара. Вендетата.

Тези думи пресичат смеха му, лицето му пребледнява. Устните му леко се разтварят.

— Влез вътре.

Преплита пръсти в моите. Докато се качваме нагоре, тесните дървени стъпала проскърцват. На върха заставаме пред извита врата от плътно дърво. Джакомо я ритва и ме дръпва вътре. Повдига косата ми, заравя лице в нея и дълбоко вдъхва аромата ѝ.

Стаята е просто обзаведена и светла — светлината пада от два отворени прозореца на тавана. По средата стои обикновена маса, покрита с книги, скици, бележки и платна, а в ъгъла е набутан нар с омачкани чаршафи. Другата страна е пълна с бои, рамки и стативи. До нара има простичък гардероб.

— Значи знаеш? — пита ме.

Докосвам гърдите му с върховете на пръстите си и той отпуска длан върху моята. Повдигам верижката, която виси на шията му. Улавям златния медальон и внимателно го оглеждам. Виждам кръста на херцога.

— Роберто.

Метнал е одеяло около раменете ми, защото въпреки жегата не спирам да треперя. Докато крача из стаята и се опитвам да обясня какво точно знам, Джакомо клечи до малката си печка. За втори път нарушавам клетвата си пред Сегретата. На огъня къкри мъничък чайник, по ръбовете му се плъзгат капки вода. Джакомо хваща дръжката му с един парцал и сипва гореща вода в две чаши на скрина. Ръката му трепери.

— Можеше да ми кажеш — укорявам го.

Той отново приближава до мен и отпуска глава на рамото ми. Чувам дишането му.

— Минало е много време, откакто някой ме е наричал с това име — казва той. — Никога не съм искал да те лъжа.

— Разбирам — кимам, — но сега и други знаят тайната ти. Грация със сигурност ще каже на съпруга си.

— Не можем да знаем. Възможно е новината все още да не се е разпространила извън кръга на жените. В края на краищата, нали са Общество на тайните. — Говори с такова спокойствие, че имам чувството, че ще припадна.

— Не си заслужава да рискуваш — отвърщам. — Трябва да се махнеш оттук.

Джакомо сяда и забива лакти в масата, опира глава на дланите си.

— Твърде дълго време прекарах в бягане.

Остро почукване по вратата ни кара да подскочим.

— Те са! — възкликвам. — Вече са тук!

— Престани да се притесняваш толкова — прошепва той и ме докосва по лицето. — Дори клюките във Венеция не са в състояние да мобилизират всички с такава скорост. Но който и да е, възможно е да търси теб, а не бива да те откриват тук.

Изпразва едната чаша и отваря старите дъбови врати на гардероба, опрян до отсрещната стена. Пълен е с неговите дрехи: меки бели ризи, черни памучни панталони, два жакета — единият от тях с липсващо копче. Два чифта кожени ботуши.

— Моля те, внимавай — казвам, докато стъпвам вътре.

Той ме целува по устните, а посетителят долу почуква отново. Затваря гардероба, оставяйки ме обвита от тъмнина и от неговия аромат. Там, където вратите се срещат, се процежда тънка струйка светлина. Навеждам се към цепнатината и надничам през нея.

Първо чувам приглушения глас на жена, но в това ограничено пространство и с този объркан мозък не мога да го разпозная. Може би Грация е дошла сама? Чувам стъпки, но в тях няма паника. После една фигура влиза в стаята.

Наметната е с черна пелерина и застава с лице, обърнато в другата посока. Роберто стои срещу посетителката, по лицето му е изписано объркване. Когато жената смъква качулката си, изпод нея се изсипва червеникавозлатиста коса.

— Здравей, Карина — казва Роберто.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дъщерята на Грация нервно се засмива и профилът ѝ отразява светлината.

— Така, така — казва тя. — Къде си се крил *ти*?

— Рисувах — предпазливо отвърща Джакомо.

— Крил си се пред самите ни очи — продължава Карина. — Сега разбирам защо никога не съм те забелязала. Променил си се много.

— Майка ти ли ти каза?

— Като вцепенена е — обяснява Карина. — Но защо не сподели с мен, че си се върнал във Венеция? Как може да си очаквал да те разпозна в тези дрехи, с тази работа, с този начин на живот? Смятам го за пълна липса на приятелство от твоя страна.

След като тя го е открила, мисля си, значи и други могат да сторят същото.

— Много неща се случиха от времето, когато бяхме деца — отвърща Роберто. — Знаеше, че не мога да се върна, без да си осигуря прикритие. — Той махва с ръка наоколо, сякаш цялата обстановка обяснява какво има предвид.

Тя приближава към гардероба. Замръзвам с око, притиснато към цепнатината. Карина сякаш гледа право към мен, но от спокойното ѝ лице разбирам, че си внушавам.

— Проклятието на детството — мърмори тя. — Мога да ти помогна, Роберто. Затова съм тук. Знам как можеш да се върнеш обратно в обществото. Има начин.

— Не смятам, че е възможно — отвърща той. Гледа внимателно Карина, спуснал ръце от двете страни на тялото си, но не е спокоен, нито пък отпуснат.

Обърнала гръб към него, Карина се усмихва.

— Представи си какво ще е отново да бъдеш в състояние да ходиш с високо вдигната глава като сина на дожа. Представи си да се разхождаш из „Сан Марко“ в скъпите си дрехи и всички да знаят кой си и да не ти се налага никога вече да гледаш през рамо.

— Не знам — казва Роберто. — В живота на един анонимен художник има много положителни страни. — Погледът му се отправя към мястото, където се крия. Притискам ръце към гърдите си, опитвам се да успокоя дишането си.

Карина оглежда простата му стая. Мисля, че забелязвам леко злорадство в очите ѝ. Каквото и да е чувството, то изкривява гладкото ѝ лице и за секунда я прави грозна.

— Наистина ли смяташ, че има някакви предимства да живееш тук? По този начин? Заобиколен от селяни?

Джакомо притиска юмруци към бедрата си, както съм го виждала да прави и преди.

— Признавам, че не е за всеки.

— Единственото, което трябва да направя, е да кажа думата — продължава Карина. — Единственото, което трябва да направя, е да поговоря с баща си. Тогава ще се сдобиеш със свобода и с власт. Повече никой няма да го е грижа за онази глупава вендета. За Бога, мина толкова време! Дори не мога да се сетя кой започна пръв. Както и да е, ще успея да ги убедя колко безсмислена е цялата тази кръвна вражда.

Прави няколко стъпки към него и внимателно поставя ръка на рамото му. Очите му се спират върху пръстите ѝ.

— Страхувам се, че дори твоето очарование не е толкова всесилно, Карина.

— Какво стана с нашето приятелство? — пита тя. — Мислех си, че ще съм първият човек, когото ще потърсиш, когато се върнеш.

— Беше трудно.

Той отстъпва назад, но тя отново се придвижва към него.

— Мислех, че ще бъдем нещо повече от приятели. Сигурна бях. Току-що бяхме пораснали достатъчно, за да сме готови за любов, когато стана онова ужасно сбиване и всичко се промени.

— Бяхме само деца.

— Мислех те за мъртъв — Карина докосва гърдите му, този път леко. Ще ми се да престане да го прави. Дланите ѝ се спускат към стомаха му.

— Ако знаех, че през всичките тези години си бил жив... ами, щях да...

Тя бавно вдига ризата му и аз притаявам дъх. Той не се противи и тялото му се открива сантиметър след сантиметър. Почти по цялата лява част на загорелите му от слънцето гърди се простира широк неравен белег и спира близо до сърцето му.

— Карина, престани — казва Роберто и се дръпва настрана.

— О, стига, Роберто. Просто гледам — тя гали гърдите му и поставя длан върху тях. Той е застанал с гръб към извитата врата. Мога само да гледам. — Казаха, че никой не би могъл да оцелее при такава рана.

— Какво правиш тук, Карина? — гласът му е напрегнат, адамовата му ябълка помръдва.

— Тук съм, защото и аз имам една тайна — въздъхва тя.

— Така ли? — пита Роберто и спуска ризата си надолу. Карина отново се извъръща настрана и свежда очи към пода.

— Ако искаш да знаеш истината, всъщност от месеци насам съм наясно, че се намираш във Венеция. Просто изчаквах подходящия момент. Чаках ето този шанс да поговоря с теб.

Роберто смръщва вежди, очевидно толкова объркан, колкото и аз самата.

— Кой ти каза?

— Аха! — възкликва Карина. — Трябва да се сецаш. Помисли си.

Възцарява се продължително мълчание. Роберто гледа право към мен, после тихо проронва:

— Беатриче.

— Жените не могат да пазят тайни — смее се Карина. — Не го ли знаеше?

— В такъв случай е споделила много мрачна тайна с теб.

— И аз не казах на никого — кимва Карина. — Макар че бих могла.

— Искрено се надявам това да е вярно — казва Роберто. Карина не обръща внимание на репликата му.

— А сега чувам — продължава тя, — че си се сближил с другата сестра. Сигурна съм, че вече знаеш за гадния, деспотичен характер на алчния й баща.

Тонът ѝ е пропит с отвращение. Тя гледа към Роберто със задоволство и очакване. Преизпълнена е с чувство за власт.

— Искам да си вървиш — казва Роберто и отива до вратата.

Залива ме вълна от облекчение. Искам да съм там, да заста на до него.

— Беатриче беше глупачка — продължава Карина. — И Лаура не е по-добра. Трансформацията се извършва пред очите ми. Карина, оголена от добрите си и мили маниери, изплюва брутално думите си.

— Беатриче ми беше приятелка — казва Роберто. — А сестра ѝ е нещо много повече за мен.

Карина го заобикаля с накъсан смях.

— Много повече?

— Да. Много повече. Обичам Лаура дела Скала и мисля, че и тя ме обича.

Тялото на Карина се вдървява.

— Не говори като глупак, Роберто. Лаура не е нищо повече от едно току-що излязло от манастир наивно момиче. Няма маниери. Невежо е. *Няма опит*. Не може да задоволи сина на един дож.

— Тя е най-красивата жена във Венеция — възразява Роберто. — Единственото, което ме преследва в момента, е страхът, че не съм достатъчно добър за нея.

— Е, ако това е единственото, което те плаши, значи си по-голям глупак, отколкото съм те смятала — тросва се Карина. Но тялото ѝ се променя; тя прокара пръсти през косата си, гласът ѝ става по-мек, по-меден, по-гърлен. — Аз съм вдовица. Свободна съм и мога да освободя и теб. — Отново посяга към него, но той отблъсква ръката ѝ.

— Не — казва Роберто и отваря вратата пред нея.

— Не ме ли намираш за привлекателна? — с глупава самоувереност го пита тя. — Не мислиш ли, че от нас ще излезе една изискана венецианска двойка?

— Моля те, върви си, Карина.

Тя отстъпва зачервена назад, приглажда полите на роклята си. Поема дълбоко въздух, после премята къдриците си през рамо.

— Чудесно. Ще ти дам време. Целият град е пълен с мъже, които биха отрязали ръката си, за да получат моята в замяна и да встъпят в свещен брак с мен. Помисли си, после ме уведоми какво си решил.

Карина изчезва. Чувам бавното ѝ трополене по стълбите, последвано от затръшването на входната врата. Роберто се връща до гардероба и отваря крилата му. Все още съм наполовина вътре, когато

устните ни се срещат, ръцете му обвиват кръста ми и ме изваждат навън. Отнасят ме до разхвърляното легло.

— Беатриче никога не ми е казвала — отбелязвам, все още сърдита, че съм се сблъскала с поредната тайна.

— Помолих я да не споделя с никого. Позволих на маската ми да се смъкне в момент на слабост. Тя беше толкова добра, че никога не съм се усъмнил, че може да каже на някого.

— Тя вярваше на Карина. Аз също.

Отпускам глава върху гърдите на Роберто и плъзвам длан под широката му риза. Той леко потръпва, когато гладкостта на кожата му отстъпва място на грапавия белег.

— Болеше ли?

— Почти не си спомням — обяснява. — Ловяхме риба с един приятел, точно на зазоряване. Не забелязахме мъжете, докато не дойдоха съвсем близо. Не видяхме мечовете, които държаха, докато не беше станало прекалено късно. Помислих си, че са ме бутнали, това е всичко. Паднах във водата. Но наоколо имаше много кръв.

Ръката ми обхожда линията на ребрата му.

— Бедничкият. Само на единадесет години.

— Хората на Юлиус ме оставиха, защото ме сметнаха за мъртъв, и приятелят ми се втурна да търси помощ. Не си спомням как са ме извадили и са ме отнесли в палацото. По-късно ме обзе треска, но след като се възстанових, веднага ме изпратиха извън града, придружен от Матио. В продължение на години той се грижеше за мен в Париж.

— Значи гробът в катедралата...?

— Е празен. Майка ми настоя да погребат затворен ковчег под претекст, че лицето ми е ужасно наранено. Само шепа от най-близките хора на баща ми знаят истината.

Повдигам се на лакът и го поглеждам в очите. Роберто се опитва да ме целуне, но аз опирам длан в гърдите му.

— Трябва да помислиш върху предложението на Карина.

Очите му се разширяват.

— Защо?

— Щом Юлиус е в състояние да нападне невинно момче, със сигурност ще тръгне и след един невинен мъж. Женитбата с Карина е единственият начин да се сложи край на всичко това.

— Това ли искаш? — пита ме той. — Моля те, не ми казвай, че искаш да направя точно това.

— Разбира се, че не. Но сега говорим за *живота* ти.

— Лаура, ако се ожения за онази жена, няма да мога да дишам щастливо, докато съм жив.

— Но ако не се ожениш за нея, не можеш да останеш във Венеция.

Знам, че е по-сериозно от това; ако Роберто не се ожени за Карина, няма да е в безопасност никъде по света. Карина го е поставила в шах и мат. Сега го чака да обмисли възможностите си и да осъзнае, че няма избор.

— Но ако се ожения за нея, няма да мога да правя това. — Той гали с устни ключицата ми. — Или това. — Целува ме по устата. — Никога повече няма да мога да държа тези ръце в своите.

Докосването изпраща вълнуващи тръпки по гръбнака ми. Не искам да спира. Но през воала на страстта се мярка мрачна сянка.

— Някой ще те убие — прошепвам аз. — Може дори точно в този момент да идват за теб.

Той отново ме целува и ме успокоява, че всичко ще бъде наред.

— Майка ми не спираше да повтаря същото. И грешеше — казвам му.

— Така — отвърща Роберто и скача от леглото. — Ще ти кажа какво ще направя.

Докато излага плана си, върви към малкото си бюро. Ще пише на Карина и ще ѝ обясни как стоят нещата. Ще ѝ каже, че не могат да бъдат заедно, защото не изпитва любовни чувства към нея. После, щом тя се успокои, ще говори с Юлиус като мъж с мъж и ще го убеди, че във вендетата вече няма никакъв смисъл. Че няма да послужи на никаква цел. Не съм сигурна и му го казвам, но той настоява да опита. Убедеността му е заразна.

— А родителите ти? — питам, спомняйки си онази нощ в двореца, когато Юлиус и Грация бяха изгонени. — Баща ти умее да се преструва много добре. Прекалено добре, може би. Юлиус ще е бесен.

— Що се отнася до баща ми, в продължение на много години аз бях мъртъв за него. В продължение на осем години не бях виждал никого от родителите си.

— Но...

— Никакво „но“. Сега Юлиус е вече старец. Скръбта му е стара и изхабена. Ще разбере.

Роберто дръпва едно чекмедже и започва да рови из него. Приглажда парче бежов пергамент и потапя паче перо в малко шишенце с черно мастило. Гледам го как пише своя отказ. Казва, че ще намери приятеля си Матио, който ще отнесе писмото до Карина.

— Полудял ли си? — отново го моля. — Стой тук.

Роберто ми се усмихва.

— Скоро ще се върна и ще донеса една бутилка „Вин Санто“, за да празнуваме.

— Да празнуваме какво?

— Всичко. Живота. Свободата. Любовта.

Часът, в който го чакам, е мъчение, каквото никога преди не съм познавала. Представям си как го отвличат или по-лошо — как лежи на някоя улица с моето име на уста, а кръвта му изтича. Но скоро чувам стъпките му нагоре по стълбите и Роберто се втурва в стаята с усмивка на лице, стиснал бутилка за гърлото. Прегръщаме се и той ме завърта около себе си.

— Свършено е. Вече трябва да е получила писмото.

Отваря виното и пием от една и съща чаша. Вкусът е сладък и богат, притъпява чувството на ужас. Може би скоро всичките ни дни ще бъдат като този.

— Утре ще отида да се срещна с баща ти — обявява Роберто.

— За какво?

Лицето му изведнъж става сериозно.

— Ами... за да му кажа за моите намерения. Освен ако...

Със смях слагам пръст на устните му.

— Шегувам се, глупаче.

Той също се усмихва и се опитва да гризне пръста ми, после покрива вътрешната част на ръката ми с нежни целувки, а аз се кикотя, защото имам гъдел.

Това, което ни се случва, дълбоко и скъпо, пропива в костите ми. И вече имам чувството, че ще го изгубя и че след това няма да има начин да си го върна.

— Мислиш ли, че ще даде разрешението си? — пита Роберто.

Не мога да си представя физиономията на баща ми, когато разбере, че нахалният художник всъщност е синът на дожа. Чудя се какво ще направи. Ще се поклони ниско до земята? Или ще падне на колене?

— Щом успее да се надигне от пода! — отвърщам. — Ако добре познавам баща си, останалата част от Великия съвет ще бъде информирана още преди залез-слънце.

Устните му имат вкуса на сладкото вино. Когато се разделяме, очите му са мрачни.

— Беатриче много тъгуваше за теб. Липсваше ѝ. Щеше да е щастлива за нас.

Излязло от устата му, името на сестра ми звучи като тайно желание. Роберто изсушава сълзите ми с устни.

— Извинявай, натъжих те.

— Не, не е това — отвърщам. — Мисля, че към края ѝ ти си бил единственото нещо, което я е правило щастлива.

Сега не е моментът да му разказвам за нарастващата си увереност, че сестра ми е жестоко убита. Отмествам поглед встрани. Роберто вижда толкова много, когато ме гледа.

Почва да се стъмнява и на вратата отново се чука. Още преди да съм видяла посетителя, знам, че е мъж.

— Матио! — възкликва Роберто.

— Аз ще отида — казвам и преди да е успял да ме спре, се спускам боса надолу по стълбите и отварям вратата. На прага стои мрачен човек с посивяло лице и сгърчено чело, който със сигурност не е Матио. Измърморва името на Роберто, устата му е скрита зад мръсен шал. Нещо в него ме кара да потръпна. Познавам го отнякъде и заставам нащрек.

— Роберто не е тук — лъжа аз.

— Тогава му дайте това — казва мъжът и ми подава малка кутийка с размерите на дланта ми. — От Карина де Ферара е.

Имам много въпроси относно Карина, но ще ги запазя за себе си. Във всеки случай сивото лице изглежда заключено за разпити.

Занасям кутийката горе и я слагам на масата. Забелязал изражението ми, Роберто бързо застава до мен. Обгръща ме с ръце.

— Какво има вътре?

— От Карина е.

Отварям кутийката и виждам парче муселин, завързано с канап. Роберто отива до едно чекмедже и се връща с нож. Забелязвам, че върху муселина бавно се оформя червено петно.

Роберто изважда вързопчето и прерязва канапа. Бавно разгръща парчето плат. Лицето му помръква.

— Какво е?

— Не гледай насам — заръчва ми той.

Диша тежко през устата. Сега вече нещо го плаши и страхът му се предава и на мен. До този момент той просто се смееше в лицето на опасността и смехът му беше като скала, за която се държах.

— Какво ти е изпратила? — питам го, но той нищо не казва. Вместо това връща муселиненото вързопче в кутийката и изважда сгънатия лист отвътре. Бележка.

— Роберто?

Мълчанието му ме ужасява. Чете посланието наум.

— Не! — простенва той. — Не, не.

— Скъпи? — питам го. — Какво става?

Опрял юмруци в масата, той провесва глава надолу. Шокирана съм, когато една сълза тупва върху изцапаната дървена повърхност и се пръсва.

Не искам да докосвам кутийката, затова заобикалям масата, заставам до Роберто и надничам вътре. В плата лежи отпуснато парче кърваво месо, розово на върха и безцветно към плътния корен. Не ми е нужно много време да разбере, че това е човешки език.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Затръшвам капачето на кутията и вземам Роберто в прегръдките си. Ужасът обгръща и двама ни.

— Матио? — питам.

— Прочети бележката — казва Роберто. Вземам я от отпуснатите му пръсти. Долният ъгъл на листа е изцапан с кръв.

Скъпи Роберто,

Ти ми изпрати отровно писмо, затова изрязвам парче отровна плът. Надявам се, че ще го приемеш като проява на милост, когато научиш, че твоят приятел вече не изпитва никаква болка, тъй като почива на дъното на лагуната.

За да спестя каквато и да е бъдеща агония и на двама ни, разчитам на присъствието ти на годежа на брат ти с Паулина. Там ще обявим любовта си пред всички.

Вечно твоя, Карина

— Ще я преследвам! — крещи той, прегърбен и съкрушен. — Справедливостта ще възтържествува!

Обгръщам главата му с ръце.

— Не, моля те. Виж на какво е способна. Виж какво е сторила току-що!

— Убила е Матио.

— Знам — отвърщам. — Още една причина, поради която да те пазим.

Инстинктът ми се оказва верен. Възможностите за избор пред Роберто се изясняват пред мен. Или трябва веднага да напусне Венеция и да се надява, че този жесток дявол няма да го преследва, или да остане. Да остане и да се ожени за Карина, за да сложи край на вендетата и да спаси живота си.

Той ме държи така, сякаш никога няма да ме пусне да си отида.

Вечерният хлад нахлува в стаята и разговорът ни прилича на тежка обсада, макар да е само между двама влюбени, които с неохота се гледат. Колкото пъти нападам със същата хладна логика — че трябва да направи онова, което казва Карина, — толкова пъти той се противи. Отвърща ми с целувки, но съпротивата и аргументите му отслабват. Крехкостта на основите им е очевидна. Любовта не е достатъчна — и двамата го виждаме. И сега, с всяка следваща целувка, чувствам как сърцето му започва да приема моята гледна точка, докато се оттегля още по-навътре зад стените си. Колкото повече приближаваме до неизбежното заключение, толкова по-надалеч се отблъскваме един друг.

— Животът ти е в нейните ръце — казвам за пореден път. — Може да го прекърши само с една дума.

Едва не добавям: „*В това е силата на тайната.*“

— По-скоро бих умрял, отколкото да се ожения за нея.

Това ме кара да седна с изправен гръб. Пламнала съм, ако не от гняв, то поне от гневна любов.

— Не говори така! Как смееш? Нямах право.

Той избърсва с палец сълзите ми.

— Прости ми.

— Няма да се ожениш за нея само заради себе си, а и заради мен.

Перверзността в думите ми не ми убягва.

— Ако го направя... ако се ожения за нея... — казва той, — тогава ще продължавам да те виждам.

Кимам, опитвайки се да не заплача отново. Знам, че той лъже и безумно го обичам заради тази лъжа. Карина няма да ни остави да се доближим един до друг.

— Трябва да сме силни — настоявам.

— А сега трябва да си вървиш, преди да забележат, че те няма — казва Роберто.

Когато си тръгвам, крайниците ми тежат. Няма повече решения, които да се вземат. Когато стигам до вратата, поглеждам обратно нагоре. Роберто допира два пръста до устните си. Преди да стъпя на улицата, събирам скръбта си около себе си, подобно на саван.

Усещането за устните му върху моите остава през целия път към дома. Дълго след като съм излязла от студиото му; дълго след като съм се прибрала в порутената къща на баща ми; дълго след като съм смъкнала дрехите си и съм се мушнала в леглото. След всичко това сънувам неговите устни върху моите.

През следващите два дни рядко напускам стаята си. Стъпките на Фаустина бързат нагоре-надолу по коридора. Стъпалата ѝ винаги са поглъщали нервността и притеснението ѝ, докато останалата част от тялото ѝ се държи така, сякаш всичко е само въпрос на най-обикновена работа. Помирисвам закуската, обяда и вечерята, докато часовете отминават. Чувам как старата ми дойка отваря вратата за посетители. Чувам я как крещи на Бианка. Но стъпалата ѝ я издават. Притеснява се за мен. Сега не може да направи нищо за своята Лаура. И макар че понякога може да бъде дразнеща като досадно насекомо, каквито са понякога хората, които обичаме, за мен тя е била и си остава едновременно и майка, и приятелка. Зад строгата маска на Фаустина се крие океан от доброта. Вярвам в нея.

В кого друго мога да вярвам? В Паулина? Та тя носи маска от мига, в който се срещнахме. В Сегретата? Почти бях повярвала и на онези жени, но вече не. И Карина. Как е възможно да съм я поглеждала толкова пъти в лицето и да не съм забелязала ужасния дявол, който се крие там?

Изваждам гравираната птичка, която Роберто бе направил за мен. Това е спомен от друго време, преди очите ми да прогледнат.

Фаустина ми носи бележка. Изпълнена е с надежда.

— Може би е нещо хубаво — предполага тя и се суети наоколо, докато отварям писмото.

Лаура,

Вече не си добре дошла на сватбеното парти на Паулина и Николо. Не се опитвай да дойдеш — само ще си навлечеш срам. Вярвам, че ти е ясно.

Смехът ми е горчив.

— Какво? Какво пише? — пита Фаустина.

Хвърлям бележката на стола, доволна, че Фаустина не може да чете. Мисля си за другата бележка, с размазаната кръв на Матио по нея.

— Не е важно — отвърщам. — Но се чувствам готова да хапна малко.

— Слава на Бога! — вика Фаустина и изхвърча от стаята.

За да направиш Фаустина щастлива, само трябва да ѝ кажеш, че си гладна.

След като е излязла, аз вземам писмото и го прочитам отново. До този момент не бях планирала да присъствам: не можех да си представя как ще се изправя пред света с неговите изрисувани лица, с конструираната веселост на една сватба. Но тази бележка с нейната лаконична злоба кара нещо да се надигне в мен. От вечерта, в която я срещнах на партито на дожа, по един или друг начин Карина винаги ми е казвала какво да правя. Тогава бях различен човек, но вече няма да допусна да ми нареждат.

Фаустина се връща с чиния, отрупана с хляб, студени меса, туршия и сирене. Има и смокини, фурми и един разрязан на парчета портокал. Достатъчно количество, за да се нахрани цяло семейство. Видът на храната ме кара да избухна в смях.

— Какво има? — пита обидено Фаустина.

— Нищо. Просто се чудя какво, за Бога, да облека за сватбата на Николо и Паулина.

— Значи ще ходиш? — мръщи се дойката ми.

— Разбира се, че ще ходя.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Обличам скромна копринена рокля в бежово и зелено. Достатъчно официална, за да подхожда на подобно официално събитие, но същевременно скромна, за да не се набивам на очи и да привличам нежелано внимание. Трябва да съм част от фона. Празненството е организирано в едно имение на дожа, което е разположено на северния бряг и сега ще бъде прехвърлено на сина му. Виждам същата сбирщина от натруфени благородници, както преди: жени, чиито лица са толкова бели, че приличат на оживял алабастр; мъже, преливащи от самодоволство. Повечето слизат на брега от собствените си лодки. Други скачат от карети, теглени от коне, и подхвърлят инструкции на своите измъчени кочияши. Познатите звуци и крясъци на празненство като това приличат на вербална атака. Гостите са посрещани от звуците на арфа и клавесин. Зървам Карина, лицето и червеникавозлатистата ѝ коса само набързо се мяркат сред тълпата. Вдигам ветрило и се скривам сред присъстващите. От Джакомо... или по-скоро от Роберто, няма и следа.

От огромната каменна арка, през която бърбрещите гости се изливат към вътрешността на величествения дом на Николо, се простира разкошен тъмночервен килим. Мъжете се поздравяват един друг със силни ръкостискания. Жените се събират на малки групички и разговарят с пискливи цвъртящи гласове.

Прозвучава гонг и гостите са отведени към галерия с витражи и оттам — към параклиса, построен към внушителната къща на Николо. Виждам Паулина в далечината, заобиколена от разноцветно ято момичета и жени, суетящи се около нея. Шаферката ѝ носи обсипания със скъпоценности брачен бокал.

До неотдавна щях да съм развълнувана от гледките и звуците на едно такова събиране. Днес не усещам нищо друго, освен горчиво свиване в стомаха. Заставам зад една колона отзад. Дори баща ми не знае, че съм дошла.

Николо и Паулина са отведени до една украсена с панделки платформа от прегърбения стар епископ, братовчед на самия дож. Паулина е красива в перленобялата си рокля и искрящ воал. Николо се усмихва сериозно в костюма си от плътна индигова коприна. Херцогът и херцогинята целуват двамата млади. Чичото на Паулина гледа, от време на време бърше очите си и кима на поздравяващите го хора.

Музиката спира. Епископът с митра на главата започва да произнася благословии на латински. Следват свещените думи за несъкрушимостта на брачната клетва, за верността. Епископът говори за съобразяването с църковните закони и накрая, макар и малко сковано, за любовта. Паулина и Николо не могат да откъснат очи един от друг и за момент дори моите собствени грижи ми се струват малко по-леки.

Церемонията завършва, брачните клетви са дадени. Гостите ще се пръснат от очакване. Точно когато тълпата започва да се разпръсква, за да вземе участия в банкета в главната зала, гонгът прозвучава отново.

Изненаданите гости гледат как Карина се качва на платформата. Самият епископ е ококорил очи. Роклята ѝ е в бяло и златно, полите ѝ са по-блестящи и скъпи от тези на Паулина. Около шията ѝ лежи екстравагантна яка от диаманти.

— Дами и господа на Венеция — започва. — Добре дошли в този прекрасен ден.

Тълпата зашумява, отчасти в знак на съгласие, отчасти от объркване, но я оставят да продължи, тъй като Карина очевидно има намерение да поздрави булката и младоженеца. За момент тя изглежда несигурна в себе си и тихо казва:

— Имам да направя едно съобщение.

Всички глави се накланят една към друга, за да могат по-добре да разменят приглушените си несигурни възклицания.

— За какво говори тя? — прошепва един мъж на жена си.

Карина плесва с ръце, за да подкани отново към тишина, и повишава глас.

— В продължение на много години две от водещите семейства в този град страдаха под савана на скръбта. Едно от тези семейства е моето. Не е нужно да говоря за онова, което е било преди, — то ме натъжава така, както би натъжило всеки, който цени невинния живот.

Юлиус, застанал в центъра на параклиса, става тъмночервен. Грация е хванала ръката на съпруга си и виждам, че полага огромни усилия да потисне онова, което бушува в гърдите му; потупва го по ръката, успокоява го. Чудя се дали изобщо знае нещо за плана на дъщеря си. Не мога да видя дожа и херцогиня Бесина, но главите на другите хора са извърнати към тях и наблюдават реакцията им.

Карина поглежда настрани.

— В името на любовта и прошката ви представям своя бъдещ съпруг. — Някои от зрителите се опитват да подтикнат останалите да подемат техните аплодисменти, но не успяват. — Излез, Роберто.

Тълпата зашумява още по-силно и тогава най-сетне го виждам. Той вдървено излиза от другата страна на олтара, лицето му е преbledняло и сериозно. Карина му протяга ръка.

Не мога да гледам, но трябва. Мислех, че съм в състояние да го понеса, че любовта ми е достатъчно силна.

— Роберто? — извисява се един глас сред тълпата. — Какво правиш?

Дожът.

Изведнъж името му е на устата на всички. Чуват се възклицания, викове, изпълнени със съмнение. Лицето на Карина се разширява от вулгарно задоволство. Гледам как Роберто я хваща за ръката. Той, който е целувал мен, който е галел моята коса и е докосвал моето лице. Лицето на Карина изглежда твърдо дори когато се усмихва, твърда изглежда и отрупаната ѝ с пръстени ръка. Трябва да е студена в дланта му.

Възцарява се ужасна бъркотия. Херцогинята хуква към сина си, ужасена, че е разкрит. Застава пред него с пламнал поглед, сякаш готова да го защити от атака.

Тълпата наоколо бучи.

— Синът на дожа е жив!

Прегърбеният епископ напразно се опитва да накара хората отново да заемат местата си. Морето от гости се е разделило на две: на едната страна стоят херцогинята, Роберто, Карина и дожът. На другата — Юлиус и Грация, които гледат гневно, заобиколени от лоялните си поддръжници. Опасна гледка. В залата витае гняв, който може да бъде измерен чрез огъня, излъчващ се от двете страни.

Карина пристъпва пред Роберто.

— Няма нужда от объркване и хаос — казва тя.

— Нима мислиш, дете — изръмжава Юлиус през зъби, — че ще одобря тази женитба след всичко, което се случи на нашето семейство?

— Татко, моля ви — отвръща Карина. — В това няма никакъв смисъл. Ние се обичаме.

Юлиус сякаш е прекалено разгневен, за да отговори. Гърдите му се надигат и спадат.

— Би ли убил моя съпруг? — настоява Карина.

— Той още не ти е такъв — изсъсква баща ѝ.

— Но ние сме се вrekli един на друг — казва Карина. — Кажим, Роберто. Кажим на всички.

Юлиус поклаща глава, но тълпата е жадна за още.

Роберто пристъпва напред, така красив, така странно спокоен. Трябва да се включи в тази шарада, която ще продължи цял живот. Съгласихме се, че това е най-безопасният ход, че е най-доброто, което може да се направи. Затварям очи, защото макар да искам да го чуя от устата му, не мога да гледам как обявява на всеослушание любовта си към Карина. Няма да гледам към устните му, докато изричат думите, които ще ни разделят завинаги.

— Благодарен съм за тази възможност да се изкажа — започва той. Сега, чувайки начина му на изразяване, потеклото му е толкова очевидно, че не мога да повярвам как не съм го забелязала по-рано. — В продължение на много години стоях настрана от това място от страх за живота си. Когато бях малък, почти не разбирах защо трябва да бъда изпратен далеч от семейството, града и приятелите си, но един верен слуга ми обясни причината. Карина предложи лекарство, което да излекува кървящата рана между двете ни семейства и да спаси живота ми. Благодарен съм ѝ за това — Роберто млъква и поема дълбоко дъх. — Но също така и се срамувам, защото не мога да приема.

Отварям очи. Онова, което си мисля, ли каза?

Карина продължава с опитите да се усмихва, но лицето ѝ е пламнало.

— Роберто...

— Да се ожения за теб ще е равносилно на това, да избира лекия път — отвръща той, — но няма да го направя по причини, които са ти добре известни. Ако изгнанието ми през всичките тези години не е

успокоило гнева на баща ти, тогава ще съм щастлив да сторя всичко по силите си, за да се сдобря с него. Но повече няма да бягам.

Тя поклаща глава.

— Това е грешка. Грешка...

Роберто е престанал да я слуша.

— Лаура, къде си? — вика той, подобно на слепец в тъмното.

— Коя е *Лаура*? — пита някой сред възцарилото се мълчание.

— Тук съм — прошепвам и пристъпвам напред. Едно-две лица се обръщат към мен. — Тук съм — повтарям по-високо.

Другите се извърщат и пред мен се отваря пътека, водеща от мен към Роберто. Виждам Паулина — отваря и затваря уста като риба на сухо. Челото на Николо е набръчкано.

Карина крещи, за да надвика публиката:

— Няма да позволя да бъда посрамена!

Но Роберто скача от платформата пред олтара и се втурва към мен. Протяга ръце и аз се притискам към него. Чувам силните удари на сърцето му.

— Сега вече не ме е грижа какво ще се случи — казва той, заровил лице в косата ми.

— Нито пък мен — прошепвам в отговор.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Звукът от изтегляне на сабя кара всички да ахнат. Роберто слага длан върху ръката ми, нежно ме отстранява от себе си. Една жена изпищява и тълпата е обзета от паника.

Друга сабя се плъзва ледено от ножницата си.

Въоръжените стражи на Юлиус стоят от двете му страни, очите на стареца са впити в Роберто. Гримираните благородници се отдръпват назад.

Юлиус мърмори нещо, в началото виждам само как устните му се движат. Повтаря думите си отново и отново. Постепенно гласът му става по-силен.

— В името на фамилията ми! В името на семейството ми.

Хващам Роберто за ръката. Взела съм своето решение. Ако Юлиус има намерение да издаде заповед за убийството му, може да стори същото и с мен. Не ме е грижа.

Дождът пуска ръката на жена си и приближава към Юлиус. Спира на няколко стъпки разстояние от стария си враг.

— Приятелю, вслушай се в това, което каза синът ми. Много вода е изтекла под моста.

— Ти излъга мен, жена ми, *целия* този град! — Юлиус бясно маха с ръка към тълпата.

— Загубих сина си — отвърща дожа.

— Но твоят ти беше върнат — изръмжава Юлиус. — В този случай нямаш моралното право да съдиш, Алфонсо.

Тълпата възкликва при тази обидна употреба на малкото име на дожа и Роберто поглежда към мен.

— Лаура, това, което ще ти кажа, е много важно — прошепва, а думите бързо се лаят от устата му. — Трябва да се отдалечиш от мен. Моля те, дори това да е последното нещо, което правиш за мен. Просто се отдалечи много бавно и не се връщай тук. Ще се срещнем, когато всичко приключи.

Но аз не съм глупава. Знам какво цели, затова трябва да направя своя избор.

— Няма да те оставя.

— Ако си тръгнеш сега, може би шансовете пред двама ни ще са по-големи.

Стоя пред него. Хората на Юлиус приближават и никой не се опитва да ги спре. Баща ми е отворил широко уста. Отстъпвам назад заедно с Роберто, докато не се озоваваме притиснати към една стена.

— Достатъчно! — изкрещява един глас.

Подобно на богини от някакъв друг свят, Грация и Алегреса, придружени от група жени, застават между мъжете. Вдигат ръце нагоре. Изведнъж жестът им изглежда по-могъщ от който и да е меч. Други благороднички, повечето от които съм виждала единствено маскирани, се отделят от съпрузите си и заобикалят мен и Роберто. Въоръжените мъже се колебаят, леко свеждат остриетата. Не знаят как да пробият щита от жени.

Грация застава пред съпруга си и опира длани на гърдите му.

— Юлиус. Юлиус. Юлиус — казва тя. — Никакви убийства в Божия дом. Никакви убийства на това място. — Въпреки че думите са произнесени тихо, в тях няма молба, нито надежда. Грация заповядва. Ръцете на Роберто се увиват около кръста ми. Пръстите ми са побелели там, където стискат ръката му.

Лицето на Юлиус е непроницаемо и той отново махва, което е сигнал мечовете да бъдат прибрани в ножниците. Хората му се подчиняват. Херцогинята се втурва към нас, лицето ѝ е мрачно и решително. Когато пристига, докосва Роберто по рамото.

— Върви, синко. Веднага. — Той поглежда към майка си, после към мен. — Пусни я, казвам ти. — Херцогинята откопча пръстите ми от ръката му и посочва към пейките на хора в предната част на параклиса. — Трябва да бягаш, преди да са те убили. Върви!

Но той не помръдва. Свалям пръстена от ръката си, оплетената халка, същата като тази на Беатриче, и я притискам към дланта му.

— Послушай майка си — казвам му. — Няма време.

Роберто най-после излиза от транса си.

— Ще се върна за теб — обещава ми, после се обръща и хуква към задната част на параклиса. Хвърля един поглед назад, после изчезва.

Оглеждам се наоколо. Алегреза и Грация идват към мен. Трябва да знаят какво съм направила, какво съм разкрила пред Карина.

Обръщам се, но тълпата се е състила. Опитвам се да изляза навън, но се спъвам в полите на роклята си. Мъча се да се изправя на крака и двете жени ме подхващат от страни.

— Махнете се от мен! — изкрещявам, но не мисля, че някой ме чува сред суматохата. — Оставете ме на мира!

Опитвам се да ги избутам. Силна съм, но те са по-силни. Дръпват ме в една странична ниша. Исус гледа от кръста си, наклонил глава на една страна, в очите му се четат страст и болка.

— Няма нужда да се съпротивляваш — казва Алегреза. — Трябва да престанеш с тази борба!

Скръцвам със зъби, опитвайки се да намеря ръката ѝ, и тя ме пуска. Може би ще измъкне кинжал от роклята си и ще забие върха му между ребрата ми. Може би ще умра тук.

— Вие убихте сестра ми — обръщам се към Грация. — Знам какво сте сторили. Не съм малкото глупаво момиченце от манастира, за което ме смятате. Вече не.

Двете жени се споглеждат. Не мога да разбера изражението върху лицата им. По устните на Алегреза дори плъзва усмивка.

— За какво говориш, дете?

— Вие убихте Беатриче — казвам и кимвам към Грация. — Видях я да дава пари на жената, която носи пръстена на сестра ми — Бела Дона. Направи го точно на гроба на сина си. Наблюдавах я.

Грация поглежда към пода и сериозно плесва с ръце. Доволна съм, защото ми изглежда засрамена. Облекчение е, че мога да ги поставя натясно с истината. Без значение какво ще се случи после.

Но Алегреза ми изглежда още по-объркана.

— Пръстен?

Някакъв странен блясък по лицето ѝ ме прави малко по-неуверена. Разказвам ѝ за пръстена си, за това, как съм го видяла на ръката на една жена, която може да бъде единствено проститутка, ако се съди по провокативния ѝ начин на обличане и разпуснатата ѝ буйна коса. Разказвам им какво знам, какво се случи през онзи ден в „Сан Марко“. Когато свършвам, червенината по лицето на Грация е избледняла. Тя поклаща глава и се обръща с лице към мен.

— Нищо от това, което ни разказа, не е такова, за каквото го смяташ, Лаура — казва тя. — Знам какво си видяла, но Бела Дона не е убийца. Кълна се.

— Може да не е била извършила самото дело, но е била връзката с вас.

— Връзката между нас и кого? — пита Алегрета.

Между двете жени отново пробягва леко ироничен, изпълнен с недоверчивост поглед. Ако е представление, трябва да им се признае, че го изпълняват с апломб. Внезапно осъзнавам, че вече не съм сигурна в нищо. Исках да се изправа срещу тях и да се боря, но в крайниците ми се разлива странна умора.

— Защо да ви вярвам? — питам ги.

— Защото сме Сегретата — отвръща Алегрета. Що се отнася до мен, този отговор е нелогичен, но странното е, че носи в себе си тежестта на някаква дълбока и неоспорима истина.

— Знам, че Беатриче ви е потърсила.

Алегрета вдига брадичка и ме измерва с поглед.

— Да, потърси ни. И ако искаш да узнаеш повече, ще дойдеш с нас.

Независимо от онова, което ми нашепва инстинктът ми, тръгвам с тях, далеч от параклиса и шума, който е сведен до странно мъжко боботене.

— Ах! — възкликва Алегрета. — Познавам този звук. Това е шумът, който вдигат мъжете, когато разберат, че някое сбиване е било предотвратено.

Грация слага длан върху ръката ми.

— Както знаеш, след час всички заедно ще пият в някоя от таверните.

Алегрета се смее.

— Да, и ще се потупват любезно по гърбовете, ще си разправят истории за днешния ден, доволни, че могат да преувеличат истината пред онези, които не са присъствали.

Непочтителната им реч не звучи като тази на две убийци.

Отвеждат ме в дома на Алегрета, който е наблизо, вкарват ме в нейните лични покои. В салона вее ветрец, по средата на една кръгла маса се вижда широка купа с пресни плодове. Три стола, подредени в дъга, са поставени до широкия прозорец с гледка към лагуната.

Алегреза ме кани да седна. В началото не се подчинявам, но щом двете с Грация заемат местата си, започвам да се чувствам като глупачка, затова сядам на третия стол.

— Беатриче ни потърси — обяснява Алегреза. — В нощта на смъртта си тя дойде на едно от нашите места за среща в града. Подобно на теб, беше отчаяна от предстоящия ѝ брак с Винченцо.

Значи не е посетила Роберто. Представям си как сестра ми е оставила Фаустина през въпросната нощ и е поела сама по тъмните улици на града. Чудя се дали се е страхувала като мен.

— И вие не ѝ помогнахте? — питам.

Алегреза поклаща глава.

— Правилата на Обществото са стриктни и много стари. Беатриче нямаше тайни за разкриване. — Тя свежда поглед надолу. — Затова не можахме да ѝ помогнем.

Говори така, сякаш всичко се разбира от само себе си, но тонът ѝ не е безразличен. В думите ѝ звъни тъжната истина. Стояла съм там, където е стояла и сестра ми, усещала съм ръцете на маскираните жени от Сегретата да ме извеждат от стаята. Аз, разбира се, се върнах, стискайки тайната си за дожа подобно на ключ към своята свобода. Но не и Беатриче, защото единствената тайна, която е имала, е била онази, която лично чух от устата на Сесилия. Беатриче е *знаела* за Роберто, но не би казала на *тях*. Очите ми се насълзяват, като си представям как сестра ми се връща, за да срещне Фаустина до моста, смазана под тежестта на дълга си и предстоящото ѝ бъдеще с Винченцо. По-храбра от мен, със сигурност. Моята бедна, вярна сестра, която по-скоро би живяла нещастно, отколкото да издаде една чужда тайна.

— Не сме хора, които не изпитват жал — казва Грация. — Когато новината за смъртта на сестра ти стигна до нас, дълбоко се натъжихме. Нещастieto ѝ трябва да е било много дълбоко, щом е отнела собствения си живот.

Поглеждам я остро.

— Сестра ми не се е самоубила. Някой я е нападнал и е взел пръстена ѝ. — Разказвам им за ужасното преживяване на Фаустина, за мъжа със златните зъби в сенките, който я е държал, докато Беатриче се е давала. — Някой е взел пръстена ѝ и сега тази жена... Бела Дона... — Поглеждам към Грация, очаквайки нова конфронтация, но лицето ѝ остава каменно.

Единственото, което прави, е да поклати глава.

— Лаура, Бела Дона е добра жена. Разбрала си погрешно онова, което си видяла онзи ден.

Струва ми се, че съм разбрала погрешно всичко.

— Тогава какво съм видяла?

Грация си поема дълбоко дъх, после с пресеклив нисък глас започва да разказва за тъжната си връзка с Бела Дона. Историята ѝ няма нищо общо с онова, което съм очаквала да чуя. Бракът ѝ с Юлиус никога не е бил щастлив, признава тя, но както при много други двойки във Венеция свързването на двамата донесло на семействата им привилегии и облаги. Само няколко месеца след сватбата Грация забременяла и Бог ги благословил със син, Карлос. Докато Карлос растял, Юлиус започнал афера с дъщерята на уважаван съветник. Бедната жена забременяла и нещо по-лошо — въобразила си, че е влюбена. Успяла да скрие бременността си от семейството си, но Сегретата се сдобила с писмо от нея до Юлиус. Грация не се ядосала, нейният собствен брак бил лишен от любов. Съжалила жената и я издирила. Двете се сблизили, но тогава, страхувайки се от срама да бъде разкрита, тя изчезнала.

— И въпросната жена е Бела Дона? — питам.

Грация поклатя глава.

— Не, майката на Бела Дона.

— Какво се е случило с нея?

В очите на Грация се появяват сълзи.

— Родила детето си в някакъв коптор, после се обесила от отчаяние.

— И Бела Дона израснала на улицата?

Грация изтрива влагата от лицето си.

— За известно време за нея са се грижели монахини, но тя избягала. Помагам ѝ, когато мога; тя също ми помага. В много отношения ми е повече дъщеря от Карина.

Само да знаеше каква истина се крие в тези нейни думи! Но не мога да събера кураж да увелича нещастieto ѝ. Освен това се чувствам глупава. Ако това, което Грация казва, е вярно — а нямам причини да се съмнявам, — значи съм я преценила напълно погрешно.

— Можем да ти помогнем да откриеш убиеца на сестра си — казва Алегреса, — но трябва да ни се довериш.

Поглеждам към лагуната, към неспокойните ѝ зелени води.
— Имам ли избор?

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Пием чай от лайка и лавандула, докато слънцето потъва подобно на златна топка зад хоризонта. Казвам им, че баща ми ще ме търси и им обрисувам как може би кръстосва из стаята и изпълва въздуха с клетви и ругатни, заканвайки се да заключи своята непокорна дъщеря и оплаквайки деня, в който я е освободил от манастира.

Алегреза обещава, че ще се погрижи и му пише бележка, в която му съобщава, че съм добре и под нейните грижи.

— Това трябва да успокои Антонио — казва тя и изпраща един слуга до къщата ни. — Все още имаме да свършим една работа днес, а ти си член на Обществото, така че трябва да ни придружиш.

— За среща на Сегретата ли става дума? — питам.

— Да, в известен смисъл — отвърща Грация, като поглежда към Алегреза. — Аз ще тръгна преди вас.

След като Грация излиза, Алегреза изважда моята маска, прибрана, както ми обяснява, след бягството ми от параклиса.

— Мислех, че никога повече няма да я сложа — признавам.

Тя загадъчно се усмихва.

Когато напускаме къщата, вече е късно и докато вървим заедно по потъналите в мрак алеи, Алегреза ми казва, че отиваме в къщата на Грация и Юлиус. Къщата, в която е израснала Карина. Очертава пред мен план, който ми се струва предизвикателен и смел. След кратко пътуване с гондола в тъмното, две слугини ни посрещат на мястото, където трябва да слезем, и ни въвеждат вътре. Къщата прилича на тази на баща ми, макар да е по-люксовна. В една стая на долния етаж, подобна на кабинет, се е събрала група жени с техните маски.

Грация ни кани да застанем до нея и прошепва нещо на придружителките ни, които изчезват, подобно на духове.

— Тази вечер трябва да разрешим някои въпроси — обяснява тя.

Алегреза поставя длан върху ръката на майката на Карина в рядка проява на привързаност.

— Онова, което ще сторим, е добро, сестро.

Грация кимва.

— Загубих дъщеря си, която полудя, но ще спася съпруга си. Последвайте ме.

Тя повежда решителната процесия от жени през коридора нагоре по едно извито стълбище. Полите се плъзгат по пода, подобно на приглушени въздишки. Чувстваме се странно и в известна степен като воайорки, задето така завладяваме къщата. Грация отваря вратата на една стая на горния етаж. Вътре цари пълна тъмнина. От високите прозорци висят разкошни завеси, заглушаващи хъркането на мъж. Над цялата стая доминира високо легло, заобиколено с мрежа. И едрият мъж, който лежи вътре, не притежава грам от достойнството или благородството на издокараното си в официални дрехи тяло. Той представлява огромна хъркаща буца, от устата на която се точат лиги и която не си дава сметка за натрапничеството, което предстои да наруши почивката му.

— Събуди се! — вика Грация иззад маската си.

Юлиус се претъркулва на една страна със стон и ръмжене и Грация повтаря командата си с по-висок и по-гневен глас. Мъжът ѝ сяда в леглото, очите му са все така затворени. Той бавно ги отваря, примигва и се втренчва в тъмното.

— Мили боже, какво, в името на всичко свято...? — изръмжава. Гласът му е пресипнал от съня, изострен от паниката. Той става от леглото, изправя се в цял ръст. — Кои сте вие? Как се осмелявате? Посред нощ! Какви са намеренията ви?

— Нямаме желание да ви нараняваме, но трябва да ни изслушате — казва Алегрета.

— Клаудио! — изревава Юлиус. — Рикардо!

— Слугите са освободени за тази нощ — информира го Грация.

Лицето му почервенява от гняв.

— Собствената ми жена е дошла да ме заплашва. — Юмруците му се свиват и отпускат, свиват и отпускат. Ако се развихри, съмнявам се, че ще сме в състояние да го спрем. — Е, казвайте каквото имате да казвате.

Грация се изкашля.

— Трябва да забравиш за кръвната вражда със семейството на дожа. Трябва да обявиш, че слагаш край на заплахите срещу живота на сина му.

Той избухва в смях.

— Нямам намерение да слагам край на каквато и да била вендата само защото жена ми така казва. Разкарай това сборище от вещици, преди да съм наредил да се разправят с тях.

Но Грация е непоклатима и изпълнена с решителност.

— Не съм тук в качеството си на твоя жена, Юлиус. Тук съм като жена от Венеция. Имаш две възможности за избор: да отмениш вендетата или да бъдеш изложен на публичен срам.

— Какъв срам? — пита я той. Раздразнен е и все още е сънлив, но в гласа му се долавя и нотка нервност.

— Искаш ли да разкажа на целия град за твоята силна слабост към дъщерите на твоите колеги съветници? Искаш ли да извадя на показ писмото, което Ирина де Ломбарди ти изпрати преди толкова много години?

— Ирина де Ломбарди?

— Предполагам, че си спомняш това име? — пита тя. — Но се чудя дали ще познаеш детето си?

— Това е лъжа! — вика Юлиус, но гласът му трепери.

От групата излиза една жена. Тя вдига маската си — проста, лакирана с червен лак, украсена със спираловидни черни линии. Ахвам едновременно с Юлиус. Това е онази жена, Бела Дона.

— Майка ми ме остави в килията на един манастир в деня, в който се самоуби — казва тя.

— Млъквай, жено! — заповядва той, но видът му е съкрушен.

— Защо? Всички тук знаят, че това, което казвам, е истина. Това е тайната, която ме прави част от обществото на тези жени. Не можете да ми я отнемете. Моя е.

Почти виждам по лицето на Юлиус битката между желанието да запази репутацията си и това да задоволи личната си злоба. И въпреки че злобата му е все още остра и пламтяща, той знае, че жените са спечелили.

— Не си мисли, че понеже съм ти жена, няма да извадя мръсната ти тайна наяве — предупреждава го Грация. — Всичко, което си изградил, бизнесът ти, позицията ти в Съвета — ще стоя и ще гледам как ги губиш.

— Ще го направиш? — пита недоверчиво той.

— Загубихме сина си — казва Грация. — Дъщеря ни е чужда за нас. Гневът не ни е донесъл нищо друго, освен скръб.

Юлиус се отпуска тежко на леглото, изведнъж превърнал се отново в старец. Гледа към стената, а дишането му е тежко, сякаш всеки момент ще кресне отново. Отпуснал е свитите си юмруци в скута. Представям си мислите му: смесица от срам, страх и гняв. Вкусът на унижението, но също така и перспективата за сдобряване. Ако поне малко прилича на баща ми, в момента сигурно се чуди как да обърне цялата тази ситуация така, че да извлече полза от нея.

Накрая отново поглежда към жена си.

— Много добре — казва намръщено. — Утре сутринта ще направя изявление пред Съвета. Ще сложа край на вендетата, щом така искаш. Сега ме оставете сам. Не може ли човек да поспи дори в собствената си къща?

Напускаме мълчаливо. На прага се обръщам назад и виждам как бащата на Карина дръпва чаршафите над главата си.

На брега жените се пръсват в нощта, подобно на промъкващи се сенки. Една остава на прага с Грация, стиснала своята лакирана маска в ръка, забила напрегнат поглед в мен. Бела Дона. Известно време двете стоим една срещу друга.

— Съжалявам — извинявам й се накрая, защото нямам какво друго да кажа.

Тя бавно сваля пръстена от пръста си. Обикновен мъничък предмет, но обсебил сънищата ми и превърнал се във фокус на такава голяма част от моята мъка. Подава ми го. Слагам го на пръста си и той ляга на мястото на онзи, който съм дала на Роберто. Извит, златен, топъл.

Грация затваря вратата, оставя ни сами.

— Викаме му Златната паст — казва ми Бела Дона. — На човека, който ми даде пръстена. Всички момичета знаят за него. Зъбите му са покрити със златни коронки и макар че може да бъде груб... Плаща си за онова, което получава.

Чувствам се смешна и засрамена. Всичките ми оплаквания изглеждат незначителни на фона на живота на тази жена, по-лош от всичко, което бих могла да си представя.

— Къде да го открия? — питам я.

Бела Дона поклаща глава.

— Дори да можеш да ти кажа, не бих го сторила. Той не е човек — как да се изразя? — с когото да си имаш работа.

— Мисля, че е убил сестра ми.

— Значи, ще убие и теб. Познавам него, познавам и този тип мъже: жестоки, без грам съвест. Няма да се поколебае да ти пререже гърлото и да се метне на първия търговски кораб, който да го отведе далеч от Венеция.

Двете мълчим. Съветът ѝ увисва в полегналата над водата мъгла. Разбира се, че нямам силата да въздам справедливост на подобно чудовище сама, но баща ми може да мобилизира градската стража. Те имат оръжие. Могат да надделеят над убиеца със златната уста.

— Не се гордея с това, което съм станала — признава Бела Дона, загледана във водата.

Слагам ръка върху рамото ѝ и леко го стискам.

— Не ми дължеше нищо, а ми даде толкова много — казвам. — Винаги ще съм ти благодарна.

Изваждам три сребърни монети от кесията си и ѝ ги подавам. Те проблясват на лунната светлина като паднали звезди.

Бела Дона се усмихва.

— Задръж ги — казва ми. — Може да имаш нужда от тях повече, отколкото аз.

Гледам как силуетът ѝ — горда сянка, се стопява в нощта.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Защо премълча, че е син на дожа? Трябваше да ми кажеш, глупаво момиче!

Уморена съм от стените в къщата на баща ми, всяка стая ми прилича на затвор, също като килията ми в манастира.

Колкото и пъти да му повтарям, че аз самата не съм знаела, нещата не се променят. Трябва веднага да изпратя съобщение на Роберто, да му съобщя, че сме в пълна безопасност. Че мечът, надвиснал над главата му, е прибран обратно в ножницата.

— Забраних на *сина на дожа* да стъпва в дома ни! — Баща ми прокарва пръсти през косата си.

И колкото и да ми е втръснало от вида на стените, сред които се намирам, още повече ми е втръснало да повтарям „да, татко, не, татко“. И макар че може да е нередно от моя страна, и макар че мога да отрицая отново гнева му, няма да търпя това нито минута повече.

— О, вие сте толкова глупав човек — казвам му. — Къщата ни се руши, богатството ви се е стопило и вината за това е само и единствено ваша.

Бианка е оставила купа с плодове на ниската масичка. Баща ми я грабва и я запраща към стената. Гневният му изблик продължава, докато размазани петна от круши и нектарини се стичат бавно по боята.

— Достатъчно търпях! — реве той.

— Виждам го — казвам, опитвайки се да запазя спокойствие. — Имате ли намерение да ме ударите отново?

— Ще ме уважаваш! Върви си в стаята!

Бързо изкачвам стъпалата, без да обръщам внимание на яростните му стъпки, трополящи зад мен. Сядам на разхвърляното си легло. Вратата се затръшва и чувам превъртането на ключа в ключалката.

Тъмно е. Напрегната съм, сънят бяга от мен. Седя до прозореца. Луната отвън е изпълнена с бледо състрадание. Той е някъде там, навън, крие се от страх. Трябва да съм с него. Скоро на вратата ми тихичко се почуква.

— Аз съм, скъпа.

Фаустина. Приближавам до вратата в същия момент, в който се чува превъртането на ключа.

Голямо облекчение е да видя доброто й лице. Двете се прегръщаме.

— Как, за Бога, успя да изкопчиш ключа от него?

Тя се усмихва.

— Старата Фаустина си има своите начини — отвърща, потупвайки се отстрани по носа. — Баща ти е долу, така че трябва да сме тихи.

— Но той ми забрани да излизам, докато не ми каже. Ще си навлечеш ужасни неприятности.

— О, скъпа — казва старата жена и ме гали по косата. — Най-голямата мъдрост на старостта е, че знаеш кога е настъпил подходящият момент да нарушиш правилата. Слушай, няма време за празни приказки. — Тя разравя гънките на дрехите си и изважда навит на руло пергамент. — Ето. Донесоха го по-рано.

Печатът е размазан, затова не мога да разчета герба. Отварям го, но почеркът ми е напълно непознат. Който е писал писмото е бързал, тъй като буквите са по-скоро надраскани, отколкото изписани прилежно. Докато чета, сгърченото ми сърце отново се съживява.

Скъпа моя Лаура,

Ела веднага и не се съветвай с никого. Бъди сама. В пристанището „Свети Лука“ ще те чака една лодка. Ще бъда там.

Нека любовта ми те доведе бързо при мен.

Роберто.

— От него е! Чака ме. Трябва да отида.

Фаустина кимва и се усмихва.

— Разбира се, че трябва.

Двете планираме моето бягство в осветената от свещта стая, в която съм израснала. Фаустина излиза на пръсти и се връща с един вързоп. Отварям го и от него изпада кафяв мъжки костюм.

— Какво? За мен ли са тези дрехи?

— Принадлежаха на стария Ренато. Не можеш да рискуваш да те види баща ти или някой от приятелите му. Хайде, обличай ги.

С мъка се напъхвам в странните дрехи. Навличам кафявите бричове над дантелената си фуста. Бяла памучна риза, по-груба от онази, която Джакомо, моят художник, и Роберто, моят принц, обикновено носи. Тъмен жакет, който също нахлузвам. Напъхвам разрошената си коса в една шапка. Поглеждам се в огледалото и избухвам в смях. Приличам на голобрадо момче. След по-малко от час двамата с Роберто ще сме заедно и вече няма да има пречка, достатъчно силна, за да ни раздели.

Не мога да изляза на главната улица от страх баща ми да не ме хване, затова двете с Фаустина оплитаме въже от чаршафи. Тя проверява всеки възел поотделно, старата ѝ ръка рязко ги дърпа, за да се увери, че са безопасни. Завързва единия край за гърба на стола и затъква облегалката под перваза. Бутва прозореца и хвърля другия край на импровизираното въже долу, в градината.

— Знаеш ли къде отиваш, сладката ми?

В думите ѝ се крие съвсем друго значение. И двете знаем, че може да не се върна.

— Да, знам.

— Внимавай, любов моя.

Старата жена закопчава копчетата на жакета ми и подпъхва един изплъзнал се кичур под шапката.

Спускам се по въжетото, като използвам възлите, за да стъпвам на тях. Ръцете ми горят, когато стигам до земята. Въжетото се плъзва обратно нагоре по стената и аз изпращам въздушна целувка на милата стара Фаустина.

Бягам с наведена глава. Трябва да е много забавно да си венецианско момче. Улиците са пусти и тихи, с изключение на ехото от стъпките ми.

Зад ъгъла зървам един самотен мъж в самотна гондола. Мъжът е много висок. Широкополата му шапка хвърля кръгла сянка около лицето и раменете, така че не мога да видя как изглежда. Но въпреки

това видът му ме стопля, защото това е човекът, който ще ме отведе при моя Роберто. Сърцето ми пее. Отивам при лодкаря.

— Лаура? — измърморва той, а очите му пробягват по момчешките ми дрехи.

Роберто го е изпратил.

— Да, да, благодаря ви — казвам и се качвам в гондолата. Докато сядам, лодката се клати върху неподвижната като стъкло вода.

Разправят, че никой не може да се отегчи от гледката на Венеция нощем. Блясъкът и мярващата се пред погледа красота те изненадват на всеки завой, независимо колко пъти си виждал града нощем. Докато минаваме под мостовете, а мъжът се привежда в задната част на гондолата, усещам как щастието ми расте. Други гондолиери ни подминават и мълчаливо ни поздравяват, за да не събудят заспалите граждани. *Всичко ще е наред*, прошепва гласът на майка ми. В крайна сметка се оказва права.

Почти усещам ръцете на Роберто около кръста си, пръстите му в косата ми. Копнежът ми е като скъпа болка, дълбока и сладка.

Озовали сме се в една част на града, която виждам за първи път. Не познавам тези канали така добре както лодкарят; сигурно се движим по непознат за мен маршрут към „Свети Лука“. Стигаме до пристана.

За един голям дървен кол на около стотина фута в искрящата вода е завързана лодка. Тя сияе със слаби светлини. Напрягам взор, за да зърна Роберто на борда, и за момент се чудя дали вече е там или още не. Докато клатушкащата се гондола пори водата, скъсявайки разстоянието между нас и лодката, различавам светещите фенери, окачени на пиринчени стойки до мястото, където се окачват веслата.

Отстрани на лодката виси стълба и гондолиерът ме отвежда до нея с едно умело движение на греблото.

— Благодаря. Много ви благодаря — казвам отново и светлината от фенерите примигва. В малката, наполовина закрыта кабина има и свещи. Слагам крак на първото стъпало. Светлината от свещите повдига сенките изпод шапката на гондолиера и по лицето му бавно се разлива усмивка. Сърцето ми замира, слабо и отчаяно като на уловена в капан птичка. Мрачната усмивка става още по-широка и аз виждам зъбите му.

Златни са.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Бързо се качвам на лодката. Докато стъпвам на борда, се спъвам. Очите ми са заковани в мъжа, за когото съм сигурна, че е убил Беатриче. Сега разпознавам и формата на раменете му — той е човекът, донесъл езика на Матио. Паниката стяга гърлото ми, когато върху притъпените ми спомени пада нова светлина. Мъжът с черната шапка, който имах чувството, че ме наблюдава...

Звукът на стъпки ме кара да се обърна и ужасът ми нараства. От другата страна на кабината пристъпва Карина. Косата ѝ е рошава и спуснатата, златистобялата ѝ рокля е скъсана. Нозете ѝ са боси. Плъзга се по палубата, подобна на дух.

Стомахът ми се свива, когато най-после истината просветва пред очите ми. Бележката! В тона ѝ имаше нещо. Нещо кратко и контролиращо, което трябваше да забележа. Никога не би могла да бъде написана от него.

Мъжът със златните зъби сваля шапка и пригладва косата си назад. Същият, който ни донесе езика на Матио.

През ума ми прескачат какви ли не възможности. Да скоча във водата? Ще ме хванат за секунда. Да изкрещя за помощ? Ще ми прережат гърлото. Да се бия? Невъзможно. Та той е отрязал езика на мъж!

— Благодаря ти, Криксос — тонът на Карина е толкова нормален, сякаш отпраща слуга от трапезарията. — Сега върви. Направи така, както ти казах. Роберто ще чака.

Гледам го как оттласква гондолата с дългото си гребло — сякаш Харон прекосява реката Стикс, оставил ме на брега на мъртвите.

— Той те следи от доста време — информира ме Карина. — Когато отиваше и се връщаше от тайните си малки срещи.

— Къде е Роберто?

Карина се хили, плесва с ръце. В този пристан, разположен на това широко устие, въздухът е студен. Тя накланя глава и ме оглежда въпросително.

— Облечена си странно, Лаура.

— Къде е той? — повтарям.

— Роберто е отишъл да се срещне с *теб* — отвърща ми Карина.

— В „Сан Марко“. Твоят възлюбен, когото беше толкова нетърпелива да хванеш в капана си, те чака. Но вместо това го очаква малка изненада. Прост трик, но доста хитър, не мислиш ли?

Закривам уста с длани. От мен се откъсва кратко ридание.

— Ах, страстите и страданията на младата любов! — кикоти се Карина. Ужасен, безжизнен звук. — Наистина си глупачка. А Роберто е толкова сляп. Но да не се притесняваме — изпратих Криксос да му отвори очите.

— Защо го правиш? Какво ти е сторил?

— Какво ми е сторил? Какво ми е *сторил*? Посрами ме пред цяла Венеция. Излъга ме, като се престори на проклет художник. Но аз не съм глупачка. Аз знаех. Знаех още дори преди да съм повдигнала ризата му, преди да съм видяла белега на тези негови прекрасни гърди. Знаех още преди да си излязла от манастира.

Змията на скръбта се размърдва в тялото ми.

— Ти уби сестра ми, нали? Убила си я, защото си мислела, че Роберто я обича.

Карина говори през стиснати устни, а отстрани на лицето ѝ криволичат струйки пот. Пръстите ѝ се извиват.

— Тя не беше достатъчно добра за него. Още когато бях малка, баща ми обеща ръката ми на Роберто. Беше писано да се случи, докато всичката тази... политика не се намеси.

— Но ти можеш да спреш всичко това. Не е нужно да утежняваш нещата. Моля те, остави ме да отида при него — умолявам я.

Карина пристъпва към мен.

— Да те оставя да отидеш? Аз го спасих. Грижех се за теб. И как ми се отплащате? С предателство. Ако не беше ти, всичко щеше да е къде-къде по-лесно.

Тя се спуска към мен. През рамото ми пробягва остра горещина. Изплаквам и виждам кинжала в ръката на Карина. Тя отново ме напада, бясно махайки с кинжала. Падам назад и се удрям в ръба на лодката. Светлината на фенерите, поставени от двете страни на палубата, трепка и примигва. Единият пада с трясък.

Когато Карина налита за пореден път, аз хващам ръката, която някога съм държала приятелски. Извивам китката ѝ с всичка сила. Треперя, стискам, моля се на Бога. Двете пръхтим и се дърпаме, заключени в омразна прегръдка. Тя оголва зъби, успява да извие кинжала и върхът му трепери, докато го притиска с цялата си тежест към мен. Мисля за Роберто. Опитвам се да намеря сила и цел някъде дълбоко в себе си. Извъртам тялото си и я отхвърлям към ръба на лодката. Кинжалът изхвърква далеч на палубата.

Карина скача и ръцете ѝ стисват гърлото ми. Набутвам пръстите си под нейните, опитвам се да ги раздалеча, усещам как въздухът изгаря дробовете ми. Почти не си давам сметка, че зад нас се издигат пламъци, ближат покрива на дървената кабина.

— Ти, кучко! — процежда през зъби тя. — Пресметлива. Алчна. Жестока. Кучка.

Карина ме блъсва и двете се спъваме назад в някакъв странен пиян танц. Падам тежко на палубата, а тя се стоварва на колене до мен и отново стяга пръсти около шията ми. Пред очите ми се завъртат искри и черни петна. Така ли се чувства човек, когато умира? Това ли ще усети съвсем скоро и Роберто? Сърцето ми се къса, като си помисля, че може би ще се мъчи повече. Нещо ме притиска в гърба, когато Карина се отпуска с цялата си тежест отгоре ми. Кинжалът! Отчаяно се опитвам да го взема, напипвам дръжката му. Карина пищи високо, влива нокти още по-силно във врата ми.

Нямам много сила, когато забивам кинжала в роклята на Карина, някъде около ребрата, но тя ме пуска с вик и се хваща отстрани. Усещам сладникав вкус във въздуха.

Краката на Карина светят някак странно, а крясъците ѝ от болка преминават в нещо животинско и ужасено. Роклята ѝ е подхваната от пламъците. Те бързо ближат подгъва, после изведнъж подскачат нагоре към кръста ѝ, златисти и живи. Промяна в посоката на вятъра изпълва устата ми с пушек, който, както съм превита на две, ме дави и ме кара да кашлям.

Карина вие и танцува. Опитва се да бяга на сляпо, но се хвърля още по-навътре в пещта, сграбчила лодката. Когато косата ѝ започва да гори, виждам устата ѝ, изкривена наред пламъците.

За момент съм като омагьосана от тази огнена богиня, издаваща писъци на гняв и страх. Но Карина не може да бъде спасена. И аз ще

изгоря, ако остана още една секунда. Надигам се на краката си и се покатервам на перилата на лодката. Писъците на Карина се издигат нагоре във въздуха, заедно с черните сажди от горящата лодка. Скачам.

Водата ме потапя в рай от внезапно мълчание, но миг по-късно студът прониква през кожата ми. Изскачам на повърхността, обзета от паника, и поглеждам назад. Виковете на Карина са отслабнали до жално скимтене, една част от кабината се срутва сред дъжд от червени въгленчета. Започвам да плувам, без да се обръщам назад.

Веднага щом стигам до брега, се покатервам прогизнала по плъзгавата му стена. От мен се стича вода. Знам накъде да вървя. Хуквам, водена от надеждата в сърцето ми, която всеки момент може да бъде победена от проблясващия ужас.

Задни улици, объркани пътеки. Усещам паниката като втори човек, тичащ до мен. Уплашен спътник, който ми показва пътя, докато се спускам напред към своята крайна цел, обзета от ужас и задъхана тежко.

Когато стигам до кривия правоъгълник на площада „Сан Марко“, съм убедена, че вече е прекалено късно, но въпреки плашещите предчувствия не спирам. Часовникът отброява малко след три часа сутринта и наоколо няма никого, който да чуе стъпките ми. Би трябвало да ми е студено, но огънят е още с мен. Откривам, че главният вход на катедралата е затворен и заключен. Но дори голямото портико на „Сан Марко“ няма да ме победи в тази последна отсечка от пътя ми. Тичешком заобикалям църквата. Една малка странична вратичка е открената и ме подканя да вляза в тъмния интериор.

Вътре няма друга светлина, освен тази, която идва от надничащата през прозорците луна.

— Роберто? — прошепвам. Струва ми се, че чувам шум, но може да е просто скърцането на вратата зад гърба ми. Бързо минавам покрай страничната част на централния кораб, като спирам за момент до всяка колона. Тишината е осезаема. Струва ми се, че долавям мириса на Роберто, типичната за него смесица от боя и дърво. Бил е тук. Но може би Криксос също вече е пристигнал... Отровена съм от страха, който усещам в устата си.

Тишината е нарушена от тежкия тътен на отекващи стъпки. Начинът, по който звукът отскача от стените, прави невъзможно да се прецени откъде точно идват стъпките.

Оглеждам горните галерии. Светците отвързват на погледа ми от своите куполи, смъртоносни и безмилостни. И тогава го виждам от другата страна на централния кораб. Роберто стои на входа на параклиса, в който е гробът му, и ми маха.

— Лаура!

Зад гърба му се мярва сянка. Чудовището е там, скрито в тъмното, с неговото черно наметало, покриващо раменете му, което му придава вид на гигантски прилеп.

— Бягай! — изпищявам.

Прекалено късно е. Криксос се спуска към Роберто с вдигната над главата ръка и премята нещо през врата му, дръпвайки го обратно в параклиса. Любимият ми кашля и се бори.

Втурвам се между пейките, влетявам в параклиса. Роберто почти е припаднал, извива се, докато Криксос стяга гаротата около шията му. Спускам се върху убиеца, забивам нокти в лицето му. Той прави гримаса, отпуска хватката и замахва с ръка към мен. Опакоето на дланта му ме удря по бузата и ме запраца на пода. Претъркулвам се през плочите, докато слепоочието ми не се удря в острия пиедестал на гробницата.

Зашеметена съм. Вдигам ръка към главата си. Пръстите ми са изцапани с кръв, гъста и червена. Изправям се с клатушкане, като се подпирам на саркофага, докато двамата мъже се борят на пода, пръхтят в ужасен възел от крайници. Криксос се прехвърля върху Роберто и юмрукът му се забива в лицето му. Чува се пукот. Убиецът отново замахва с юмрук, но този път Роберто успява да извие гръб и да отхвърли тялото му.

Тръгвам замаяна, подпирайки се на стената на параклиса, там, където виси бял мраморен кръст.

— Помогни ми, Света Божия майко — прошепвам и вдигам кръста от стената. По-тежък е, отколкото съм предполагала.

Роберто е успял да се изправи, но пъхти отчаяно. Криксос се обръща с лице към него и прикляква, измъква кинжал от ботуша си. Прави стъпка напред, пръстите на свободната му ръка се свиват в очакване.

Пристъпвам зад него и когато убиецът се обръща, замахвам с кръста като с чук. Ударът го уцелва с пукот право в челото — все едно камък се удря в камък. Криксос се свлича на колене и се хваща за

лицето, а кръвта руква между пръстите му. Когато маха ръка, виждам дълбока вдлъбнатина в черепа му. Очите му, примигващи сред кръвта, са диви от ярост. Той сграбчва мокрите ми дрехи. Вдигам високо кръста и, без да се осмеля да погледна, го стоварвам отново надолу.

В гърлото ми се надига горчилка, когато чувам пукота на кост.

Ръцете му се отпускат и аз усещам тежестта на главата му върху стъпалата си. Роберто ме прегръща и ми казва да не гледам. Но сега вече искам.

Крикос лежи неподвижен на пода, очите му са втречени невиждащи, изпълнени с мълчалив гняв. Зъбите му блестят в устата, подобно на крила на жълти бръмбари.

— Добре ли си? — пита ме Роберто. По врата му се стича струйка кръв.

Крайниците ми са обзети от неконтролируемо треперене, но успявам да кимна утвърдително.

— Така мисля.

Роберто ме докосва по лицето, шията и косата, целува ме по челото, ушите, носа и устните. Изохквам, когато ръката му докосва рамото ми.

— Ранена си — прошепва той.

— Ти също — отвръщам, докато галя врата му с върховете на пръстите си.

Но сега, когато сме заедно, вече нищо не може да ни докосне. В безопасност сме.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Четири дни по-късно

Лодката, върху която е отбелязан символът на ключа, отново ме отвежда до Сан Микеле. Лагуната е неподвижна, с изключение на леките вълнички, причинени от редките пориви на вятъра. Чайките се носят над главата ми с разкъсващи викове.

Рамото ми се оправя бързо. Раната е дълбока, но чиста, и въпреки че мястото е изтръпнало, не ми се налага да държа ръката си повесена на бинт през врата. През онази злополучна нощ Алегреза веднага повика доктор, когато двамата с Роберто се довлякохме до дома ѝ, хванати за ръце. Лекарят се погрижи за мен бързо и ефективно, и след като си тръгна, заплатен богато заради услугата и заради мълчанието си, братовчедката на херцогинята изслуша търпеливо историята ни, макар да бе разказана уморено, безсилно и замаяно. Макар че нямаше как присъствието на Роберто да не ѝ бе подсказало, че съм нарушила клетвата си за вярност, нито веднъж не отказа помощта си.

Слизаме на острова и аз си слагам маската, преминавайки през вече познатите ми коридори на манастира. Работата на Сегретата никога не престава.

Разбира се, баща ми беше извън себе си от ярост и тревога, и когато чу, че съм била нападната от бандити, обвини както мен, така и себе си. Бях се посъветвала с Алегреза как да кажем на Грация за смъртта на Карина. Според Алегреза в този конкретен случай не би имало никаква полза от истината — нямаше нужда Грация и съпругът ѝ да страдат още повече. А и между впрочем, лодката потъна на пристана, който принадлежеше на тяхното семейство; сами щяха да стигнат до своите си изводи. Така че ние тримата — две жени и един мъж, си дадохме друга клетва. Обстоятелствата около смъртта на Карина са още една тайна, която с радост ще запазя.

Онази нощ оставихме тялото на Криксос да лежи до саркофазите и Алегреза каза, че ще намери някой, който да се погрижи за него,

преди да са извикани стражите. Посетих отново мястото след случката. Ако се вгледам достатъчно внимателно, мисля, че виждам петно от кръв по плочките на пода, но се съмнявам, че някой друг ще бъде толкова наблюдателен.

Щом влизаме в залата за събрания, първа поздравявам Грация. Старата ѝ ледена сдържаност не си е отишла, но аз се научих да разпознавам топлината под нея. В началото на Роберто му беше трудно да разбере как така кървавата вражда, която бе доминирала над целия период на съзряването му, може да бъде прекратена с такава лекота, с каквато вдигаме килим, за да изтупаме праха от него. Но от вчера, след речта, която Юлиус произнесе пред Съвета, животът му вече е в неговите собствени ръце и може да му се радва.

След като всички се събираме, Грация сваля маската си. Другите жени правят същото. За пръв път виждам лицата на всичките едновременно.

— Искам да съм първата, която ще отправи своите поздравления — започва тя. — Роберто ще ти бъде чудесен съпруг.

Другите жени също приближават и ме целуват по двете страни.

— Благодаря на всички ви — казвам, леко изненадана, че вече знаят, макар че не би трябвало. Роберто дойде у дома едва онзи ден, за да поиска лично ръката ми от баща ми. Сега съм любимата дъщеря. Баща ми си шие нов костюм за сватбата — „При Пастолини, най-добрият шивач във Венеция“, както никога не се уморява да ми повтаря.

Всички сме изненадани, когато чуваме стъпки. Онези, които още не са върнали маските пред лицата си, бързо го правят. Младо момиче, може би дори по-младо и от мен, влиза предпазливо в залата, опряло едната си ръка на рамката на вратата, все едно че се кани да избяга всеки момент.

Както обикновено, процедурата се ръководи от Алегреса. Тя прави знак на останалите да се отстранят, за да дадат малко пространство на момичето, и казва на всички да млъкнат.

— Вие ли сте Обществото? — прошепва момичето. — Обществото на тайните?

— Защо питаш? — пита Алегреса.

— Имам нужда от помощта ви — отвръща момичето. — И имам тайна, която да ви доверя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.